

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK NIGHTS

HADES
A Demonica Novella

LARSSA
IONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Birinci Bölüm

Hades'e giden yol, seyahat etmenin en kolay yoludur. --

Diogenes Laertius Yolculuğun tadını çıkar, çünkü kalacağın
yer cehennem olacak. --Hades

Cataclysm, Sheoul-gra olarak bilinen bu iblis arafında bir tuvalet daha temizlemek zorunda kalırsa, içine atlayacak ve sifonu çekecekti.

Her zaman meleklerin cennetten kovulduklarında eğlenceli düşmüş melek şeyleri yapmaları gerektiğini varsaymıştı. Dindar insanlara terör estirmek ve iblislerle köpüklü Pestilence birası içmek gibi. Ama hayır, Azrail'in kışını silmek zorunda kalmıştı.

Tamam, aslında Azagoth'un kışını silmedi. Silmiş olsaydı, eşi Lilliana'nın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu. Ve "söyleyecek" derken, Lilliana "kafasını kesecek" demek istedi.

Cat bunu tekrar düşündü. Teknik olarak hâlâ tam bir melek olan Lilliana bu kadar sert bir şey yapmazdı. Büyük ihtimalle. Ama Cat yine de dışının bok listesine girmek istemezdi. Lilliana'yı kızdıran herkes Azrail'i de kızdırırdı ve bu... Cat bundan daha kötü bir şey düşünemezdi.

Belki tuvalet temizlemek dışında.

Sızlanmayı kes. İş isteyerek kabul ettin.

Evet, bu doğrudu ama Azagoth'a hizmet etmeyi kabul etmişti çünkü Cennet'e geri dönüş yolunu kazanmak istiyordu ve bunu yapmak için A) burnunu temiz tutması, B) insanların genellikle Cehennem olarak adlandırdığı iblis diyarı Sheoul'a girmekten kaçınması ve C) dünyayı kurtarmak için kahramanca bir şey yapması gerekiyordu.

Çok kolay.

Azagoth ve Lilliana'nın yatak odasından bir tepsi kirli tabak taşırken kendi kendine homurdandı, çıplak ayakları eski Yunan tarzı malikanenin her santimini kaplayan soğuk taş zemine çarpıyordu. Bu sabah Lilliana'ya yatakta kahvaltı sürprizi yapmıştı, ki bu Cat'in birkaç ay önce şok olacağı bir şeydi. Azrail'in bu kadar yumuşak başlı olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Ona bir iş ve yaşayacak bir yer verdikten sonra daha iyi bilmesi gerektiğini düşündü, böylece bir pisliğin onu kendi isteği dışında, eğlence ya da kazanç için Sheoul'a sürüklemesinden endişelenmesine gerek kalmadı.

Hayır, Sheoul onun için sınırların dışındaydı. İblis diyarına girmek onun düşüşünü tamamlayacak ve onu Gerçek Düşmüş, kurtuluş umudu olmayan düşmüş bir meleğe dönüştürecek. Bir Düşmemiş olarak biraz hareket alanı vardı ama öyle bile olsa, çok az meleğe kanatları geri verilmişti. Aslında, sadece iki tane biliyordu

Bu ikisinden biri olan Reaver artık sadece bir melek değil, aynı zamanda var olmuş en güçlü meleklerden biriydi. Eşi Harvester da düşmüş bir melek olarak zaman geçirmişti ama onun koşulları benzersizdi ve Cat hikayenin tamamını bilmesede de Harvester'ın Cennet'i ve Dünya'yı kurtardığını ve geri aldığı tüylerinin her birini hak ettiğini biliyordu.

Yeniden bir bütün olma düşüncesi Cat'in sırtındaki işe yaramaz kanat demirlerini kaşıdırdı. Lüks vizon kahverengisi kanatları gitmiş, acımasız bir törenle kesilmişti ve onlarla birlikte güç kaynağı da. Bir Düşmemiş'in neden insan ve iblis âlemleri arasındaki bariyeri geçip kendilerini Gerçek Düşmüş'e dönüştürerek yeni kanatlar ve yeni güçler kazandığını tamamen anlıyordu. Ama şeytani yükseltme buna değer miydi? Cat öyle düşünmüyordu.

"Cat!" Azagoth'un sesi onu düşüncelerinden uyandırdı ve başını kaldırıp onun ofisinden koridora doğru yürüdüğünü gördüğünde neredeyse kirli bulaşık tepsisini düşürüyordu.

Demir duvar apliklerinin titrek ışığında mutlu görünmüyordu. Ayrıca yalnız da değildi.

Azagoth'un ikinci adamı ve Ölülerin Hapishanesi olarak atanan Hades onun yanında yürüyordu. Hayır, yürümüyordu. Uyluk kaslarının her sessiz adımda o biçimli siyah pantolonun içinde esnemesine bakılırsa, daha çok sinsice yürüyor gibiydi. Vücudu zar zor dizginlenen bir güçle şarkı söylüyordu ve kadın ilkel, kadınsı bir tepkiyle ürperdi.

Orospu çocuğu, Hades ateşliydi. Sert kesimli elmacık kemikleri ve sert, kare çenesi ona uğursuzluk sınırında sert bir görünüm veriyordu, özellikle de avuçlarını üzerinde gezdirmek için öldüreceği mavi Mohawk ile eşleştirildiğinde. Ama sonra, avuçlarını onun her yerinde gezdirmek için öldürürdü ve genellikle baştan çıkarıcı bir şekilde çıplak olan kaslı göğsünden başlardı. Adamın şu anda giydiği, kaya gibi sert karın kaslarına yapışan kolsuz, renk değiştiren üstünden şikâyetçi değildi.

Bakmamaya çalıştı, ama gerçekten, koridorun ortasında dili dışarıda dursa bile fark etmezdi. Adam ona hiç bakmadı. Onu hiç fark etmemişti. Onun için bir hiçti. Bir bakışa bile değmezdi. O soğuk, buz mavisi gözler onun tam içinden bakıyordu. Yine de bu adam Lilliana'yla gülen, burada yaşayan diğer Düşmemişlere şakalar yapan ve cehennem köpekleriyle sanki dev yavrularmış gibi oynayan biriydi. Dev, insan yiyen yavru köpekler.

Azagoth onun önünde durdu. "Cat? İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı ve Hades'in dünyasında kaybolduğunu fark etti. "Ah, evet. Özür dilerim efendim. Ne oldu?"

"Zhubaal'ı gördün mü?"

Başını salladı. "Yaklaşık yarım saat önce yurtlara doğru gidiyordu. Sanırım yeni Düşmeyenlerden bazılarına nasıl pislik olunacağını falan öğreteceğini söyledi."

Hades bir kahkaha attı ve kız inci beyazı iki dişini bir anlığına gördü. Eskiden dişlerin itici olduğunu düşünürdü, ama Hades köpek dişlerini ona batırmak istiyorsa,

seve seve boğazını açar ve onu içeri davet ederdi. Dilini kendi küçük dişlerine dokundurdu, Unfallen'ın kanatları döküldükten birkaç gün sonra çıkardığı küçük versiyonlardı bunlar. Çoğunlukla onlara alışmıştı. Artık dudağını bile ısırmıyordu.

Hades, "Z sonunda onlara çok iyi bildiği bir şeyi öğretiyor," dedi.

Bu ikisi arasında kaybolan bir aşk yoktu ama Cat'in nedenini bilmiyordu. Ancak Zhubaal'ın neden bir pislik olduğunu düşündüğünü biliyordu. Bu konuda konuşmak şöyle dursun, düşünmek bile istemiyordu. Sadece başka kimsenin bilmemesini ummak zorundaydı.

Çünkü aşağılayıcı.

"Teşekkür ederim Cataclysm," dedi Azagoth, karanlık başını onaylarcasına eğerek. "Duyduğuma göre Düşmemişlere de yardım ediyormuşsun. Lilliana onlara Düşmüş isimleri yerine Cennet isimlerini kullanmalarını tavsiye ettiğini söyledi. Bunun yasak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Endişesi alevlendi, ama çenesini kaldırdı ve cesaretle onun bakışlarına karşılık verdi. "Sheoul-gra'da değil. Sizin diyarınızda kurallar farklı. Burada Cennet isimlerini kullanırlarsa, Cennet'e geri dönmek istiyorlarsa doğru yolda kalmaları gerektiğini hatırlatacağını düşündüm."

Hades'in bakışları onu delip geçti, gözlerindeki zekâ parıldıyordu. Şüphesiz onun neden kendi tavsiyesini dinlemediğini merak ediyordu ama neyse ki sorma fırsatı olmadı.

"Çok akıllıca." Azagoth'un onayı ona gizli bir heyecan verdi ve sonra her zamanki gibi minion-chores'a geri döndü, "Bu arada, ofisimin biraz ilgiye ihtiyacı var. Biraz... dağınık."

Azagoth yanından geçip gitti ve bu onun hayal gücü müydü yoksa Hades bir anlığına oyalandı mı? Mavi ve siyah korsesinin açıkta bıraktığı her santim teni karıncalanmıştı ve Hades'in bakışlarının onu takdir edici ve ateşli bir şekilde süzdüğüne yemin edebilirdi.

Ama sonra her zamanki gibi soğuktu, Azagoth sanki hiç var olmamış gibi onun yanında yürüyordu.

İç çekerek bulaşıkları mutfığa bıraktı ve Azagoth'un ofisine gitmeden önce temizlik malzemeleri kovasını aldı. İçeri girdiğinde... ortalığı darmadağın ettiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Bir bezi taş ve ahşap duvarların üzerinde gezdirerek Azagoth'un buharlaştırdığı iblisin kan sisini sildi. Ve bu büyük bir iblis olmalıydı.

Görünüşe göre iblisleri sık sık yok etmiyormuş; ruhları yok etmenin de bir bedeli varmış. Ama bunu yaptığında, ortalık epey karışmış.

Ofis mezbahayı andırmaktan kurtulana kadar iki şişe temizleyici ve düzinelerce bez parçasıyla uğraştı ve dostum, uzun bir duşa ihtiyacı olacaktı. Sonunda işi bittiği için rahatlamış bir halde malzemelerini toplamaya başlamıştı ki Azagoth'un masasının arkasındaki duvarda karanlık bir nokta gözüne çarptı. Küfrederek bezi lekenin üzerinde gezdirdi ve her yapışkan kan parçasını aldığından emin olmak için ovaladı. Ama kahretsin, kan bir çatlağın içine girmişti ve... kaşlarını çatı.

Bez parçasını yere bırakarak parmağıyla çatlağın izini sürdü ve gözlerini kısarak duvarda yuvarlak bir girintiye benzeyen şeye baktı. Bu da neydi böyle? Merakının etkisiyle hafifçe itti. Bir klik sesi duydu ve ardından arkasından bir ışık seli geldi.

Oh...kahretsin.

Yavaşça döndü ve bağırsakları ayaklarının dibine düştü.

Duvarın büyük bir parçası yok olmuş, insan ve iblis düzlemlerinden bir geçit ortaya çıkmıştı. Kısa boylu, tıknaz formlarıyla iblislerin ve kötü insanların ruhlarına Sheoul-gra âlemine kadar eşlik eden bir griminion akını içeri doluştu. Ürkütücü küçük griminionlar, Sheoul-gra'daki bedenleri kendisinininkine kadar cismani olan ruhları enine kesitli tünelden geçirirken, siyah, keşiş benzeri kukuletalı cüppelerinin altından gevezelik ediyorlardı.

iblisleri nihai hedefleri olan Cehennem'in İç Mabedi'ne götürecek olan başka bir geçide.

"Hayır!" diye bağırdı. "Durun! Azagoth transferleri onaylamadı!"

Ama durmadılar. Tünelin sağ tarafından çıkmaya ve sol taraftaki karanlığın parıldayan bariyerinde kaybolmaya devam ettiler. Paniğe kapılarak kolu tekrar itti ama griminionlar ilerlemeye devam etti. Kolu oynattı, daha sert itti, yumrukladı ve sonunda, bir vınlamayla portal kapandı ve yerinde sadece sağlam bir duvar bıraktı.

Cat kuru bir şekilde yutkundu, kalbi çarpıyor, nabızı kulaklarında zonkluyordu. Belki de kimsenin bilemeyeceği kadar büyük bir hata yapmamıştı. Belki de Azagoth'un onayı olmadan İç Mabet'e ulaşan ruhları kimse fark etmeyecekti.

Ve belki de Azrail'in dehşet salonunda, malikânenin girişindeki, düşmanlarının cesetlerinden yapılmış heykellerin tüm dünyanın görmesi için sergilendiği Ruhlar Salonu'nda kendine bir yer edinmişti.

Her şeyi daha da kötüleştiren şey, o heykellerin içindeki insanların ölmemiş olmasıydı.

Nefes nefese kalmanın eşiğinde Azagoth'un devasa masasına yığıldı ve kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Nasıl oluyor da işleri batırmaya devam ediyordu? Hem de sadece batırmakla kalmıyor, resmen batırıyordu. Daha geçen hafta Azagoth'un asırlık Japon kılıçlarından birini kırmıştı. Ondandır bir ay önce de Oni ustaları tarafından iblis koyunu yününden dokunmuş paha biçilmez bir halının üzerine ananaslı soda dökmüştü.

"Ananaslı sodanın aksine, düşmüş melek kanının iblis yününe lekelemediğini biliyor muydun?" diye sormuştu karanlık, uğursuz bir sesle, halıyı ovarken. Ve hayır, aslına bakarsanız bunu bilmiyordu.

Kız bunu söylediğinde, adam sadece gülümsemekle yetinmişti ki bu, kızın bir daha sıçıp batırması halinde kanının kesinlikle o lanet halıyı lekelemeyeceğini söylemesinden çok ama çok daha kötüydü.

Ancak soda, tıpkı söylediği gibi leke bırakıyordu.

Eşyalarını toplayıp ofisten kaçacak kadar titremesinin durması saatler almış gibiydi ve neyse ki odasına giderken Azagoth'a rastlamadı. Yine de bir köşeyi dönerken Hades'i bir kez daha görmeyi başardı; dar, gece yarısı siyahı pantolonunun altında kışının sert küreleri esniyordu.

Belki bir gün onunla konuşmayı deneyebilirdi. "Merhaba Bay Hades'ten daha tutarlı bir şeyler söylemeyi deneyebilir. Yoksa Jailor'ı mı tercih edersin? Ya da Lord? Ya da...?"

Ona sanki bir engerek çukurundan çıkmış gibi baktı. "Hades," diye gürledi. "Yeterince kolay."

Ve konuşmalarının toplamı buydu. Tek konuşmaları. Asla.

Onda halo çiçeği ya da şeytani kızamık olduğunu mu düşünüyordu? Hem neden bunun üzerinde duruyordu ki? Adamın onunla ilgilenmediği açıktı ve endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Azagoth'un, yetkisiz ruhların İç Mabet'e girmesine izin verdiğini öğrendiğinde halısını onun kanıyla lekelemeyip lekelemeyeceği gibi.

İkinci Bölüm

Hades'in bir sürü ismi vardı. Ölülerin Efendisi. Ruhların Bekçisi. Kötülerin Hapishanesi. Pislik.

Hepsinin sahibiydi. Yeraltı dünyasının bir parçasını demir yumrukla yönetti. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

Düzelتيyorum. Azrail dışında hiçbir şeyden korkmuyordu. Azagoth, Hades'in yeraltı dünyasının altını üstüne getirebileceğini ve onu bir kar küresi gibi sallayabileceğini defalarca kanıtlamış tek kişiydi.

Bu yüzden Hades genellikle Azagoth'la yaptığı aylık toplantılardan nefret ederdi ama neyse ki bu sonuncusu son derece kısa ve hata bulmaya yönelik değildi. Bu iyiydi, çünkü Hades'in beyni Cat'in görüntüleriyle meşguldü.

Onu birkaç ay önce Azagoth için çalışmaya geldiğinde ilk kez gördüğünü hatırladı, onun enerjisine nasıl kapıldığını hatırladı. Cennet Kapıları'nın bu tarafındaki yaşamda yeniydi ve yeni düşmüş meleklerin çoğu ya dehşete kapılır ya da acı çekerken, o hiçbirini değildi. Lilliana'ya göre, Cat meraklıydı. Öğrenmeye hevesliydi. Yeni şeyler deneyimlemeye hevesliydi.

Hades ona yeni bir iki şey öğretebilirdi.

Ama yapamazdı, değil mi? Hayır, çünkü kıvrımlı kızıl onun için yasak bölgeydi ve kızışmış bir cadının peşindeki cehennem köpeği gibi onun peşinden nefes nefese koşmak sadece acıyla sonuçlanırdı.

Bu acı muhtemelen Azagoth'un elinin sonunda gelecekti ve Hades patronunu kızdırmanın aptallığın ötesinde aptallık olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti... aptallığın ötesinde.

Yine de, Zhubaal'ın onunla yattığından yüzde doksan dokuz oranında emin olduğu bir anda Cat'in kendisine isyan bayrağını çekmesi canını sıkmişti. Peki bu da neyin nesiydi? Z bir

abuk sinirlenen ve kında bir sopa olan huysuz bir orospu çocuğu, ama bir şekilde bu melez Cat için yeterince iyi miydi?

Çok boktan.

Hades, Azagoth'un diyarı ile İ Mabet arasında seyahat etmek için ayrılmış  portaldan birini kullanarak evine döndü ve yaşam alanının içinde cisimleşirken tenini bir kargaşa ürpertisi kapladı. Ne kadar tuhaf. Elbette, cehennem kargaşadan ibaretti ama bu farklıydı ve birkaç aydır farklıydı. Daha önce her zaman düzen ve kaosun dengeli bir karışımı vardı. Organize kaos. Kaotik organizasyon.

Burada, Sheoul-gra'nın İ Mabedi'nde, l iblislerin ruhlarının yeniden doğana kadar oynamaya geldikleri yerde bile düzen vardı. Nadiren de olsa kaos vardı.

En azından eskiden kaos nadir görülürdü. Ancak şeytan hapsedildiğinden ve Sheoul artık onun hükmü altında olmadığından kıyamet kopmuştu - kelimenin tam anlamıyla. Sheoul artık Revenant adında bir kara meleğin efendisi olduğu yeni bir rejim altında faaliyet gösteriyordu ve bu yeni liderlik durumundan herkes memnun değildi. Tıpkı insanlarda olduğu gibi iblisler de değişimi kolay kabullenmiyordu ve Revenant'ın yönetimi devralmasıyla yaşanan gerginlik Sheoul'a da sıçramıştı.

Kesinlikle kabul edilemez.

Hades sanki eşek arılarıyla doluymuş gibi karıncalanmaya başladı. Kendi derisini yırtma dürtüsüne direnerek şöminenin yanındaki kişisel portalına adım attı. İblisleri Sheoul ve insanlar âlemine taşıyan Harrowgate'ler gibi, İ Mabet'teki portallardan bazıları sadece iki yer arasında seyahat etmek için inşa edilmişken, diğerleri portalın dört duvarındaki sembolleri manipüle ederek bir kişiye birden fazla yerden birine taşıyabiliyordu. Ancak Hades onları zihniyle de çalıştırabiliyor, herhangi bir portalın onu İ Mabet'te olmak istediği herhangi bir yere götürmesine izin verebiliyordu. Ya da şimdi olduğu gibi, olması gereken yere ulaşmak için sadece

Vücudunu saran kargaşa hissi ve bir an sonra portal açıldı.

Kendisini 5. Halka'nın yanmış bir bölgesinde, kötünün en kötüsünü barındıran sis, sıcaklık ve umutsuzluktan oluşan uçsuz bucaksız, kasvetli bir diyarda bulduğunda hiç şaşırmadı. Önündeki iblisler onu tanıdıkları anda sisin içine dağıldılar.

En azından çoğu iblis. Birkaçı, aptalca olmasa da takdire şayan bir meydan okumayla yerlerinde durdu.

Birkaç yıl önce Aegis iblis avcıları tarafından öldürülmeden önce profesyonel bir işkenceci olan bir iblis yolunu kesti. Burada iblisler görünüşlerini seçebiliyordu ve bu piç kurusu, uzun parmaklarından uzanan grotesk, tırtıklı pençeleriyle eski iskelet Soulshredder formunu seçmişti.

"Çekil." Hades yavaşladı ama durmadı. Bu saçmalık için zamanı yoktu. Derisi yanıyor, içi titriyor ve yakınlarda şiddetli bir kargaşa olduğu konusunda onu uyarıyordu. Ve bunu İç Mabet'in diğer tarafındaki evinin içinden hissettiğine göre bu çok büyük bir şey olmalıydı... ki bu da kabaca bir dünya kutbundan diğerine olan mesafeye denk geliyordu.

"Siktir git, Ruh Bekçisi."

Şaşkınlık onu sarstı; çok azı ona meydan okuyacak kadar cesur ya da aptaldı. Ama Hades yüz ifadesini dikkatle korudu. Şu anda tansiyon çok yüksekti ve kimsenin Gra'nın kontrolünü kaybettiğini düşünmesine izin veremezdi.

İki düzine metre öteden ve adımlarını hiç bozmadan, Hades iblisin derisini bir düşünceyle yüzdü. Derisini bir muz gibi soydu. İblis acı içinde çığlık attı ve Hades de ona izin verdi. Bu ses kilometrelerce öteye taşınarak, duyan herkesi onunla uğraşmanın sonuçları konusunda uyaracaktı. Elbette, Hades onu "öldürebilirdi", ama iblisin ruhu sadece yaşlı, kırk

ve yeni bir şekil aldı. Acı vermek çok daha tatmin ediciydi.

Hades yoluna devam etti, botları kömürleşmiş kemik ve odunların üzerinde çıtırdıyordu ve Ruh Parçalayıcı'nın yanından geçerken iblis sinir bozucu çığlıklarını keserek, "Sen... başarısız... olacaksın," diye mırıldandı.

Hades onu görmezden geldi. Çünkü gerçekten mi? Ne başarısızlığı? Onun işi oldukça basit ve anlaşılırdı. Tek yapması gereken iblis ve kötü insan ruhlarını, yeniden doğacakları zaman gelene kadar ya da gelirse, İç Mabet'te tutmaktı. Onları nasıl tutacağı tamamen kendisine bağlıydı. Onları huzur içinde bırakabilir, onlara işkence edebilir, ne isterse yapabiliyordu. Başarısızlık mı? Bu çok saçmaydı. Başarısız olacak bir şey yoktu.

Gerçekten, burası çoğu zaman çok sıkıcıydı.

Pisliği arkasında bırakarak, kötülüklerin en kötüsünün yaşadığı bir yerde bulunması beklenen türden dehşetlerin yanından geçti ama cesetler, kan ve harap binalar gözüne çarpmadı bile. Burada geçirdiği binlerce yıl boyunca her şeyi görmüştü ve hiçbir şey onu korkutamazdı.

Budaklı dikenli ağacın gölgesinde çömelmiş cehennem köpeği bile onu duraksatmadı. Canavarlar Sheoul-gra ile Sheoul arasındaki bariyeri geçebiliyordu ve Hades çoğunlukla onlara izin veriyordu. Kralları Cerberus, yeraltı dünyasının -özellikle de Sheoul-gra'nın- kendi kendini tayin eden koruyucusu olmayı üstlendiğinden beri buna mecbur sayılırdı. Bazı nedenlerden dolayı cehennem köpekleri ölümlerden nefret ederdi ve onları Sheoul-gra'nın dışında görebilen birkaç türden biriydi. Sheoul-gra'nın içinde, insanları parçalayarak kendilerini tatmin ediyorlardı. Faaliyetlerini iblislerin en kötülerinin yaşadığı 3., 4. ve 5. Halkalarla sınırladıkları sürece, pire torbası tazıların ne yaptığı umurunda değildi.

İleride, eski bir tapınağın kalıntılarının içinden, ilahi seslerden oluşan bir koro geliyordu. Ich tun esay. Ich tun esay. Ich tun esay alet!

Kaşlarını çattı, dili Sheoulic olarak tanıdı ama lehçe yabancıydı ve bazı kelimeleri yoruma açık bırakıyordu. Her nasılsa, Hades yorumunun doğru olduğundan ve ilahi söyleyenlerin on sentlik bir dükkân açmaktan bahsettiğinden şüpheliydi.

Sesi takip etti ve ilerideki binanın kapısından sızan kırmızımsı parıltıya yaklaştığında ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu da neydi böyle? Yüzyıllardır hiçbir şeyden ürkmemiş ya da korkmamıştı. Yüzyıllardır.

Ich tun esay. Ich tun esay. Ich tun esay alet...blodflesh! Ne. Ne. Sikeyim.

Bir şey çığlık attı, Hades'in tüylerini diken diken eden, ruhunun derinliklerinden gelen, acı dolu bir ses. Bir şeyler çok ama çok yanılttı.

Hades kendini yüksek vitesle takarak ateşle aydınlatılmış, mağaramsı odaya doğru koştu... ve sonra kayarak durdu, botları taş zemindeki kan havuzlarında kaydı. Düzinelerce türden yüzlerce iblis, ateşin üzerinde asılı duran dev bir demir tencerenin etrafında toplanmıştı. Tencerenin içinde bir Neethul iblisin çığlıkları, vücudu bir çeşit asitli sıvının içinde fokurdarken kesildi.

"Dur!" İblis Hades'in umurunda bile değildi. Umurunda olan şey ayındı. Sheoul-gra'da tüm ritüeller yasaktı ve kişinin ruhunun parçalanması gibi bir cezası vardı, bu yüzden sık sık gerçekleşmezlerdi. Hades arada sırada dini ayin yapan bir ya da iki yalnızla karşılaşmıştı ama bu tür büyük bir toplantı ve tören? Bu bir ilkti.

Ve Azagoth'un toplarıyla, bu son olacaktı.

İlahi söyleyen iblis yığını bir birim olarak döndü, ürpertici gülümsemeleri ve boş gözleri onu mide bulandırıcı bir kıyamet duygusuyla doldurdu. İçinden bir alarm geçti ve bir anda gücünü toplayarak bu ucubelerin her birini, en kötünün en kötüsü için tasarlanmış, acının efsaneden daha fazlası olduğu hapishane olan Çürüme'ye fırlatmaya hazırlandı.

Azagoth ruhunu yok ettiğinde tek kurtuluşun geldiği yer.

Bir kelimeyle gücünü serbest bıraktı. Aynı anda iblislerden biri asit dolu kabı devirdi. Çözünmüş Neethul'un yapışkan maddesiyle karışan sıvı, buhar halinde yere sıçradı. Aniden, sanki Hades'in gücü görünmez bir duvara çarpmış gibi, ona doğru geri sıçradı ve onu siyah bir kozayla sardı.

Kendi büyüyle tüm iblislerin korktuğu hapishaneye götürülürken, ilahiyi tekrar duydu. Ich tun esay alet!

Oh...kahretsin. Bu sefer anladı.

İblisler on sentlik bir dükkan açmaya çalışmıyorlardı. Bir şekilde yasak bir nesneyi ya da güç sahibi bir kişiyi ele geçirmişler ve Sheoul-gra'nın duvarlarını açmaya, milyonlarca ruhun insan ve iblis âlemlerine çıkmasına izin vermeye çalışıyorlardı.

Ziyafet çekmek istiyorlardı.

Üçüncü Bölüm

Hades kendini Rot'tan kurtarmakta hiç zorlanmamıştı, ancak muhafızlardan biri olan Vype adlı düşmüş meleği kılık değiştirmiş bir iblis olmadığına ikna etmek için epey uğraşmıştı.

Adamı ikna ettikten sonra, Hades düşmüş melek asısından bir avuç topladı ve şeytani ayinin yapıldığı yere geri döndü. Birkaç saat içinde orada bulunan iblislerden ikisini yakalamışlardı. Fiziksel görünümlerini değiştirmişlerdi ama Hades kostümlerinin içinden ruhlarını görebiliyordu. Aptallar.

Onları Rot'a teslim ettikten sonra, hemen Azagoth'un yanına gitti; Azagoth kütüphanesinin kitaplarla dolu geniş raflarını inceliyordu ve bazı kitaplar bakışları üzerine düştüğünde titreşiyordu. Hades, Azagoth'un kuduz kitaplarından biri tarafından ısırıldıktan sonra öğrendiği bir dersle geri çekildi. Kitapların ısırabileceğini kim bilebilirdi? Gaddar küçük piçler.

Hades varlığını duyurmak için boğazını temizledi. Azagoth arkasını bile dönmedi, sadece "Otur," diye bağırdı.

Azrail'in sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Ama zaten nadiren bırakırdı. Böylece Hades deri sandalyeye oturdu... en iyi Molegra iblis derilerinden yapılmış deri.

Azagoth, Hades'in karşısındaki pelüş kanepeye oturdu ve kolçağın üzerindeki yırtık pırtık bir kitaba uzandı. "Ee," dedi. "Beşinci Halka'da neler oluyor?"

Hades, Azagoth'un nasıl bildiğini sorma zahmetine girmede. Hades'in gardiyanlarından bir ya da daha fazlasının Azagoth için çalışan ajanlar olduğuna şüphe yoktu. Adamın casus ağı Sheoul'un en derin çukurlarından Cennet'in en yüksek noktalarına kadar uzanıyordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Hades. "Ama her ne ise, kötü bir şey. Bir grup pisliği yasak bir ayin yaparken yakaladım.

gücümü saptıracak ve beni kendi lanet hapishaneme fırlatacak kadar güçlü."

Azagoth'un kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Durumla ilgilendiğinizi varsayıyorum."

"Kendi hapishanemden çıktıktan sonra, evet. Suçlulardan sadece ikisini buldum ama onları astım ve sorgulanmayı bekliyorlar. Sanırım dışarıdan bir şey ele geçirmişler. Kullandıkları güç daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu."

"Kahretsin," diye nefes aldı Azagoth. "Kontrolü kaybediyorsun--"

"Kıçımın kenarı," diye tersledi Hades. "Gra kötü ruhlarla dolup taşıyor. Sadece kötü olmayan iblisleri reenkarne etmeyi bırakmalı ve kötüler üzerinde çalışmaya başlamalısın. Onları ait oldukları yere, Sheoul'a geri götür. Ufelskala Kademe 4 ve 5 iblislerini bu tür bir kötülükle başa çıkmak için daha az donanımlı Halkalara taşımak için çok fazla zaman harcıyorum."

İblisleri, türlerine özgü kötülüğün yoğunluğuna göre beş Kademeye ayırmak için geliştirilen bir ölçek olan Ufelskala, aynı zamanda Azagoth'un iblisleri İç Mabedin beş Halkasına ayırmak için kullandığı araçlardan biriydi. Adam istediği Halkaya kimseyi gönderemezdi ama genel olarak Ufelskala'da belirtilen bilgileri takip ederdi.

"1. ve 2. Halkalar temizleniyor," dedi Azagoth. "Revenant'ın emirlerine göre, o seviyelerdeki kötü olmayan iblislerin çoğunu reenkarne ediyorum. O yüzden biraz yaratıcı yeniden atamalar yapın."

Bu sadece çok fazla iş yapmakla kalmaz, aynı zamanda çok daha fazla kötü iblis içeren Halkaları denetlemek için daha fazla düşmüş melek getirmeyi gerektirirdi ve hiçbir düşmüş melek İç Mabet'te çalışmaya gönüllü olmazdı. Ayrılmalarına izin verilmezken ve güçleri sınırlıyken olmaz. İşe alınmaları gerekiyordu. Zorla.

"Efendim, bu saçmalık," diye homurdandı Hades. "Cehennem'in yeni efendisi ne halt ediyor?"

Azagoth kitabı çevirerek açtı. "Bunu sorgulamak sana düşmez."

Hades ayağa fırladı. "Kıçımın kenarı," diye tersledi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama en azından Şeytan Sheoul'da düzeni ve dengeyi sağladı. Bu yeni dangalak--"

İçini yakıcı bir acı kapladı ve doğrudan Azagoth'un parmaklarından çıkan bir cehennem ateşiyle vurulduğunu ancak geç fark etti.

"Mesele şu," dedi Azagoth sakince. "Şeytan kimsenin onun hakkında ne söylediğini umursamazdı. Ama Revenant? Kendisine karşı çıkan herkesi yere seriyor. Hatta isyan edebileceğinden şüphelendiği herkesi ortadan kaldırıyor."

"Çünkü o paranoyak bir aptal. Gerçek kimliğini öğrenmek onu zayıflattı." Görünüşe göre Revenant Sheoul'da düşmüş bir melek olduğuna inanarak büyümüştü, oysa gerçekte o her zaman bir Cennet meleği idi. Halesi ne kadar lekelenmiş olursa olsun, gerçek bir melek nasıl olur da Cehennem'i yönetecek kadar acımasız olmayı bekleyebilirdi?

"Yine de sadece Şeytan'ı değil, Lucifer'i, Gethel'i ve baş melek Raphael'i de yenmeyi ve hapsetmeyi başardı." Azagoth kitabı ağır bir gümbürtüyle kapattı. "Ona saygı gösterin."

"Kardeşinin yardımı olmadan bunu yapamazdı," diye mırıldandı Hades.

"Olmayabilir. Ama unutmayın ki o ve kardeşi birbirlerinin arkasını kollarlar. İkisini de kızdırmayın. Birlikte Şeytan'ın olduğundan çok daha tehlikelidirler."

Hades aslında Revenant'ın var olmuş en güçlü Cennet meleklerinden biri olan kardeşi Reaver'dan hoşlanıyordu. Reaver, Azagoth ve Hades'in tutsağı olarak İç Mabet'te biraz zaman geçirmişti ve gerçekten, adam acı içindeyken bile oldukça havalıydı.

Ama Revenant Hades'in taşaklarını yalayabilir.

Taşaklarının emileceği düşüncesi kafasında Cat'in bir görüntüsünün canlanmasına neden oldu.

Revenant'ı düşünüyordum. Ama yine de, sınır dışı sınır dışıydı. Lanet olsun.

"Evet, her neyse," dedi Hades, gözlerini devirme dürtüsüne direnerek. "Rev, Cehennem Kralı olarak başa geçtiğinden beri İç Mabet bir savaş alanına döndü."

"Bu da kısmen, benden sadece Ufelskala Kademe bir ve iki iblislerini reenkarne etmemi istemesinden kaynaklanıyor."

"Ve bu aptalca emrin sonucu olarak, alanım sadece sorun çıkarmak isteyen büyük ölçüde kötü sik kafalılarla doluyor."

Azagoth'un kara gözleri Hades'e karşı sabrı tükenirken parladı. Ama zaten hiçbir zaman fazla sabrı olmamıştı. "Bununla başa çık. Şimdi. İsyanlarınız Sheoul-gra'nın benim bölgeme de sıçırıyor ve baş melekler tedirgin olmaya başlıyor."

"Baş melekler seğirmeye mi başladı? Orada, dışarı çıkmak için yanıp tutuşan iblislerle kapana kısılmış olan benim."

"O zaman bunun olmasını engelle."

Olmasını engellemek mi? Sanki Hades, İç Mabet alevler içinde kalırken bir plajda uzanıp margarita içiyormuş gibi mi? "Binlerce yıldır ne yaptığımı sanıyorsun?"

Uzun, kırılğan bir sessizlik oldu ve sonra Azagoth'un sesi alçaldı. Ve belki biraz da yargılayıcı. "Kaçışlar oldu."

"Çok az ve asla aynı anda birden fazla değil. Ve hadi ama... her durumda özel koşullar vardı." Sheoul-gra'da iblislerin hiçbir gücü yokken hiçbir iblis kendi başına kaçamazdı. Kaçış için dışarıdan bir kaynaktan gelen enerji veya nesneler gerekirdi, bu yüzden ziyaretçilerin İç Mabet'e girmesine çok nadiren izin verilirdi. Bir meleğin tek bir tüyü, engelleri yok etmek ya da bir hedefi öldürmek için büyülerde kullanılabilirdi. Görünüşte zararsız olan bir vampir dışı bir keresinde bir Neethul'a Azagoth'un yardımı olmadan kendini yeniden dünyaya getirme gücü vermişti.

"Yine de daha dikkatli olmalısın." Azagoth elini siyah saçlarının arasında gezdirdi, aniden yorgun görünüyordu. Güzel. Hades tüm bunların stresini tek başına taşımamalıydı. "Sheoul'u hiç bu kadar dengesiz görmemiştim."

Uyanık. Uyanık, demişti. Sanki Hades bu işte tam bir acemiymiş gibi. Ama bunu söylemek yerine dişlerini sıktı ve gergin bir gülümseme sundu. "Peki efendim. Siz ne dersiniz efendim."

"Güzel. Şimdi çık dışarı. Ve beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

* * * *

Azagoth'un Yunan tarzı malikanesinin dışında bir yerde, yırtıcı bir kuş çığlık attı. Kedi bunu duymaya bayılırdı. Kısa bir süre önce Sheoul-gra ölü bir diyardı, Azagoth'un duygusal durumunun fiziksel bir tezahürüydü. Karanlık ve kasvetli olan "Gra", bazen denildiği gibi, cehennemden çıkmamış herhangi bir hayvan veya bitki yaşamını destekleyemeyen zehirli bir çorak araziye andırıyordu.

Ama Lilliana'nın aşkı Azagoth'u ve onunla birlikte krallığını da değiştirmişti.

Şimdi Cat sarayın dışında dolaşırken, yemyeşil çimenlerden, yapraklı yeşil ağaçlardan ve pırıl pırıl sulardan tavşanlara, kuşlara ve hatta ara sıra tilki veya geyiklere kadar, sarayı çevreleyen araziler ve binalar hayat doluydu.

Gülümseyerek tüylü pardösüsünü yere bıraktı ve Azagoth'un havuz odasından konağın girişine doğru yöneldi ve bir köşeyi döndüğünde bir cesetle çarpıştı.

Kocaman, kaslı bir vücut.

Hades.

Geriye doğru sıçrayıp arkasındaki bir şeye çarparken anlık, sıcak bir karıncalanma tenine battı. Bir şeyin kırıldığını duydu ama o anda bunun bir önemi yoktu.

Bu Hades'e ilk dokunuşuydu. İyi ve kötüyü fiziksel olarak hissetme yeteneği ilk kez

Derisinin yüzeyindeki belirti tetiklenmişti. En azından Hades'le ilk kez karşılaşılıyordu.

Her zaman onun yoğun bir kötülük yaydığından şüphelenmişti ama kötülüğün bir iyilik şeridiyle yumuşatılmasını beklemiyordu. Ayrıca onun yaydığı titreşimlerden bu kadar... tahrik olmayı da beklemiyordu. Yine de ona sadece bakmak bile onu tahrik ediyordu, o halde ona dokunmak neden aynı şeyi yapmasındı?

Orada öylece duruyordu, göğsü çıplaktı ve üzerinde tüm kaslarını gösteren, kasıklarındaki o etkileyici şişkinliği bir hediye gibi sunan daracık bir gümüş pantolon vardı. Criminy, çıplak da olabilirdi. Onun çıplak olmasını diledi.

"Özür dilerim," diye ciyakladı.

Ona baktı, mükemmel ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bu bir ilkti. Onun dışında herkes gülümsüyor gibiydi.

"Seth'i kırdın."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Arkasındaki bir şeye başıyla işaret etti. Döndü ve yerde yatan siyah, mumsu eli ve yanındaki elsiz heykeli görünce dehşet içinde soludu. "Oh, kahretsin. Azagoth çok kızacak."

Burası onun Ruhlar Salonu'ydu; monte edilmiş kafatasları ve kan akan çeşmelerle dolu dev bir oda. Burası aynı zamanda özellikle iğrenç şeyler yapan ya da Azagoth'u gerçekten kızdıran insanların işkence edilmiş heykellere dönüştürüldüğü yerdı. İçeride hâlâ hayattaydılar ve sonsuza dek çığlık atıyorlardı. Az önce bir tanesinin uzvunu kesmişti ve bu çok acı verici olmalıydı.

Elini yerine koymak için çabaladı ama Hades sadece güldü. "Bunun için endişelenme. Seth zamanında kendini Mısır tanrısı olarak tanıtan bir iblismiştir. Binlerce çocuğa işkence etti ve öldürdü. Azagoth'un ya da senin ona yapabileceğin her şeyden daha kötüsünü hak ediyor."

Heykele baktı, Azagoth onu taşa çevirmeden önce nasıl bir acıya maruz bıraktıysa çıplak bedeni iki büküm olmuş, ağzı sürekli bir çığlık halinde açıktı.

"Çocuklar mı?"

"Çocuklar."

Hasta piç. Elini bıraktı, Seth'in küçük penisini yakaladı ve kopardı. "Umarım bunu hissediyordur."

Hades'in gürleyen kahkahası odanın içinde yankılandı ve ortadaki fıskiyedeki kıpkırmızı sıvının bir kalp atışı için akmayı bıraktığına yemin etti. "Eminim buradaki her zavallı cesedin senden Azagoth'tan daha çok korkmasını sağlamışsındır. Müthiş."

Çirkin uzantıyı elinin yanına bıraktı. "Evet, o fark etmeden önce biraz süper yapıştırıcı bulsam iyi olacak."

Hades çizmesiyle parçaları itti. "Ben icabına bakarım. Seninle karşılaşan bendim ve ayrıca ben bu tür şeyler için yaşıyorum."

Sesine sinen muziplik notası onu kuşkulandırdı ve gözlerini ona dikti. "Kolunda ne var? Bilirsin, eğer kolların olsaydı."

"Merak etme," dedi muzip bir keyifle, "bir sikle ne yapılacağını bilirim." Bakışlarını ona kaydırıp ve tenini ona dokunmaktan daha da fazla ısıtan çapkınca bir bakış attı. "Peki, seni bu kadar acele ettiren ne? Ateşli bir randevu mu?"

Onunla ilk kez hastalıklı değilmiş gibi konuştuğu için telaşlanan kız, sonunda "Bir kuş sesi duydum" diye gevelemeden önce aptal gibi durdu.

Adam ona aptalmış gibi baktı. "Ve bu önemli... neden?"

Yüzünü sıcaklık kapladı. Bir Sora iblisin poposu kadar kızarmış olmalıydı. "Kanatları var." Tanrım, sesi daha aptalca çıkabilir miydi? "Sanırım ben benimkini özledim."

"Eğer onları bu kadar özölüyorsan, Sheoul'a girebilirsin." Devasa siyah, derimsi kanatları

ve tavana değecek kadar uzanıyordu. Saçlarıyla uyumlu mavi damarlar uçlarından omuzlarının arkasında kaybolduğu yere kadar uzanıyordu ve şimdi kanatları görüldüğüne göre, bu damarlar derisinin altında da belirmişti. Sanki mermer bir heykel canlanmış gibiydi.

Cat onun ihtişamına bakarken nefesi boğazında düğümlendi. Dönüşmüştü ve ilk kez İç Mabet'teki iblislerin neden onun önünde diz çöktüğünü görebiliyordu.

Diz çökerdim, diye düşündü, ama çok daha farklı nedenlerle.

Bu görüntü beynine kazındı ve yüzünün daha da kızarıp kızarmadığını merak etti. Sonra, dehşet içinde, kendini parmak uçlarını kanatlarının kenarlarında gezdirmek için uzanırken buldu. Adam gerildi ama vücudu tam tersini yaptı; ürpertici, vahşi hisler sistemini sarsıp kalçalarının arasına dolandı. Kahretsin, bu erkek onu dişi yapan her şey için bir tehlikeydi ve kararsız bacakları üzerinde tökezleyerek geri döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesinin şehvetini ele vermemesini umarak. "Dediğim gibi, onları özlüyorum. Onları geri istiyorum ama Cennet'e geri dönmenin yolunu kazanarak onları elde etmek istiyorum ve eğer Gerçek Düşmüş olursam bunu yapamam."

"Karanlık tarafta bana katılmayacaksın, ha?" Artık ona dokunmadığı için rahatlamıştı, muhtemelen çılgın, azgın Düşmemiş ellerini kendine sakladığı için rahatlamıştı. Omuz silkerek kanatlarını bir kenara bıraktı ve derisinin altındaki damarlar soldu. İyi, çünkü parmakları tamamen kanatlarıyla ilgilenmiş olabilirdi, ama dili vücudundaki her canlı damarın izini sürmek istemişti. "Keyfin bilir. Benim için daha fazla şeytani kurabiye."

Ona göz kırparak, Sheoul-gra ile İç Mabet arasında seyahat etmeyi sağlayan portallardan birine doğru yürüdü. Cat, adam bir köşede kaybolana kadar onu -ve ağzının suyu akan poposunu- izledi.

Dışarıda, yırtıcı kuş yine çığlık atıyordu, ama şimdi Hades'in kanatlarını gördüğüne göre, başka bir şey olduğundan emin değildi.

karşılaştırabilirdi. Bir sonraki hamlesini düşünürken, hadım edilmiş heykele baktı ve hiç beklenmedik bir anda aklına Hades'in pantolonundaki şişkinlik geldi. Yerdeki hüzünlü küçük erkek uzantısına baktı ve güldü.

Hayır. Karşılaştırma yok.

Dördüncü Bölüm

Cat'in insan aleminden geçidi açıp ruhların İç Mabet'e girmesine izin vermesinin üzerinden üç gün geçmişti ve bildiği kadarıyla felaketle sonuçlanan hiçbir şey olmamıştı. Belki de kimse fark etmemişti. Ne de olsa Sheoul-gra'da hapsedilmiş milyonlarca ruh vardı. Peki ya Azagoth'un onayı olmadan bir avuç ruh içeri sızmışsa?

Her şeyi mantığa büründürmek kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı, bu yüzden hıncını Azagoth'un malikânesinin girişindeki Büyük-Ruhlar Salonu'nun zemininden çıkardı. Neden obsidyen taşını elle parlatmak zorundaydı ki? Azagoth cilalama makinelerine inanmıyor muydu?

Tamam, dürüst olmak gerekirse, ona yerleri temizlemesini hiç söylememişti. Dışarıdaki çevre düzenlemesi ve içerideki zeminlerin bakımı gibi büyük işler, Cat gibi Sheoul-gra'nın Cennet meleği ile Gerçek Düşmüşler arasındaki boşlukta kalanlara sağladığı güvenlikte yaşamaya gelen düzinelerce Düşmemiş'e verilmişti. Ancak yerdeki ayak izleri Cat'i çıldırtıyordu ve bugün de ahmağın biri, girişe yerleştirdiği ve üzerinde kalın kırmızı harflerle "LANETLİ AYAKLARINIZI SİLİN" yazan yeni paspası tamamen görmezden gelerek toprak ve çimen izi bırakmıştı.

Sheoul-gra'ya gelen neredeyse herkesin bir tür iblis olduğu düşünülüyordu, "lanetlenmiş" kelimesinin komik olduğunu düşündü. Hades şakayı anlamış ve gördüğünde gülmüştü. Bunu düşündüğünde hâlâ gülümsüyordu.

Hâlâ onarılmamış olan Seth'in heykeline kısa bir bakış attı ama en azından iki vücut parçası eksikti. Belki de Hades onları onarmaya çalışıyordu. Umarım onları onarmaya çalışıyordur.

Bir farkındalık karıncalanması diyara yeni birinin geldiğini işaret ediyordu - Sheoul-gra'da ikamet eden herkesin yabancıların varlığına karşı bir duyarlılık geliştirmesi harika bir şeydi. Ziyaretçileri karşılamak genellikle Zhubaal'ın işiydi ama o meşguldü, bu yüzden ayağa fırladı.

Temizlik malzemelerini birkaç dakikalığına bir kenara bırakmaktan mutlu olan ve her zaman kimin ziyarete geldiğini merak eden kadın, Azagoth'un malikânesinden çıkıp dışarıdan gelen geçidin taş çemberinin içinde parladığı büyük avluya doğru yürüdü.

Ve orada, ona doğru yürüyen, sarı, omuz hizasında saçları ve sadece daha yüksek bir melek mertebesi olduğu anlamına gelebilecek muhteşem bir duruşu olan muhteşem bir erkek vardı. Alçak bir Seraphim olarak, bir Taht'tan daha yüksek rütbeli melekleri nadiren görmüştü ama bu erkeğin en tepede olduğuna hiç şüphe yoktu. Hatta belki de bir başmeleğin bir alt rütbesi olan bir Prenslikti.

"Affedersiniz, efendim," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Yardımcı olabilir miyim?"

İri adam başını salladı, sarı yelesi gözleriyle uyumlu zengin safir mavisi gömleğine değiyordu. "Azagoth'u göreceğim."

"Üzgünüm, ama o meşgul--

" "Şimdi."

Ağız. Kuru. Cennet meleklerinin burada hiçbir gücü olmadığını fark etse bile, yüksek meleklerden ömür boyu duyduğu korku içini titretti. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Azagoth'un hizmetindeki düşmüş bir melek olarak, Sheoul-gra'da bu yeni adamdan daha etkiliydi.

Nedense bu düşünce kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Burası senin diyarın değıl meleğim," dedi sertçe. "Sen buraya gelip Azagoth'la görüşmeyi talep edemez."

"Öyle mi?" Erkeğin sesi sakindi. Ölümcül bir sakinlik. Korkunç derecede sakin.

"Evet. Öyle." Sesinin titrememesinden gurur duyuyordu. En azından pek değil.

Erkeğin dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve eğer bu kadar korkunç olmasaydı, çok güzel olabilirdi. "Senin için sorun yaratmak istemiyorum Cataclysm. O yüzden ya onu getir ya da beni ona götür. Tek seçeneğin bunlar."

"Ya da?" diye sordu ve onun adını nereden biliyordu ki?

Birden hava durgunlaştı ve kalınlaştı; sırtından devasa altın kanatlar fırladı ve her ikisinin de üzerinde sıvı güneş ışığı gibi yayıldı. "Tahmin et."

Lanet olsun. O...o...bir Işıldayan'dı. Baş meleklerden bile üstün bir melek. Ve herhangi bir zamanda var olan sadece bir Işıldayan olabileceğine göre, bu da onun Cehennem Kralı Revenant'ın kardeşi Reaver olduğu anlamına geliyordu. Tek başına bu bile onu dehşete düşürmeye yeterdi, ama işleri daha da kötüleştiren şey, kanatlarını kaybetmiş olmasıydı, çünkü sadece ona ihanet etmekle kalmamış, aynı zamanda bebek torununu öldürmeye teşebbüs eden bir melekle işbirliği yapmıştı.

Cat'in dizleri tutmadı ama yere düşmeden önce Reaver onu yakaladı ve bir koluyla onu sabit tutarak ayağa kaldırdı. Derisi anında Reaver'ın Göksel enerjisiyle doldu ve bu enerjinin büyüklüğü onu neredeyse nefessiz bıraktı.

Çok yoğundu, düşüncelerini Hades'e dokunmanın dağıtmadığı bir şekilde dağıtıyordu. Bir melek olarak başka meleklerle de dokunmuştu ama hiç böyle olmamıştı. Düşmüş bir melek olarak Lilliana'yla ten tene temas etmişti ve dışı hafif bir pozitif enerji yaymış olsa da, Reaver'la yaşadığına benzer bir şey olmamıştı.

Belki de düşmüş bir melek olduğu gerçeği, iyilik hissini onun için çok ezici hale getirmişti. Ya da belki de bu yoğunluk Reaver'ın bir Radiant olmasıyla ilgiliydi. Her neyse, çok fazla zengin bir yemek yemenin yaptığı gibi kusmak istemesine neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçak ve yatıştırıcıydı.

Tek kelime bile edemedi. Ama konuşamaması onun dokunuşuna verdiği tepkiden daha fazlasıydı. Melek dünyasında bir rock yıldızıydı. Bir rock yıldızının da ötesinde. O... rock yıldızıydı. Melek.

Ve neredeyse ailesini yok ediyordu.

"Ne oluyor lan?" Azagoth'un sesi arkasından bir yerden cınladı. Sersemlemiş bir halde başını çevirdiğinde Azagoth'un onlara doğru yürüdüğünü gördü, bakışları Reaver'ı delip geçiyordu. "Yüksek rütbeli bir melek benim diyarıma adım attığında bunu hissettiğimi biliyorsun, değil mi? Migren gibi."

Bacakları titreyerek Reaver'dan uzaklaştı. "Efendim--"

Azagoth'un bir el hareketi onu susturdu. "Ben hallederim."

Reaver bir dosttur."

"Arkadaş mı?" Reaver inanamayarak sordu. "Hades'e beni dev bir iblisin karnında tutmasını emrettiğini ve orada yüzyıllar boyunca yavaşça sindirildiğimi hatırlatabilir miyim?"

Azagoth gözlerini devirdiğinde Cat buna inanamadı. Genelde Cennet meleklerine karşı bu kadar rahat davranmazdı. Ama sonra, Reaver ona ve Lilliana'ya hediyeler göndermişti. "Üç cılız aydı."

"Evet, sanki yüzyıllar gibi geldi," diye mırıldandı Reaver.

"Güzel." İşte bu Azagoth'a daha çok benziyordu. "Lilliana'yı görmeye mi geldin?"

Reaver başını salladı. "Ne yazık ki buraya sizi görmeye geldim. Sheoul-gra'da serbest bırakmam gereken bir ruh var."

"İblis mi?"

"İnsan."

Azagoth kara bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki bunu neden yapmalıyım?"

"Çünkü orada olmaması gerekiyordu. Ruhu karşı tarafa geçmeden senin kinlerin onu aldı."

Azagoth, "O hatayı yapmış olsalardı bile ben yakalardım," dedi ve Cat'in midesinde bir düğüm oluştu.

"Bunu kaçırdın." "İmkansız."

Uzakta bir kuş cıvıladı, neşeli ötüşü Azagoth ve Reaver'ı çevreleyen ve giderek artan gerginliğe hiç uymuyordu. Cat, eski, cansız Sheoul-gra'nın şu anda bu iki güçlü erkek arasında yaşanan çatışma için daha iyi bir ortam olabileceğini düşünmeden edemedi.

Reaver Azagoth'a baktı, yüz ifadesi öfkeyle kararmıştı. "Ciddi misin? Cennet'in böyle bir hata yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Yapacağımı mı sanıyorsun?" Azagoth karşılık verdi. "Binlerce yıldır, kötü olmayan bir insan ruhunun Sheoul-gra'ya girmesine izin verdim mi hiç?"

Oh, hayır. Üç gün önce yaşadığı küçük olay düşüncelerini doldururken Cat'in karnındaki düğüm daha da büyüdü.

"Hatalar olur."

Azagoth hırlarken Cat terlemeye başladı. Masum ruhun bekletme tankına gönderilmesinden o sorumluydu. Tek açıklaması buydu.

"Ben hata yapmam." Azagoth o kadar sert sıkılmış dişlerinin arasından konuştu ki Cat bir iki tanesinin çatladığını duyduğuna yemin etti. "O zaman başka biri yaptı," dedi Reaver. "Kimin hatalı olduğu umurumda bile değil. Umursadığım tek şey, İç Mabet'te oraya ait olmayan bir insan ruhu olduğu ve ona zarar gelmeden ya da biri onun kötü olmadığını fark edip onu kırmak için kullanmadan önce geri dönmesini istediğimiz gerçeği.

Sheoul-gra'nın dışında."

"Şey... affedersiniz," diye araya girdi Cat. "Ama bahsettiğiniz bu kişi... o bir ruh, fiziksel bir varlık değil, en azından Dünya'da ya da Sheoul'da, yani iblislerin kaçmasına nasıl yardımcı olabilir?"

"Cennette olduğu gibi burada da ruhu katıdır," dedi Reaver. "Ruh yiyen bir iblis onu emebilir ya da ruhu toplanıp büyülerde kullanılmak üzere sıvılaştırılabilir." Masum bir insana neler olabileceğinin dehşeti içine işlerken, Reaver Azagoth'a döndü. "Büyük bir hata yaptın."

Azagoth homurdandı. "Isır beni."

"Bir haftan var." "Ve tekrar ediyorum--"

"Reaver!" Lilliana'nın sesi cınladı ve bir an sonra kendini onun kollarına attı. "Seni görmek çok güzel."

Sohbet etmeye başladılar ve Cat'e sıvışması için zaman tanıdılar. Lanet olsun, ne yapmıştı? Azagoth ona bir amaç, bir yuva ve güvenlik vermişti ama Azagoth onu Cennet'le ciddi bir sorunla karşı karşıya bırakmıştı.

Ve o zavallı insan. Ölümün insanlar için ne kadar travmatik olabileceğini ilk elden görmüştü. Cennette bile bazen alışmaları aylar alıyordu, özellikle de ölümleri şiddetli ya da ani olduysa. Ama ölmek ve sonra kendini neden ya da bunu hak etmek için ne yaptığına dair hiçbir fikrin olmadan cehennemde kapana kısılmış bulmak?

Azagoth'un sarayına giden taş patikada ayaklarını sürüyerek ilerlerken ürperdi. Bunu düzeltmek zorundaydı ama nasıl? Belki de insanı kendisi bulabilirdi. İnsan ve iblis ruhlarını uzak mesafelerden ayırt edebilme yeteneği onun için bir avantaj olabilirdi, bu yüzden belki, sadece belki, bunu çabucak düzeltebilirdi. Kimse gittiğini fark etmeden İç Mabet'e girip çıkabilirse, Azagoth'un onu affedeceğinden emindi. Hatta başmeleklerin bu kurtarmayı onun Cennet'e geri dönmesine izin verecek kadar iyi bir davranış olarak görmesi bile mümkündü.

Kimse onun gruptan uzaklaştığını fark etmedi, o da adımlarını ikişer ikişer attı ve büyük kapılardan hızla geçti. Meraklı gözlerden uzaklaştığı anda soğukkanlılığını daha fazla koruyamadı. Hızla harekete geçti, koridorlarda o kadar hızlı koştu ki bir köşeden savruldu ve Azagoth'un ofisine giderken neredeyse duvara çarpıyordu.

Beklendiği gibi, ofis boştu. Dehşete kapılmıştı ama yapmak üzere olduğu şeyin pek çok yanlışı düzelteceğini umarak, yanlışıyla açtığı ve tüm bu karmaşanın başlamasına neden olan kola doğru koştu.

Ruh tünelini a an kolun yanında, Azagoth ve Hades'in   Mabet'e girmek için kullandıklarını g rd   bir d  me vardı. D  meyi  evirdi inde, duvarın bir bölümü soluyor ve diğer tarafta kararmış, yapraksız ağaçların arasında yer alan karanlık, gölgeli bir mezarlı ın görünmesini sağlıyordu.

Bir an için tereddüt etti. Cennette, kardeşleri arasında risk alan, bilinmeyene adım atan ilk kişi hep o olmuştu. Ama hiçbiri böyle bir şeyle kar ıla mamı tı. Onlar için risk almak, toplantılarda konuşmak ya da bir iblisi Harrowgate'e kadar kovalamak anlamına geliyordu.

 ki erkek ve iki kız kardeşi Cat'in  u anda bulunduğu yerde dursalar altlarına sı arlardı.

Bu düşünce onu bir nebze rahatlattı ve hatta biraz gülümsetti. Bu yüzden, fikrini de i tirmeden önce derin bir nefes aldı ve geçitten içeri adım attı. Anında, zorlukla nefes alabileceği kadar yoğun ve nemli bir sıcaklık onu içine çekti. Koku mu  havanın her nefesi    rmesine neden oluyordu. Burası çürüyen cesetler gibi kokuyordu. Ve sesler... Tanrılar, sanki mezarlardaki insanlar inliyor ve tabutlarını tırmalıyorlardı.

Neden birileri tabutların içinde olsun ki?

Korku kabardı, bo ucu bir his tüm vücudunu sıkı tırıyor gibiydi. Bu bir hataydı. Korkunç bir hata. Geri dönmek zorundaydı. Azagoth'a yaptıklarını itiraf etmeliydi. Pani e kapılarak o kadar hızlı döndü ki neredeyse dengesini kaybedecekti.

Acele et, diye bağırdı zihni. Sonra  ı lı ın ortasında dondu. Geçit gitmişti.

 ılgınca, duvarda bir çeşit kol aradı. Ya da bir d  me. Ya da lanet olası sihirli bir kelimeyi kullanmasını sağlayacak lanet olası bir büyü.

"Açık susam?" diye mırıldandı. Hiçbir şey.

" ıkarın beni."

Nada.

Kapının olduğu duvara vurdu. "Aç şu lanet kapıyı!"
Mezarlardan gelen sesler daha da yükseldi ve boğazı
dehşetle tıkandı.
Kapana kısılmıştı.

Beşinci Bölüm

Cat sonsuza dek Azagoth'un diyarına geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışmış gibi görünüyordu ama göz alabildiğine zifiri karanlık bir gökyüzüne uzanan katı duvar görünüşe göre sonsuzdu. Mezarlık da öyle. Hem burada neden bir mezarlık vardı ki?

Daha da tuhafı, her biri farklı boyut, şekil ve malzemeden yapılmış mezar taşlarının üzerinde herhangi bir işaret bulunmuyordu. En azından üzerlerinde isim ya da tarih yazmıyordu. Bazılarının üzerine grafiti gibi görünen yazılar kazınmış, bazılarının üzerine ise çoğunlukla evrensel iblis dili olan Sheoulic ile yazılmış yazılar kazınmıştı. Birçoğu, geniş mezarlığın etrafına rastgele yerleştirilmiş gibi görünen beş anıt mezardan hiçbirine girilmemesi için uyarılar içeriyordu.

Ne yazık ki, İç Mabet hakkında, türbelerin Hades'in gözettiği iblisleri barındıran beş seviyeye ya da resmi adıyla Halkalara açılan kapılar olduğunu bilecek kadar çok şey duymuştu. İçeri girmek zorundaydı. Ama hangisine? Hiçbiri hangi Halkaya açıldığını gösterecek şekilde işaretlenmemişti. Rastgele bir seçim yapıp doğru olanı seçtiğini mi umacaktı? Ugh. Cennete geri dönmek istemesi için bir sebep daha. Orada her şey açıkça işaretlenmişti.

Beş türbeye baktı ve sonunda en yakın olanında karar kıldı. İçeri girmeden önce, gerekirse sopa olarak kullanabileceği ağır bir tahta parçası buldu. Kanatlarını kaybettiğinde, doğuştan gelen tüm savunma silahlarını da kaybetmişti ama zaten burada hiçbir işe yaramazlardı.

Bunu gerçekten biraz daha iyi düşünmeliydi.

Düşüncesizliğin bir gün başını belaya sokacak.

Annesinin sözleri kulaklarında çınlıyordu ve kardeşlerinin, kanatları kesilmeden hemen önce söyledikleri "Sana söylemiştim," sözleri de öyle.

Cat anıt mezarın demir ızgaralı kapısına baktı. Görünüşe göre, kanatlarını kaybetmek bile ona bir ders vermemişti.

Kendi kendine küfrederek ve kardeşleri için de birkaç kelime söyleyerek kapıyı itti ve mezarlardaki şeylerin gıcırdamasına neden olan paslı gıcırdama sesinden irkilerek kapıyı açtı. İçerisi karanlık ve tozluydu ama her şey mezarlığın iğrenç rutubetinden daha iyiydi. Ayrıca dışarıdan görüldüğünden daha küçüktü, yaklaşık bir telefon kulübesi büyüklüğündeydi.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve taşa çarpan metalin çıkardığı tangırtıyla neredeyse çığlık atacaktı. Bir an sonra kapı kendiliğinden açıldı ve o da dışarı, özelliksiz, kumlu bir çöle adımını attı. Soluk sarı kum ve gri gökyüzünden başka bir şey yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Esinti yoktu, ses yoktu, koku yoktu... Burası da neyin nesiydi?

Tamam, bu bir hata olabilirdi. Mezarlığa ve başka bir türbeye geri dönmek için döndü ama Azagoth'un kütüphanesinden ilk çıktığında olduğu gibi, kapının olması gereken yerde boş havadan başka bir şey bulamadı. Panik yükseldi ama daha tutarlı bir düşünce oluşturmamadan arkasında bir ses duydu. Yavaşça dönerken omurgasına bir ürperti yayıldı.

Kalbi küt küt atıyor, parmakları tahta sopaya gömülüyordu, gözlerini kısıarak uzaklara baktı ve işte o zaman onu gördü; havada yavaşça katılaşıp bir dizi bulanık şekle dönüşen bir parıltı. Sonra şekiller şekillendi ve kalbi, ona çarpan kötülüğün patlamasıyla ani ve acı verici bir şekilde durdu.

Birkaç farklı türden en az elli iblis onun etrafında bir yarım daire oluşturdu; dişler, pençeler ve kaba, el yapımı silahlardan oluşan bir duvar. Kalabalık, içlerinden birinin, yedi ayak boyunda, küçük, keskin dişleri olan ve gözleri olmayan bir şeyin

kurtçuk rengi derisiyle öne çıktı. İnce, pençeli elinde bir zincir tutuyordu ve zincirin diğer ucunda, bir köpek gibi dört ayak üzerinde sürünen, saçları kanla keçeleşmiş, derisi morarmış ve kanamış, bir kulağı eksik bir insan erkeği vardı.

Aradığı insan tam da buydu. Rahatlama yerini hızla suçluluk duygusuna ve ona yapılanlardan duyduğu dehşete bıraktı. Ve hala ona yapılabileceklerden. İkisine de.

"Ne kadar da lezzetli bir şeysin sen," diye mırıldandı kurtçuk iblis, sesi keskin dişlerinin arasından süzülen yumuşak bir tondaydı.

Şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir dehşet boğazını tıkadı. Daha önce de pek çok kez korkmuştu. Ama bu farklıydı. Daha önce hiç bu kadar çok iblisle karşılaşmamıştı ve bunu elinde silah olarak sadece bir tahta çubuk varken yapmamıştı.

Sopasını kaldırarak, titrek ve gıcırtılı olan sesini buldu. "İblis, ben Azagoth'un kendisinden görev alan düşmüş bir meleğim," diye yalan söyledi. "İnsanı derhal teslim etmelisin."

Kurt adam güldü. "Aptal kunsac." Sheoulic'i paslanmıştı ama onun kendisine bir iblisin anüsü için oldukça çirkin bir argo terim söylediğinden emindi. "Blöf yapıyorsun. Ve öleceksin." Sırıtarak o iğrenç dişlerini ona gösterdi. "Ama senden istediğimizi almadan önce değil."

Başka bir iblis öne çıktı ve diğerlerine doğru geniş bir hareket yaptı. "Hepimizin sizden istediği şey."

Ondan ne istiyorlardı? Onu nasıl bulmuşlardı ki?

Aceleyle ona doğru geldiler. Sopasını savurdu, birinin çenesine birkaç dişini kırarak kadar sert bir darbe indirdi ama tekrar savurduğunda kafasına bir şey çarptı. Kan tadı aldı ve bir çığlık duydu, ama çığlığın kendisine ait olduğunu ancak daha sonra fark etti.

* * * *

"Lordum."

Hades, Rot'un en alt zindan katlarındaki yüzlerce küçük hücreden birinin içinde, üç gün önce yakaladığı iki iblisten birinin parçalanmış bedenine doğru döndü. Beşinci Halka'dan sorumlu düşmüş melek komutanı Silth kapının girişinde duruyordu. "Bana isyancıların geri kalanının yerini tespit ettiğini söyle."

Silth sarışın başını eğerek kısa bir selam verdi. "Evet, ama--"

"Sanırım onları Çürük'ün asit çukuruna attınız?" Bu Hades'in en sevdiği cezalardan biriydi. İblisler, bedenleri yavaşça ve acı verici bir şekilde çözülürken, geriye sadece ruhları kalana kadar etrafa sıçrarlardı.

İşte o zaman işler eğlenceli hale geliyordu. Açıkta kalan ruhlar hassastı ve asit onların ham, hassas formları üzerinde daha da acı vericiydi. İblisler başka bir fiziksel bedene bürünüyor, ardından asit hemen işe koyuluyor ve döngüyü yeniden başlatıyordu. Piçlerin konuşmaya başlaması genellikle birkaç günden fazla sürmezdi.

Bu işe yaramazsa, onları birkaç on yıl boyunca mezarlıktaki mezarlardan birine bırakmak işe yarayabilirdi.

"Elbette." Silth gergin bir şekilde dengesini kaybederek zincir zırhının takırdamasına neden oldu ve Hades kaskatı kesildi. "Dikkatinizi gerektiren bir durum var."

Hem Silth'in sözleri hem de ses tonundaki acımasızlık karşısında Hades'in içinde karanlık, kaygan bir his belirdi. "Anlat bana."

"Tüm 5. Halka istikrarsızlaşıyor ve şiddet 4. Halka'ya yayılıyor. İstihbarat Sheoul-gra'dan büyük çaplı bir kaçışın yolda olduğunu gösteriyor."

"Saçmalık." Hades yerdeki samanları tekmeledi ve bir cehennem faresinin başka bir pis yığının içine doğru koşuşturmasını izledi. "Böyle bir şeyi başarmak için yeterli gücü toplamalarına imkân yok."

Acıyı seven ve hiçbir şeyden korkmayan kötü bir orospu çocuğu olduğu için Hades'in bizzat 5. Yüzük'ün muhafızı olarak seçtiği Silth, birdenbire

buradan başka bir yerde olamazdı. Sanki katledilmeyi bekliyormuş gibi Hades'ten bir adım bile geri çekildi.

Bu da adamın kötü haberleri olduğu anlamına geliyordu.

"Her nasılsa," diye homurdandı, "bir Düşmemiş'i ele geçirmişler."

Hades gözlerini kırptırdı. "Bir Düşmemiş mi? Yaşayan, nefes alan bir düşmüş melek gibi mi? Nasıl yani? Azagoth bana söylemeden kimsenin içeri girmesine izin vermezdi." İmkânı yok. İç Mabet'e girmesine izin verilen herhangi bir canlı varlığa eşlik edilmeli ve tam da şu anda 5. Halka'da yaşanıyor gibi görünen şeyi önlemek için kontrol altında tutulmalıydı.

"Onu kendim gördüm," dedi

Silth. "Onu mu?" Hades kaşlarını çatı. "Kim?"

"Bilmiyorum. Sadece bir anlığına gördüm," dedi Silth, Hades'in "ortaçağ konuşması" dediği şeye geri dönerek. Adam 900'lerin sonunda Cennet'ten düşmüştü ve insan işlerine karışmak ve onların sinir bozucu alışkanlıklarını edinmek için çok fazla zaman harcamıştı. "İsyancılardan birini yakaladığımda, onun İç Mabet'in duvarlarını yıkacak bir ritüelde kullanılan bir Düşmemiş olduğunu itiraf etti."

Cehennem sıçanı kafasını samanların arasından çıkardı ve yerdeki baygın zebaniden bir ısırık aldı. Küçük sevimli yaratıklardı.

"Hâlâ yolunda gitmeyen bir şeyler var." Hades bakışlarını kemirgenden ayırdı. "İç Mabet'in sınırlarını yok edecek türden bir büyüü serbest bırakmak için tek bir Düşmemiş'ten fazlası gerekir. Ellerinde başka ne var?"

"Bilinmiyor. Ama korkarım ki şimdi harekete geçmezsek, duvarların yıkılıp yıkılmamasının bir önemi kalmayacak. Ayaklanma yayılıyor ve eğer tüm seviyelere ulaşırsa..." Hades'in durumun ciddiyetini anladığını çok iyi bildiği için sözlerini yarıda kesti.

Büyük çaplı bir isyan İç Mabet'in duvarlarının yıkılmasıyla sonuçlanmayabilirdi ama Azagoth'u İç Mabet'e yeni ruhların kabulünü durdurmaya zorlayabilir, bu da hem insan hem de iblis âlemlerini etkileyecek bir yedeklemeyle sonuçlanabilirdi. Hatta Azagoth'un teorisine göre

Yeterince büyük bir isyan, Azagoth'un diyarını İç Mabet'ten ayıran iç bariyerleri havaya uçurabilir ve bu da Azagoth'un değer verdiği her şeyi yok edecek bir kaos dalgasına yol açabilirdi.

Azagoth'un neye değer verdiği Hades'in umurunda değildi ama Azagoth'a yönelik her tehdit Hades için de bir tehditti. Azagoth düşerse, Ölüm olarak bilinen Süvari Thanatos için İncil'de belirtilen kehanete ne kadar bağlı olursa olsun, Hades de düşecekti.

Baktım, soluk bir at gördüm; üzerinde oturanın adı Ölüm'dü, Hades de onu izliyordu.

Evet. İşte bu.

Hades, Dört Atlı'ya birçok kez yardım etmişti ama ileride onu nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. İyi olmayacağına şüphe yoktu. Atlıların başlarını belaya sokmanın bir yolu vardı.

Hades, Silth'in yanından geçip meşalelerle aydınlatılmış dar koridorda ilerlemeye başladı, düşmüş melek de onun yanındaydı. "Düşmemişleri tutan isyancılar nerede?"

"Oğullarım ve ben onlarla 5. Halka'nın Kırık Pençe Dağı'nda savaştık." Silth, Hades'in İç Mabet'te bulunan malzemelerden yapılmış kılıçlarla dolu deri bir koşum takımı aldığı cephanelikte durakladı. Hades'in evi dışında dışarıdan gelen her şey kesinlikle yasaktı. "Hayatta kalanlar dışıyla birlikte kanyona kaçtı. Sanırım orada saklanıyorlar."

Hades homurdandı. "Köşeye sıkıştıklarını mı düşünüyorsun? Katledilmeyi mi bekliyorlar?" Bir kemik bıçağın kenarını test ederek başını salladı. "Bir planları var."

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, bu bir tuzak." Sırıttı çünkü İç Mabet'teki kargaşa ne kadar boktan olsa da, iyi bir tarafı vardı. Binlerce yıllık monotonluk artık canına tak etmişti ama şimdi biraz heyecan vardı. Ona meydan okuyacak, yaşadığını hissettirecek bir şey.

Cat'i ve Azagoth'un Ruhlar Salonu'nda ona rastladığında, yüzyıllardır hiç olmadığı kadar canlı hissettiği bir an yaşadığını düşündü. Bu ona, sadece birkaç dakikalığına da olsa, Cat'in onun için sınırların dışında olduğunu unutturmaya yetmişti. Nabızı hızlanmış, vücudu sertleşmiş ve ona sarılıp ten tene temasın tadını çıkarmayı o kadar çok istemişti ki.

Ama bu olmayacaktı, o yüzden bir sonraki en iyi şeyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Eski moda bir dövüş.

Altıncı Bölüm

Silth'in 5. Halka'nın kaos içinde olduğunu söylerken abartmadığı ortaya çıktı. Hades, Düşmemişler'in düzenlendiği söylenen kanyonda, liderlerin ilahiler söyleyip dans ettiği ve kanları için iblis yaratıkları kurban ettiği sahne alanının görüş alanına girebilmek için iblis ordularıyla savaşmak zorunda kalmıştı.

Hades ve düşmüş meleklerden oluşan ekibi bitmek bilmeyen bir iblis akınıyla savaşırken, bir şekilde başını büyük bir belaya sokmuş olan aptal Düşmemiş'e göz kulak oluyordu. Çünkü iblisler onu öldürmese bile, Hades öldürecekti.

Ve bunu yaparken eğlenecekti.

Elini fırlatarak önündeki iblis kalabalığına yıkıcı bir güç dalgası gönderdi. Sanki atom bombası atılmış gibi havaya uçtular ve önünde et ve kandan bir yol bıraktılar. Cehennem köpekleri ziyafet çekmek ve harap olmuş bedenlerden yükselen ruhlara saldırmak için koşuşturdu. Kendilerini yeniden yönlendirmeleri ve yeniden etten kemikten bedenler yaratmaları uzun sürmeyecekti, bu yüzden Hades'in acele etmesi gerekiyordu. Burada sadece Hades ve düşmüş melek muhafızları doğaüstü güçlere sahip olsalar da, iblislerin cephaneliklerinde hâlâ cüsse, güç, diş ve pençeler vardı, sayıca çoklukları da cabası. Eğer Hades ve ekibi bunalırsa, işler kötüye gidebilirdi. Gerçekten kötü.

Daha da kötüsü, Azagoth'la iletişime geçmek için evine geri döndüğünde iletişimin kesik olduğunu ve saatlerdir kesik olduğunu gördü. Azagoth her zaman tam gece yarısı durum güncellemesi için bir mesaj gönderirdi ama binlerce yıldır ilk kez hiçbir şey yoktu. Muhtemelen savaşa girmeden önce Azagoth'un ofisine uğrayıp ne olup bittiğini öğrenmeliydi ama kahretsin, Azrail'in

Darth Vader'ın onu bir daha hayal kırıklığına uğratmaması için yaptığı uyarı hâlâ zihninde bir çürük gibi duruyordu ve onu dürtmek istemiyordu. Yine de, bir Düşmemiş'in İç Mabet'e nasıl girdiğini bilmek faydalı olabilirdi.

Her neyse. Pişmanlıklar dangalaklar içindir.

"İşte orada!" Silth, kayalıklardaki bir taş çıkıntısından yoğun hayvan kanının aktığı yerin yakınındaki kaba bir ahşap haçı işaret etti. "Düşmemişler."

Hades haça doğru koşarken kanyonun duvarlarındaki kayalıklara tünemiş iblislerden yağan mızraklardan kaçıyordu. Kanatlarını kullanabilmeyi diledi ama uçmak onu daha fazla hedef haline getirecekti. Şimdilik düşman kalabalığının içinde daha güvende idi.

Koşarken gözünü haçtan ayırmadı. Bu açıdan, haçtan sarkan, kolları haç tahtasına bağlı, başı öne düşmüş, yüzü parlak kızıl saçlarıyla gizlenmiş bir kadının ince bedenini seçebiliyordu. Bir tanıma kıvılcımı parladı, ama bir balta kafasına indiğinde ezilmiş bir ateşböceği gibi söndü. Kendi kafatasından kopan kemik parçaları beynine saplanırken acı içinde çığlık attı.

"Piç" diye hırladı saldırganına doğru dönerken, siyah burunlu ve parlayan kırmızı gözlü iri yarı bir Ramreel. "Mohawk'ımı mahvettin." En azından söylediğini sandığı şey buydu. Kelimeler karmakarışık. Belli ki kemik kırıkları beyninin konuşmayı kontrol eden kısmını da mahvetmişti.

Bir gözü de çalışmıyordu, ama bir kalp atışı sonra kanıtladığı gibi, tek bir düşünceyle bir iblisi çizme ve dörde bölme yeteneği hala sağlamdı.

Başı zonklayan Hades, et ve kemiklerin tekrar bir araya gelmesiyle, Düşmemiş dişiye doğru koşmaya başladı. Tepesinde şimşekler çaktı ve elektrik ısısı teninde cızırdadı. Bu şimşek doğal değildi. Dev ahşap haçın yanından geçerken baktı ve tüyleri diken diken oldu.

Var olan en güçlü büyücü sınıfı iblislerden biri olan bir Orphmage, elinde kemik bir asayla dişiye doğru ilerliyordu. Ve asadan küçük şimşekler çakıyordu.

İmkansız. İmkânsız. Azagoth, Hades ve gardiyanlarından başka kimse burada güç kullanamaz. Hiç kimse. Alemin dışından bir kaynak olmadan olmaz. İblisin Düşmemişler'den enerji çekiyor olabileceğini düşündü ama onun yaptığı türden bir büyü için yeterli gücü yoktu.

Hayır, burada çok ama çok daha büyük bir şey söz konusuydu.

Hades saldırdı ve iblisin üzerine beyaz-sıcak bir elektrik akımı gönderdi. Orphmage havada takla atarak Hades'in silahından her zaman yaptığı gibi kaçındı. Yere indiğinde döndü ve hızlı, şiddetli bir hareketle asasının kıvılcım saçan ucunu Düşmemiş'in göğsüne sapladı. Kadın çığlık attı, öyle acı bir sestti ki bu, bir şekilde savaşın şiddetini bastırdı ve yaralıların çığlıklarını arka planda sessiz fısıltılara indirgedi.

Hades dondu kaldı. Sonunda o sesi tanıdı. Ve o saç. Ve çığlığı işkence dolu bir törpüye dönüşmeye başlayıp vücudu gevşerken, giysilerini tanıdı. Solmuş, yırtık kot pantolon. Siyah ve zümrüt rengi korse. Çıplak ayaklar.

Cat hiç ayakkabı giymezdi.

Orphmage geri çekildi, başı çuval bezinden bir kukuleta tarafından örtülmüştü ama Hades ince dudaklarını iğrenç bir kesikle geren uğursuz sırıtışı seçebiliyordu. Cat'e tekrar vurmak için asasını kaldırdı. Hades bir kükremeye, ona doğru hücum ederken bile iblisin üzerine bir dizi ateş topu fırlattı. İblis bir şekilde ateşi engelledi ama görünmez kalkanına çarpma kuvvetleri her darbede onu geriye doğru savurmaya devam etti.

Hades'in çevresel görüşünde gardiyanlarından birinin yere düştüğünü gördü; vücudu bir yöne, başı başka bir yöne gidiyordu,

Geist sadist bir alet olabilirdi ama neredeyse bin yıl boyunca Hades'e iyi hizmet etmişti.

Hades hızla ölmüş meleği aklından çıkardı ve zihnini kullanarak Orphmage'a bir şeyler fırlatmaya devam etmek için kayalık yamaçtan yukarı doğru hücum etti. Kaba bir ok Hades'in koluna saplandı ve onu çekip çıkarırken, birkaç tane daha bacaklarına ve sırtına saplandı. Acıya karşı dişlerini gıcırdatarak yokuşu tırmandı ve iblislerin kurbanlarını kestiği ve Cat'in haçtan sarktığı platoya sıçradı.

"Cat," diye nefes aldı. "Kedi!"

Üzerine yağan mermileri görmezden gelerek ona doğru koştu. Acı içinde kıvranıyor, gözlerine kan oturuyor ve güç bataryası tükeniyordu ama bunların hiçbiri önemli değildi. Cat'e ulaşmak zorundaydı. Kedi sadece otuz metre kadar uzaktaydı ama hançerini kınından çıkarıp onu tutsak eden ipleri kestiğinde kilometrelerce koşmuş gibi hissediyordu.

Garip bir şekilde onu omzunun üzerinden attı ve en yakın geçidi bulmak için duyularıyla uzandı. Çok uzakta değildi ama doğal olarak, iyi silahlanmış dev bir iblis sürüsü onunla çıkış yolu arasında duruyordu.

"Zebaniler!" diye bağırdı parıldayan gökyüzüne. Birdenbire, iki mürekkep rengi köpek bulanıklığı kanyonun kenarından ona doğru fırladı. "Yol açın!"

Cehennem köpeği bir anda iblis grubuna doğru yöneldi ve onları bowling topunun lobutları delip geçmesi gibi delip geçti. Hades canavarların izinden gitti ve kolu kopmuş bir iblis ona doğru bir sopa savururken geçide ulaştı. Hades zevkle piçin kafasına bir güç patlaması gönderdi ve onu muhteşem bir kan şöleni içinde patlattı.

Portal onu yuttu ve bir an sonra nefes nefese ve bitkin bir halde 5. Yüzük'ün mezarlıktaki mozolesinden dışarı çıktı. Azagoth'un Sheoul-gra'daki bölümüne giden ve gelen portalların yerleştirildiği ve sadece kendisinin ve Azagoth'un sesleriyle tetiklenen duvara kadar uçtu.

"Aç," diye bağırdı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak tekrar denedi. "Aç."

Yine bir şey yok. Ne oluyor be? Uzanarak elini koyu renkli taş yüzeyin üzerinde gezdirdi. Her zamanki gibi aynıydı, peki neden açılmıyordu?

"Açın!" Tanrım, bir duvarla konuşuyor da olabilirdi. Homurdandı. Bazen kendini gülmekten kırıp geçiriyordu. "Lanet olsun sana, aç şunu!"

Geçidin İç Mabet'ten çıkmanın tek yolu olduğu düşünülürse, bu iyi bir şey değildi. Azagoth kapıyı bilerek mi mühürlemişti? Bu garip bir aksaklık mıydı? Yoksa 5. Halka'daki iblislerin bununla bir ilgisi var mıydı?

Hades hangi senaryonun daha iyi olduğundan emin değildi.

Cat inledi ve kahretsin, onu Orphmage ona her ne yaptıysa iyileşebileceği güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Ve konuşabilir hale gelir gelmez, yapması gereken ciddi bir açıklama vardı.

Yedinci Bölüm

Her şey griydi. Açık gri. Koyu gri. Ve aradaki grinin her tonu.

Cat gözlerini kırptırdı. Neredeydi bu kız? Gözlerini kısarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Görünüşe göre bir tür kapaksız taş kutunun içinde yatıyordu. Kocaman bir kutuydu, yaklaşık bir kral yatağı büyüklüğündeydi ve tıpkı bir yatak gibi battaniyeleri ve yastıkları vardı. Kim devasa bir kutuda uyur ki?

Ayağa kalktı ama o kadar güçsüzdü ki iki kez denemesi gerekti ve odanın etrafına bakarken başı döndü.

"Ah, Uyuyan Güzel uyanıyor."

Cat sesin sahibine döndü ve nefesi boğazında tıkanmasaydı soluk soluğa kalacaktı. Hades mi? Onun burada ne işi vardı? Elbette, "buranın" nerede olduğunu bilmek yardımcı olabilirdi. "Burası", içinde oturduğu kutuyla aynı taştan yapılmış bir oda gibi görünüyordu. Duvarlardaki demir aplikler kasvetli bir ışık yayıyordu ama ocaktaki ateş buranın tamamen korku filmi havasında olmasını engelliyordu.

"Neredeyim ben?" Sesi örümcek ağı gibi geliyordu, odanın bir mezara benzediği düşünülürse bu uygun görünüyordu.

"Benim yerim." Hades, ateşin kükreyen alevleri üzerinde bir tencerenin buharlaştığı uzak duvara doğru yürüdü. Bugün gömleksizdi ve ateşin ışığı teninde titreşiyor, topuklarının üzerine çöküp bir fincana bir şeyler doldururken gölgeler her görkemli kasını tanımlıyordu.

Tanrım, kafası karışmıştı. Neden buradaydı? Ne olmuştu ki? En son hatırladığı şey Azagoth'un ofisinde olduğuydu... hayır, durun. Bir insan bulmak için İç Mabet'e gitmişti. Ama ondan sonra her şey oldukça bulanıktı.

Anıları kadar bulanık olan gözlerini ovuşturdu. "Bana ne oldu?"

Hades, ava çıkmış bir panter gibi hareket ederek yaklaştı. Yürürken devasa siyah çizmelerindeki zincirler bile ses çıkarmıyordu.

"Benim de sana sorum bu." Aslında daha çok bir kâse olan fincanı uzattı. Şüpheli bir şekilde bir kafatasının tepesine benziyordu. "İç bunu."

Kaseyi alırken içindekilere göz attı, neredeyse berrak sarı sıvıyı eline sıçratacak. Yeterince güvenli görünüyordu, yüzen gözlerle ya da başka bir şeyle dolu değildi.

"Güzel kokuyor," dedi dudaklarına götürürken. "Nedir bu?"

"Bu şifalı bir çorba. Croix Engereği'nin deri ve kemiklerinden kendim yaptım."

Cat, sıvının tadı baharatlı tavuk çorbası gibi iyi olmasına rağmen öğürmemeye çalıştı. "Teşekkür ederim." Geri vermeye çalıştı ama adam başını salladı.

"Hepsini iç. Yaralarının geri kalanını iyileştirecektir."

Kendine baktı ama üzerinde hiçbir iz yoktu. Kot pantolonu kirliydi ve ayaklarında kan olabilecek lekeler vardı, ama bunlar ona ait gibi görünmüyordu ve bunun dışında gayet formda görünüyordu. "Ne yarası?"

Kaba bir ahşap masanın üzerine serdiği birkaç bıçaktan birini aldı ve bir bezle silmeye başladı. "Seni bulduğumda oldukça kötü durumdaydın. Ufak tefek fiziksel hasarları iyileştirme kapasitem var ama diğer şeyler beni aşıyor."

"Diğer şeyler?" Adamın bıçağı bir sandalyeden sarkan deri kayışa geçirmesini izledi.

"Psişik yaralar," dedi huysuzca. "Bir Orphmage sihirli çubuğunu sana sapladığında oluşan türden."

Keskin bir nefes aldı. "Sihirli... sopa mı?"

"O tür bir sihirli çubuk değil. Cidden, sen hiç bir Orphmage'ın aletini gördün mü?" Homurdandı. "Sanırım onlar

küçük aletlerini telafi etmek için."

Neden burada olduğu ve başına ne geldiği konusunda kafası bu kadar karışık olmasaydı gülerdi. Hades'le pek konuşmamıştı ama onun başkalarıyla nasıl iletişim kurduğunu görmüş ve espri anlayışını sevmişti. Çok münasebetsiz biriydi ve Cennet'te geçirdiği altmış yıl boyunca karşılaştığı insanlara hiç benzemiyordu. Meleklerin çoğunun kıçlarında sihirli sopalar olduğundan emindi.

"Belki bundan kurtulabilirim..." İçinde oturduğu kutuya baktı. "Bu...um, tabut mu? Lanet olası bir tabutun içinde miyim?"

"Aslında daha çok bir lahit." Sırıttı. "Güzel, değil mi?"

Aslında, evet. İblis mezarlığının koruyucusu Hades'in yatak yerine bir lahiti vardı. Gerçekten rolünü yaşadı, değil mi?

Adam ona elini uzattı, o da elini tuttu ve ayağa kalkmasına ve dev tabuttan çıkmasına yardım etmesine izin verirken teninin üzerinde gezinen sıcak statik vızıltının tadını çıkardı. Adamın eli büyüktü. Ve güçlüydü. Ve parmaklarının tenini okşarken nasıl hissettireceğini merak ediyordu.

Bu ikinci dokunuşlarıydı. Hoşuna gitmişti. Daha fazlasını istedi. Bir erkeğe bu kadar yakın olmak nadir ve tuhaftı ve Zhubaal'la yaşadığı talihsiz olay dışında, karşı cinsle sıradan bir temastan fazlasını hiç yaşamamıştı. Cennette pek çok melek "serbest aşk" ve "iyi hissettiriyorsa yap" anlayışına sahipti, ancak Seraphim muhafazakâr olma eğilimindeydi ve Seraphim'i melekler arasında eşsiz kılan doğal yeteneklerini korumak için ayarlanmış çiftleşme gibi eski uygulamaları kullanmaya kararlıydı.

Ailesi diğerleri kadar militan olmasa da, Seraphim geleneklerinin her zaman sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Yine de, Cennet'ten kovulmadan hemen önce, onu uygun eşler bulması için dürtmeye başlamışlardı.

Şimdi tek başınaydı, meraklıydı ve açıkçası azmıştı. Zhubaal ile kısa süreli karşılaşması kötü tasarlanmıştı ve onu sadece cinsel açıdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine de kendine karşı dürüst olsaydı, Lilliana'ya Azagoth'la seks hakkında soru sormaktan çekinmediği için muhtemelen hayal kırıklığının bir kısmını kendi ayaklarına atabilirdi.

Lilliana ilk başta şok olmuştu ama yakınlaşmışlardı ve kısa süre sonra Azagoth'un eşi Cat'e sırlarını açıyor, duşta, şaplak tezgahında, ormanda neler yaptıklarını paylaşıyordu... Cat bunlardan bazılarını Hades'le yapma düşüncesiyle ürperdi.

Birbirlerine kenetlenmiş ellerinden aldığı vızıltıdan daha fazlasını hissetme arzusu yakıcı bir ihtiyaca dönüştü ve çıplak göğsü ve kalın kolları tarafından çekilerek ona yaklaştı. Avucunu onun pazularının ya da karın kaslarının üzerinde gezdirebilseydi--

Aniden onu bıraktı ve sanki onu yakmış gibi geriye sıçradı. Orada öylece dururken çenesindeki bir kas seğirdi, sanki kız düşmanıymış gibi dümdüz burnundan aşağı bakıyordu. Yine de... gözlerindeki buzun ardında akan bir sıcaklık vardı.

Onun aklını okuyabilir miydi? Ve eğer okuduysa, yaramaz düşünceleri ona daha fazla dokunmak istemesine neden olmaz mıydı? Kendi türünün erkekleri hakkında pek bir şey bilmiyordu ama ilgilerini çekmek için fazla bir şey gerekmediğini biliyordu.

"Rahatınıza bakın," dedi huysuzca. "Pek fazla ziyaretçim olmuyor, o yüzden..." Küçük alandaki iki sandalyeden birini işaret ederken omuz silkti.

Doğru. Yani... ikisinin de o kısa andan etkilenmediğini varsayalım... şey, buna ne diyeceğini bilmiyordu. Belki de kaçınmak en iyisiydi.

Aptal gibi görünmemek için boğazını temizledi. "Eviniz burası mı? Tek odalı bir yerde yaşamayı beklemezdim... Bu da ne? Bir mahzen mi?"

"Ding, ding," dedi, sesinde alaycılık vardı ama kötü niyet yoktu. "Kıza bir ödöl ver. Belki biraz daha yılan çorbası?"

Hâlâ dolu olan kâsesini kaldırdı. "Teşekkürler ama ben böyle iyiyim." Çıtırdayan ateş dikkatini şöminenin uçlarındaki oyma çörtenlere ve onun üzerinde asılı duran, mezarlıkta iblislerle savaşıyan meleklerin soluk resmine çekti. Tamam, belki de Hades mezarlık bekçiliği olayını biraz fazla abartıyordu. "Peki, neden bir mahzende yaşıyorsun? İsteseydin bir malikanen olabilirdi."

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?" Tekrar sandalyeyi işaret etti. "Otur."

İtaat etmemek aklına gelmedi, bu yüzden beş yaşında bir çocuk tarafından bir araya getirilmiş olması gereken cılız sandalyeye dikkatlice oturdu. Anlayabildiği kadarıyla sandalye dallardan ve deri şeritlerden yapılmıştı.

Hades kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kadın son derece rahatsız koltuğunda kıpırdanana kadar ona baktı. Sanki onun rahatsızlığı tam da beklediği şeymiş gibi, sonunda konuştu.

"Söyle bana Cat. Azagoth'u kızdıracak ne yaptın ve neden bana söylemeden seni İç Mabet'e gönderdi?"

Kahretsin. Berbat bir yalancıydı ve Hades'in yalanı anlayacağına dair bir his vardı, ama gerçek... dostum, muhtemelen bu onu büyük bir şekilde cezalandıracaktı. Yılan çorbasını yudumlayarak oyalandı.

"Ayrıca," diye devam etti, "iletişimin kesilmesi ve Azagoth'un diyarı ile İç Mabet arasındaki kapının kilitli olması hakkında ne biliyorsun?"

Et suyunda boğuldu. "Senin için de kilitli mi?" Adam başını sallayınca ağzı kurudu. Bu kötü bir şeydi. Gerçekten kötüydü. "Geri dönmeye çalıştım ama yapamadım. Bir şeyleri berbat ettiğimi düşündüm."

"Her şeyi berbat ettin, tamam," dedi, "ama geri dönemezdin. Kapıları sadece Azagoth ya da ben çalıştırabiliriz." Ateşin üzerine bir kütük attı. "Buraya neden geldin?"

Dehşet midelerini bulandırdı, sanki çorba karnında yeniden bir yılanı dönüşmüştü. "Sorularınıza cevap vermeden önce bir şey sormam gerekiyor."

"Elbette," diye mırıldandı, kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuştu. "Neden olmasın ki?"

Bu kulağa pek umut verici gelmedi. "Azagoth'un ruhları yok etme yeteneği var." Bu fikir karşısında ürperdi, Tanrı'nın kendisinin yaptığı bir şeyi geri almak için sahip olunması gereken güç karşısında. "Sen biliyor musun?"

Mükemmel ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Endişeli misin?"

"Birazcık."

"Ciddi misin?" Gülümsemesini kaybetti. "Ne yaptın lan sen?" Gözleri kısıldı, kızgın buz parçalarına dönmüştü. "Azagoth burada olduğunu bilmiyor, değil mi? Onun bilgisi olmadan Sanctum'a girdin. Lanet olsun Cat, davetsiz misafirlere ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Tahmin edebilirdi ama gerçekten tahmin etmek istemiyordu. Elindeki kâse titremeye başladı. Sakin ol. Muhtemelen seni öldürmeyecektir. Muhtemelen.

"Kedi!" diye bağırdı. "Gardiyanlarımdan en az biri senin yüzünden öldü, bu yüzden bazı cevaplara ihtiyacım var. Şimdi."

Ona bakamıyordu, bu yüzden ayaklarına konsantre oldu ve yumuşak bir sesle, "Yanlışlıkla bazı ruhların İç Mabede girmesine izin verdim," dedi.

"Kazara mı?"

"Elbette bir kazaydı," diye tersledi, nedenlerinin sorgulanmasına sinirlenmişti. "Akı başında kim Azagoth'un izni olmadan tüneli açar ki? O şeyi nasıl açacağımı bile bilmiyordum. Temizlik yapıyordum ve yanlışlıkla--"

"Tamam," diye araya girdi. "Anlıyorum. Bir kazaydı ama bu neden burada olduğunuzu açıklamıyor."

Kaseyi tabutun kenarına koydu ve bir nefes verdi. "Hatamı düzeltmek istedim. Aptalca olduğunu biliyorum. Fikrimi değiştirdim ama geçit kapandı ve geri dönemedim."

"Yani 5. Halka'ya mı gittin?" diye sordu inanamayarak. "Ne tür bir aptalca hareketetti bu? Aklından ne geçiyordu?"

"İnsanı bulmam gerektiğini düşünüyordum," diye karşılık verdi, kendini biraz savunmacı hissederek. Düşüncesiz olabilirdi ve şimdiye kadarki en iyi kararı vermemiş olabilirdi ama işleri yoluna koymaya çalışıyordu. "Ama yemin ederim, iblisler etrafımı sardığında dışarı adımımı bile atmamıştım."

"Çünkü sen farklısın. Sen, daha iyi bir kelime bulamazsam, canlısın. Senin yaşam gücünü benim ve gardiyanlarımla hissedemeyeceği şekilde hissedebiliyorlar." Kaşlarını çatı. "Bekle. İnsan mı?" Adam biraz daha yaklaştı ve kadın birden kendini kalabalık hissetti. "Ne insanı?"

Ah, evet, işlerin gerçekten yapışkanlaştığı yer burasıydı. Ve kötü. "Geçebilen ruhlardan biri... insandı."

"Eee?" Masanın üzerinden kötü bıçaklarından birini daha aldı ve başparmağını bıçağın üzerinde gezdirdi. "İç Mabet'e her gün kötü insanlar kabul ediliyor. Geçmelerine izin verdiğiniz ruhlar beş Yüzük'ten birine doğru yol alırdı... ki bu bir felaket değil. Eninde sonunda yanlış yerde olduklarını anlayacaktık. Eğer yanlış yerde olsalardı. Peki neden bu konuda endişelendin? Azagoth'un gazabından korktuğun için mi? Korkmamanız gerektiğinden değil," diye araya girdi. "Beni bir kez soydu. Soydu beni. Soyulmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sana bir ipucu vereyim. Kulağa geldiği kadar eğlenceli değil."

Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu. Tanrım, Azagoth'un korkunç olabileceğini biliyordu ama onun şefkatli ve sevecen yanını da görmüştü ve gereksiz yere zalim olduğunu hiç bilmiyordu. Yine de anlatılanlara bakılırsa, Lilliana onu oldukça yumuşatmıştı. Cat Azagoth'u Lilliana'dan önce tanımak istemezdi.

"Ben... buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum." Ama Azagoth'tan her zamankinden daha çok korktuğu kesindi. "Yani, evet, Azagoth'un tepkisinden endişelendim ama sorun şu ki ruh yanlışlıkla buraya getirildi. O bir insan ama kötü değil. Yanlışlıkla biçilmiş."

"Bir hata mı? Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü Reaver Azagoth'u ziyaret etti. İnsanı kötü bir şekilde geri istiyor."

Hades sustu, dönerek yürümeye başladı, ağır çizmeleri mezarları sarsan büyük çatırtılarla yere çarpıyordu. "Bu ne zaman oldu? İnsanı benim diyarıma ne zaman gönderdin?"

İnsanı diyara o göndermemişti ama şu anda terminoloji konusunda tartışmaya girecek değildi. "Üç gün önce." İblisler tarafından ne kadar süredir esir tutulduğunu bilmediği için bunu tekrar düşündü. "Biraz daha uzun olabilir."

Hades elini Mohawk'ının üzerinde gezdirirken kısık bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun, Cat. Sadece... siktir."

"Biliyorum," dedi sefilce.

"Hayır, bilmiyorsun. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Birkaç gün önce rastladığım ayin. Orphmage güç kullanıyordu. İnsan tüm bunları körüklüyordu. Tüm bunların olmasının sebebi o lanet olası insan ve iletişim kesildiği için Azagoth'un beni uyarmasına imkân yoktu."

"Ne boku?"

"Buradaki ayaklanmalar. İsyan." Bıçağı masaya doğru fırlattı. Bıçağın ucu tahtaya saplandı ve titreşti, ses küçük alanı ürkütücü bir yankıyla doldurdu. "Büyü."

Başını salladı, tamamen kaybolmuştu. "Anlamıyorum. Ayaklanmalar mı oldu? Ne büyü?"

"Azagoth ile iletişimi kesen ve İç Mabet'in çıkışlarını mühürleyen büyü."

"Mühürlü mü? Sadece kilitli değil mi? Yani, yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" Buna inanamıyordu. Ölü bir insan nasıl olur da

bu kadar soruna neden olur? "Sen Hades'sin. Elbette--"

"Hayır, Cat. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Çıkış mühürlü. Burada sıkışıp kaldık ve eğer iblisler yeterince zekiyse, insanı kullanarak evimin yerini de ortaya çıkarabilirler. Ve bu gerçekleştiğinde..." Adam sözünü kesti ve kadın yutkundu. Sert.

Sormaması gerektiğini biliyordu ama bir zamanlar yanında çalıştığı psikopat meleğin dediği gibi, "ölümcül derecede meraklıydı". "Bu gerçekleştiğinde... ne olacak?"

"Ufelskala ölçeğindeki en kötü iblislerden milyonlarcası tarafından istila edileceğiz. Bizi öldürecekler Cat ve eğer şanslıysak bunu sadece birkaç gün içinde yapacaklar."

Sekizinci Bölüm

Hades bu saçmalığa inanamıyordu. İç Mabet olan bu cehennem çukuruna başkanlık ettiği binlerce yıl boyunca tek bir ruh bile yanlılıkla içeri girmemişti. Hem o hem de Azagoth bariyerden kimin ve neyin geçtiği konusunda çok dikkatli davranmışlardı. En küçük bir yabancı nesnenin ya da yetkisiz bir kişinin İç Mabet'e girmesinin doğuracağı sonuçlar, tam da bu yüzden düşmüş melek gardiyanlarının bile burada çalışmaya başladıktan sonra ayrılmalarına izin verilmemesinin nedeniydi. Hades'in kendisi de belirli koşullar dışında ve yalnızca Azagoth'un izniyle içeri hiçbir şey sokamazdı.

Bir erkeğin pizza almasını zorlaştırdı.

Ve şimdi, birkaç gün içinde en az iki izinsiz giriş olmuştu ve ortaya çıkan hasarın tam boyutu henüz görülmemiştir.

Kedi, mor ojeyle süslenmiş çıplak ayaklarını itti. Şirinmiş. Ona cinsel olarak dokunmaması emredilmişti ama ayak parmaklarını emmek sayılır mıydı?

"Yani başvurabileceğimiz bir yol olmadığını mı söylüyorsunuz?" Elleri iki yanında yumruk şeklindeydi ve adam onun bir şeyi yumruklamamak için kendini zor tutup tutmadığını merak etti. "Azagoth'la iletişim kurmanın bir yolu yok mu?"

"Deniyorum. Telefonum çekmiyor ve eski yöntemlerimiz olan büyülenmiş parşömen ve kan aracılığıyla iletişim kurmak bile işe yaramıyor. Azagoth'un neden bu kadar sessiz olduğunu merak ediyordum."

"Burada telefonunuz var mı?" Sanki söz konusu cihazı arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Çalışan bir telefon mu?"

"Uzun süredir Cennetten kovulmadığınızı biliyorum ama iblislerin insani gelişmeleri ele geçirme ve değiştirme becerisini asla hafife almayın." Köşedeki bir dolabı işaret etti. "Benim de televizyonum var. The Walking Dead gecesinde bana bulaşmayın."

Narin, kızıl kaşları kuşkuyla aşağıya indi. "İblislerin insanlardan daha zeki olduğunu mu söylüyorsun?"

"İblislerin kalıpların dışında düşündüklerini ve çok daha yaratıcı olduklarını söylüyorum." Omuz silkti. "Ayrıca, çoğu boğucu ahlaki değerler tarafından sınırlandırılmıyor."

Kedi ortaya çıktı için dikkate alın Bu, onu kan kırmızısı Düşünürken dudaklarını büzüyor, çilli burnunu kırıştırıyordu. "Tamam, o zaman insanı bulalım. Onun şeytani olmayan enerjisini İç Mabet'i Sheoul-gra'nın geri kalanından ayıran büyüü beslemek için kullanıyor olmaları."

Kızın bunu korkmadan düşünmesi hoşuna gitmişti. Ve onun diyarına girme kararı ne kadar aptalca olsa da, bunun cesurca olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kaç kişi aynı şeyi yapardı? Ve kaç kişi onun yaşadıklarını yaşamış ve hâlâ sadece zihinsel olarak sağlam olmakla kalmayıp hatalarını düzeltmeye çalışmaya devam etmeye istekli olabilirdi?

"Belki," dedi Hades. "Ama senden ne istiyorlardı? Biliyor musun?"

Gözlerini kapattı, uzun kirpikleri soluk tenine gölgeler düşürüyordu. "Emin değilim. Bana zarar vereceklerini düşünmüştüm ama verdilerse de pek bir şey hatırlamıyorum."

Güzel, çünkü Hades ikisine de yetecek kadar şey hatırlıyordu. Kızın başına gelen her şeye tanık olmamıştı ama bir noktada dayak yediğini biliyordu. Vücudunun açıkta kalan her santimini işaretleyen morlukları ve yaraları hâlâ aklından çıkaramıyordu.

Bunu düşünürken boğazından bir hırıltı kopmak üzereydi. Onu özenle yatağına yatırıp şifa dalgalarını ona yönlendirirken bile, ona saldıranların her birini avlamaya ve en sevdiği bıçaklarla tanıştırmaya yemin etmişti.

"Sana bir şey söylediler mi?" diye bağırdı, ona yapılanları hatırlayınca hâlâ öfkeliydi.

Dudaklarını yalayarak parlak ve öpülebilir bir hale getirdi ve artık iyileşmiş olan yaraları dışında konsantre olabileceği bir şey bulduğu için minnettar oldu. "Orphmage beni yeni bir dünya düzenini başlatmak için kullanmaktan bahsetti. Ya da bunun gibi çılgınca bir şey."

"Bu kulağa doğru geliyor. Orf büyücüleridir. Ama bu çılgın bilim adamı türünden bir çılgınlık ve çok tehlikeli çünkü çılgın fikirlerini hayata geçirebiliyorlar." Aslında kulağa oldukça harika geliyordu. "Dostum, eğer reenkarne olursam, bir Orfbüyücü olarak geri dönmek istiyorum."

"Düşmüş melekler sadece başka düşmüş meleklerle yeniden doğabilir," diye belirtti, sanki bunu bilmiyormuş gibi. "Ayrıca, sen sapkınsın."

"Bu da beni Azagoth'un yerinde her gördüğünde peşimden nefes nefese koşmanı engellemiyor." Kızın yüzünün kıpkırmızı kesilmesine çok şaşırdı ve kızın bunu inkâr edip etmeyeceğini merak etti.

Aptal değildi; kızın ona nasıl baktığını görmüştü. O yanındayken nasıl telaşlandığını. Bu hoşuna gitmişti. Ne zaman Azagoth'u ziyaret etse bu ilgiyi arzular hale gelmişti. Aynı şekilde karşılık veremeyeceği bir tepki alabilmek için onu kasıtlı olarak aramanın bir tür kendine işkence olduğunu varsayıyordu, ama hey, işkence onun yaptığı şeydi, değil mi?

"Ne?" Öfkeyle tükürdü. "Ben bunu yapmam--"

"Biliyorsun."

"Yapma."

"Yap." Güldü. İyi hissetti, ama çok gülmediği için değil. Sadece uzun zamandır bir kadın tarafından güldürülmemiştir. "Sorun değil. Beni istemekte utanılacak bir şey yok. Ne de olsa sekiyim."

Ofladı, göğüsleri neredeyse giydiği dar siyah ve zümrüt korseden dışarı fırlayacaktı. "Her neyse," diye mırıldandı. Ve sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. "Fark etmediğini sanıyordum."

Neredeyse dilini yutacaktı. Alay ediyordu; onun kendisini istediğini itiraf edecek kadar cesur olmasını beklemiyordu. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti, hem de hemen, çünkü herhangi bir nazlı teklife dayanacak iradeye sahip olduğundan tam olarak emin değildi. Yıllardır bir dişiyle birlikte olmamıştı, Azagoth onu en son Sheoul-gra'dan çıkardığından beri de olmamıştı. İblisler de dahil olmak üzere Gra'nın içindeki herkes onun için yasak bölgeydi ve her zaman da öyle olmuştu.

Azrail'in ailesine bulaşırsan olacağı budur.

Evet, cezasını kendisi çekmişti ama lanet olsun, bu hatayı binlerce yıl önce yapmıştı. şimdiye kadar borcunu ödememiş miydi? Bu soruyu daha geçenlerde Azagoth'a sormuştu. Anlaşıldığı üzere Azagoth'un hafızası kuvvetliydi, kin tutuyordu ve affedici bir tip değildi.

Geçmişte yaptığı hataları bir kenara iterek konuyu değiştirdi. "Peki sana İ Mabet'e girip insanı bulabileceğini düşündüren neydi?"

Konunun değişmesinden duyduğu hayal kırıklığı Cat'in yeşim rengi gözlerinde parladı ama bunu rahat bir omuz silkmeye örtbas etti. "İyi ve kötüyü hissetme konusunda oldukça güçlü bir yeteneğim var."

"Hâlâ sende mi? Kanatlarını kaybettikten sonra bile mi?"

Odaya şöyle bir baktı ve cevap vermek yerine, "İçecek bir şeyin var mı?" diye sordu. Bilirsin, yılanlardan yapılmayan bir şey?"

"Elbette." Bileğinin bir hareketiyle televizyonun arkasındaki duvar kayarak açıldı ve ortaya akmaktaşlar'dan fırlamış gibi görünen küçük bir mutfak çıktı. şeytanın elektrik yüklemesi dışında. Yaşasın soğutma ve sıcak ocaklar.

"Huh," dedi Cat. "Bunu beklemiyordum. Senin de mi gizli bir banyon var?"

"Diğer duvar." Mutfağa doğru yürürken, arkasındaki duvarın kayarak açıldığını ve kadının onay mırıltısını duydu.

"Duşu gördüğüme sevindim. Bir... o da ne, tuvalet teknesi mi?" Kadının dehşete kapılmış tonu onu eğlendirdi.

"Bu domuzların yiyebileceği bir şeye benziyor."

"Ben eski kafalıyım." Elindeki iki fincanı almak için dolaba uzandığında neşesi hızla utanca dönüştü. Onları çukurlu taş tezgâhın üzerine bırakırken, sade yaşam koşullarına lanet okudu. Daha önce bu koşullar onu hiç rahatsız etmemişti ama şimdi Cat'in gözünden nasıl yaşadığını görmek gözündeki perdeyi biraz kaldırmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden burada, İç Mabet'te yapılan rotgut moonshine yerine, Dört Atlı'dan biri olan Limos'un otuz yıl önce ona verdiği değerli rom şişesine uzandı. "Rom tamam mı? Soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu? Ah, doğru ya. Um, evet, rum iyi ve yeteneğime gelince, kanatlarımı kaybetmeden önceki kadar güçlü değil, ama hala iyi ve kötü arasındaki farkı çoğu haleli melekten veya Gerçek Düşmüşlerden daha uzak bir mesafeden hissedebiliyorum."

Her fincana birkaç parmak rom atarken, Azagoth'a yaptığı ziyaretler sırasında Cat'i gördüğü ve hakkında sorular sorduğu onca zamana rağmen onun hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Oh, onun nasıl gözden düştüğünün, Şeytan'ın çocuğuna sahip olmak için ruhunu satan dönek melek Gethel'le nasıl ilişki kurduğunun hikâyesini duymuştu. Cat'in hatalarını örtbas etmeye çalışmak yerine kabul edecek kadar cesur olduğunu da biliyordu.

Takdire şayan. Onun durumunda olsaydı izleyeceği yol bu olmazdı ama yine de halesi varken bile hiçbir zaman ılık saçan bir fener olmamıştı.

Bardakları silip süpürdükten sonra ona döndü. Kahretsin, çok güzeldi, oturma odasının ortasında duruyordu, yalınayaktı, kot pantolonu birkaç yerden yırtılmıştı, bel bandı ile üst kısmı arasından dar bir göbek şeridi görünüyordu. Ama asıl gösterişli olan saçlarıydı; omuzlarının ve göğüslerinin üzerinden vahşi bukleler halinde akan o görkemli, dalgalı kızıl yele. Savaşçı bir kadın gibi görünüyordu.

Dünya'nın geçmişinden koparılmıştı ve tek eksiği bir kılıç ve kalkandı.

Ve tek eksiği bir beyindi çünkü bunlar aklından geçirmemesi gereken düşüncelerdi. Kadına doğru yürüdü ve ona bir fincan uzattı.

"Peki, bu tür bir uzmanlık yeteneğiyle," diye başladı, "Cennette ne yaptın?"

"Yani, beni cennetten kovduran bir hain için çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordum?" Sesi hafif ve alaycıydı ama kesinlikle çorbayı ekşiten acı bir nota vardı.

Elbette, neredeyse bir kıyamet başlatmak için kandırılmış olsaydı, o da acı çekerdi.

"Evet." Hüzünlü küçük kemik bardağını kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Bu."

Ona sinirli bir bakış attı. "Ben bir Seraphim'im. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Hades'in, insan bilginlerin düşündüklerinin aksine alt melek sınıflarından biri olduğunu bildiği bir Seraphim olarak, insanlarla yakın çalışması gerekirdi. "Koruyucu melek işleri mi?"

Homurdandı. "Seraphim Dünya aleminde çalışmaz. Biz çoğunlukla yeni geçiş yapmış insanlar için idari işler yaparız."

Yaltaklanmanın çok kaba bir davranış olmadığını umdu, çünkü öyle yaptı. "Kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Öyle," diye itiraf etti. "Ama iyi ve kötüyü ayırt etme yeteneğim çok güçlü olduğu için işim biraz daha ilginçti."

İlginç biriydi. "Nasıl yani?"

"Şey, tüm insanlar iyi ve kötünün bir karışımıdır, ama çoğunlukla iyidirler. Dünyevi bedenleri öldüğünde neredeyse hemen Cennet'e geçerler." Sanki parçalanacakmış gibi sandalyeye tekrar, nazikçe oturdu. Kırılabilirdi. Hades bunu kendisi yapmış ve bu süreçte Ruhların Efendisi'nin Mobilyaların Efendisi'nden daha iyi olduğunu keşfetmişti. "Kötü olanlar Azagoth'un griminion'ları tarafından toplanır ve

buraya getirildi. Ancak kötölük seviyeleri hakkında en ufak bir şüphe varsa, griminionların onları rahat bırakması gerekir, böylece ya insan aleminde hayalet olarak kalabilirler ya da kendi başlarına Cennete geçebilirler. Bu gibi insanlar eşit miktarda iyi ve kötünün çok özel bir karışımıdır. İnsanların sosyopat dediği diğerleri ise daha da karmaşıktır."

Hah. Hades bunu hiç düşünmemişti. Evet, iyinin ve kötünün gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla tonu olduğunu biliyordu ama Cennet'e ya da Sheoul'a yerleştirilmesi zor olacak kadar ince bir çizgide yürüyenlerin olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Yani tuhaf adamlarla mı çalıştın?"

"Biz onlara Nötrler derdik. Ya da Shuns." Romunu yudumladı, çilli burnu ilk yudumda nazikçe kırıştı. "Ve evet, benim işim onları hissetmekti, sanırım siz buna böyle diyorsunuz."

Onu hissetmek istiyordu. Muhtemelen en iyisi bu kadarını söylememekti. "Bunu nasıl yaptın?"

Gülümsedi ve çıplak kollarını ve ayaklarını işaret etti. "Derimiz bizim gücümüzdür. Hayvanların, bazı insanların ve diğer meleklerin yaptığı gibi, altıncı his gibi iyi ve kötüyü ayırt edemeyiz. Bizim için farkındalık tenimize yerleşir. Bu yüzden olabildiğince az yerimi örtüyorum ve giydiğim kıyafetlerin de sıkı olması gerekiyor, yoksa hisler geçemiyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

İşte bu ilginçti. Vücuda oturan giysilere duyduğu sevgiyi paylaşan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Çoğu insan dar giysilerin bağlayıcı olduğunu düşünürdü ama Hades uzun zaman önce ikinci bir deri gibi oturan giysilerin daha özgürleştirici olduğunu ve etrafındaki dünyayı hissetmesini sağladığını keşfetmişti. Havayı. Sıcağı ya da soğuğu. Bir dışının dokunuşunu... bunu elde edebildiği zaman.

Romundan bir yudum aldı. "Peki işini çıplak mı yaptın?"

Gözleri onunkileri yakaladı, cesurca tuttu ve lanet olsun ki nefes almayı bırakmadı. O alay ediyordu; kız etmiyordu. "Bazı meslektaşlarım yaptı." Uzanıp bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü ve adam bunun neredeyse şakacı olduğuna yemin etti. "Ben standart üniformamız olan, insanların mini etek ve askılı bluz dediği şeyi tercih ederdim."

Bunu hayal etti ve anında sertleşti. Ama sonra, şu anda giydiği yırtık kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan korse de hoşuna gitti. Bardağı neredeyse ağır çekimde dudaklarına götürmesini, yutkunurken boğazının çalışmasını izledi.

Lanet olsun. Ağzına biraz nem almak için çaresizce fincanın içindekilerin tamamını geri fırlattı. "Peki iyi ve kötü nasıl hissettiriyor?" diye homurdandı. "Yani teninde?"

"Sana göstereceğim." Ona doğru ilerledi, her adımında kalçaları dışarı fırlıyor ve göğüslerinin yumuşak, baştan çıkarıcı bir ritimle zıplamasını sağlıyordu. Ağzı tekrar kurudu, ama sonra uzanıp avucunu göğsünün ortasına yerleştirdiğinde sulanmaya başladı.

Çok yavaşça, elini göğüs kaslarının kıvrımları boyunca sürükledi, dokunuşu o kadar tüy gibiydi ki neredeyse hiç hissetmedi ama yine de elinin yaptığı her hareketin, avucunun üzerinden geçtiği her santimetre derinin aşırı farkındaydı.

"İyilik ve ışık," dedi usulca, "şampanyayla yıkanmak gibidir. Karıncalanma ve efervesan. Sizi rahatlatırken bile uyandırır."

"Seks gibi," diye mırıldandı. "Hoşlandığın biriyle."

"Hoşlandığın biriyle mi?" Kadın gözlerini kırıştırdı.

"Neden hoşlandığın sevmediğin biriyle seks yaptın mı?"

Gürleyen bir mırıltı göğsünü titretti. "Bebeğim, dövüşmek gibi ama orgazmlı."

"Ve daha az kan, sanırım."

"Eğer doğru yapıyorsan değil." Adam kaşlarını salladı ve kadın gözlerini devirdi. "Peki kötülük sana nasıl hissettiriyor? İyi iyi hissettiriyorsa, kötü kötü hissettiriyor mu?"

"Komik olan da bu." Kadın yaklaşarak göğsüne bir avuç daha koydu ve adam bardağı öyle sert kavradı ki çatladığını duydu. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve bunca yıldır yalnız kalmaktan gayet memnunken onu bu arzuya ittiğı için ona lanet olsun. "İyi olduğı kadar baştan çıkarıcı ama farklı bir şekilde." Nazikçe titredi. "Çok sıcak. Eğer iyilik şampanyayla yıkanmak gibiyse, kötölük de viskiyle yıkanmak gibidir. Bir yanık vardır ama bu neredeyse her zaman hoş bir yanıktır."

Evet, kadının ona dokunduğı yerde o hoş yanmayı hissetti. Konuştukça göğsünden karnına, oradan da daha aşağılara, leğen kemiğine ve kasıklarına yayıldı. Her şey sıkılaştı ve şehvetle ateşlendi.

"Bana öyle geliyor ki," dedi aşağılayıcı ve sert bir sesle, "kötölükle karşılaşmak senin gibi melekler için inanılmaz bir cazibe olurdu."

"Öyle," diye mırıldandı. "Bu yüzden belirli koşullar dışında Cennet'ten ayrılmamıza izin verilmiyor ve o zaman bile yanımızda bir refakatçi olması gerekiyor. Sheoul'a asla giremeyeceğimi bilmemin nedenlerinden biri de bu. Gerçek bir Düşmüş olmak, tüm algılama güçlerimin geri kazanılması anlamına gelir ve kötölüğe meyilli olurum. Düşmüş melek olan birkaç Seraphim uyuşturucu bağımlısı gibi, bulabildikleri en kötü varlıkları arıyorlar, onlara hizmet etmek için, sadece yanlarında olmak için."

Bir Seraphim düşmüş meleğinin İç Mabet'te gardiyan olmasının nasıl bir sonuç doğuracağını merak etti. Sonra Cat avuçlarını göğsünden karın kaslarına doğru sürükledi ve şu anda, tam burada, evinde olanlar dışında her şeyi unuttu.

"Peki benim yanımdayken ne hissediyorsun?" Sormaması gerektiğini biliyordu. Teşvik edilmemesi gereken bir şeyi teşvik ettiğinin farkındaydı ama kadın teması için yanıp tutuşuyordu. Belki bu kadarcık bir şey yeterli olabilirdi.

Belki de kendine yalan söylüyordu.

Gözlerini kapatıp içine çekti. "Sanki bedenine bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum, böylece kendini bana sarabilirsin."

Sıcak...kahretsin. Rom mu kızın aklını başından almıştı yoksa içindeki şeytan mı onu etkilemişti bilmiyordu ama kızın söyledikleri onun için umutsuzca dev meşe çalmak istemesine neden olmuştu, böylece kız onun sert odunuyla ne isterse yapabilecekti.

Dev meşe. Sert ağaç. Adamım, bazen kendini güldürüyordu.

Kızın parmakları bel kemerine dokunduğunda eğlencesi kaçtı ve gerçeklik üzerine çökerek ağaç fantezisini parçaladı. Onunla fiziksel ilişkiye girmenin sonuçlarını anlayacak ruh halinde olmadığı açıktı, oysa o çok iyi anlıyordu.

Cataclysm sana yasak.

Azagoth'un derin sesi Hades'in kulaklarında yankılandı. Birkaç ay önce Azagoth'a gitmiş, Hades'in Cat'i görmesine izin vermesini ummuştu. Hades onunla sadece konuşmaktan, onu tanımaktan mutlu olacaktı ama Azagoth kararlı davranmamıştı. Ve sonra Hades Azagoth'a binlerce yıl hizmet ettikten sonra neden Sheoul-gra'nın yemyeşil ormanlarında Cat'le bir yürüyüşe bile çıkamadığını sorduğunda, tatmin edici olmayan cevap şu olmuştu: Nedenini biliyorsun.

Evet, söyledi. Peki ya itaatsizlik edersem?

Bana en son ne zaman itaatsizlik ettiğini hatırlıyor musun?

Sanki Hades unutulabilirmiş gibi. Hatırası bile Hades'in testislerinin büzüşmesine neden oluyordu. İsteksizce Cat'ten uzaklaştı ama Cat de onunla birlikte hareket etti; elleri Cat'in gövdesinde geziniyor, yavaş ve şehvetli daireler çizerek onu okşuyordu.

Evet. Lanet olsun. İyi.

Tanrım, o kadar uzun süredir havasız kalmış gibi hissediyordu ki artık nasıl nefes alacağını bilmiyordu ve şimdi biri ona oksijen maskesi teklif ediyordu ama almasına izin verilmiyordu.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Soruyu zorla ağzından çıkardı, çünkü lanet olsun, gerçekten istediği buydu. Sadece nefes almak istiyordu. "Beni heyecanlandırmak için mi?"

"Az önce beni arkandan nefes nefese kalmakla suçlamadın mı?"

Yapmıştı. Alay ediyordu ama artık bunun komik bir tarafı yoktu. Onunla flört etmesi hoş ve gurur vericiydi ama artık sona ermeliydi. İkisinin de iyiliği için.

"Evet," dedi, işler ciddiye bindiğinde ona iyi hizmet etmiş olan ukalalığa uzanarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, bütün kadınlar böyle yapar."

Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve başını eğip onu anlamsızca öpmek için itiraf etmek istediğinden çok daha fazla kendini tutması gerekti. "Sana kibirli olduğunu söyledim ama eminim bunu zaten biliyorsundur. Ve bu hoşuma gidiyor."

Bu küçük cadalozla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Hem masum hem de deneyimli görünüyordu ve hangisinin doğru olduğundan emin değildi.

Belki de öğrenmenin zamanı gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Cat'in kalbi o kadar sert çarpıyordu ki etrafındaki dokunun zedelenip zedelenmeyeceğini merak etti. Aylarca Hades'in gözüne girmeye çalıştıktan sonra, artık tamamen kendisine aitti. Kulağı, gözü ondaydı ve biraz da şansla onu tabut yatağına götürebilirdi.

Evet, ilgilenmesi gereken acil meseleler vardı ama şu anda onlar arka plandaydı çünkü onun tek önemseddiği şey ön plandaydı. Ve ne kadar da ön plandaydı.

Sorun şu ki, nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zhubaal ile işler feci şekilde ters gitmişti, bu yüzden onunla yaptığı hataları tekrarlamak istemiyordu. Sadece tam olarak ne yaptığını bilmeyi diliyordu.

Tanrım, umarım bu olay onun
Z.

Gözlerini kapatarak, Hades'in eşsizliğini hissetmesine izin verdi.

Teninde iyi ve kötünün karışımı vardı. İyiliğin köpüklü şarap, kötülüğün ise viski gibi hissettirdiğine dair bir benzetme yapmıştı ve Hades her ikisinin de girdaplı bir karışımıydı. Karbonatlı viski. Tadı kötü olabilirdi ama teni, kafa derisine, ayak parmaklarına ve aradaki her şeye yayılan karıncalı bir sıcaklıkla canlı hissediyordu.

Özellikle kadınsı bölgelerinde yoğunlaşmıştı. Çok lezzetliydi.

"Hades--" Adamın ağzı kızının üzerine indiğinde adını dilinden daha yeni çıkarmıştı.

"İstediğin bu mu?" diye homurdandı dudaklarına karşı. "Konu beni becermek isteyen kadınlara gelince nedenlerini sorgulayan biri değilimdir ama sen kafamı fena halde karıştırdın."

Hiç de kafası karışmamıştı. Zhubaal... o bir deneydi. Bir amaç için bir araç. Oh, ondan hoşlanmıştı, o

Sözde. Huysuz ve kabaydı ama asla zalim değildi. En azından onun gördüğü kadarıyla.

Ama Hades eşsizdi. Kıyafetinden saçına kadar diğer düşmüş melekleri gölgede bırakıyordu. Ve diğer düşmüş meleklerin çoğu ciddi ve hüzünlüyken, Hades eğlenceli, hatta zaman zaman aptalcaydı. Bir keresinde, Mahşerin Dört Atlısı'ndan biri olan Thanatos yeni yürümeye başlayan oğluyla Sheoul-gra'ya geldiğinde, Hades'in ciyaklayan çocuğu avluda kovaladıktan sonra onu nazikçe yakalamasını ve ardından Mohawk'ıyla çocuğun karnını gıdıklamasını izlemişti.

Hades gibi bir efsanenin, işi milyonlarca iblisin hayatını zindan etmek olan bir erkeğin bir çocuğa böylesine şefkatle yaklaştığını görmek onu büyülemişti. Ve bunu büyük bir coşkuyla, kimin izlediğini umursamadan yapmıştı. Sanki hayattan zevk almak ve duygularını göstermek yanlış ya da zayıf bir şeymiş gibi, erkek gururunun eğlencenin önüne geçtiğini kaç kez görmüştü?

Hayır, Hades'in yaşadığı şekilde yaşayıp yine de bir şakaya gülebilmek ya da bir çocuğun kıkırdamasından keyif alabilmek güç gerektiriyordu.

Bu, Cat'in Hades'i biraz daha yakından tanıması gerektiğine karar verdiği ölümcül andı. Aynı zamanda o mavi saç şeridinin hassas noktalarını gıdıkladığını hissetmek istediğine karar verdiği andı.

Kız daha bunu söyleyemeden, adam onu döndürüp duvara yasladı ve vücudunu kızinkine dayadı. Göbeğinden karnına doğru bastıran ereksiyon hissiyle nefesi kesildi. Oh, tatlı Cennet, bu onun içinde nasıl hissettirecekti?

"Çoğu kadın beni istiyor çünkü ben bir canavarım." Adam ona doğru eğildi ve kadın, cinsiyetine karşı oluşan erotik baskı karşısında inledi. "Oyunun bu mu? Yeraltı dünyasının en kötü şöhretli hapisane müdürünü becermek ve biraz övünme puanı kazanmak mı?"

Adamın sesine bir burukluk sinmişti ama olduğu şey yüzünden mi buruktu yoksa onu sadece övünmek için istediğini düşündüğü için mi buruktu anlayamadı. Her iki durumda da, ona sarılma isteği uyandırdı.

Kısa bir süre önce olsa onun bir canavar olduğunu düşünürdü ama onu bir çocukla oynarken ya da güvercinleri beslemek için Azagoth'un mutfağından ekmek aşırırken görmemiş olsa bile, Lilliana'nın Azagoth'un kurtuluşuna dair anlattığı hikâyeler onu etkilemişti. Azagoth bir daha geri dönülemeyecek türden bir kötülüğün uçurumuna tünemişti ama Lilliana onu uçurumun kenarından çekip almıştı. Ah, içinde hâlâ karanlık vardı - Cat'i yanlışlıkla ona dokunduktan sonra günlerce hasta eden türden. Eğer Lilliana'ya bir şey olursa, Azagoth'un o kara, şeytani deliğe düşeceğini ve bir daha asla geri dönemeyeceğini hissediyordu.

Ama Hades, tüm kötülüklerine ve etrafını saran tüm kötülüğe rağmen, bir şekilde zehirli olmaktan kaçınmıştı. Yani, hayır, o bir tür şeytan değildi ve onu aksi yönde ikna edemeyecekti.

Bacağını kaldırdı ve daha da yaklaştırmaya çalışarak onun etrafına sardı. Biraz sürtünme yaratmaya çalışıyordu. "Senin bir canavar olduğuna inanmıyorum."

Dişlerini kızın kulağına geçirdi. "Neden olmasın?" diye homurdandı, o kadar yumuşaktı ki ateşten yükselen alevler neredeyse onu boğacaktı.

Ona Thanatos'un hikayesini anlatabilirdi. Ona Lilliana ile güldüğünde ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirdi. Azagoth'un malikanesinin hemen dışındaki ormanın kenarında oynayan bir çift tilkiyi izlerken onu gülümserken gördüğü zamandan bahsedebilirdi. Ama nedense onun hakkındaki düşüncelerinin neden bu kadar kişisel olduğunu bilmesini istiyordu.

"Çünkü Gethel'le birlikte çalıştım," diye fısıldadı. "O, yeni doğmuş bir bebeği katletmek ve Kıyameti başlatmak için Pestilence ile plan yapan bir haindi."

Bir elini aralarına sokup parmak uçlarını kızın göğüslerinin kabarıklığında gezdirdi ve kızın dizlerinin bağı çözüldü. "Yani karşılaştırıldığında benim bir aziz olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Onun dudağını ısırđı. "Senin incelikli olduğunu söylüyorum.

Sen kötüsün ama içinde iyilik de var." "Bunu bilmiyorsun."

"Derimi daha fazla ortaya çıkar, ben de çıkarayım."

Adamın göğsünün kendininkine çarptığını hissetti. Bir kere. İki kez. Ve sonra, sanki kendine izin vermiş gibi, arkasına uzandı ve korsesini yırtıp çıkardı. Tanrıya şükür bugün cırt cırtlđ olanı seçmişti.

"Şimdi söyle bana," diye saçlarına doğru nefes aldı, "beni hissediyor musun?"

"Evet," diye inledi, tüm vücudunu dalgalandırdı, mümkün olduğunca çok ten tene temas etmek için çaresizdi. Neredeyse acı verecek kadar hassas olan meme uçları adamın göğsünün sert düzlemlerine sürtünüyordu. Bu kadar acıyabileceklerini bilmiyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Çok fazla. Bu çok fazla."

Çok fazla ne? Ona göre yeterli değildi. "Sana dokunmak hoşuma gidiyor."

"Kimse bana dokunamaz." Derin, ürpertici bir nefes aldı, sesi bir şekilde acı veriyordu ve iyi anlamda değildi. "Rüzgar ve yağmurdan başka hiçbir şey dokunmuyor."

Rüzgar ve yağmur mu? Bu yüzden mi sık sık göğsü çıplak gezerdi? İnsanlar yapmadığı için mi tenini okşayan bir şeyin hissini seviyordu? Ya da belki de onlara izin vermiyordu?

Bu şekilde yaşamayı hayal bile edemezdi. Dokunmayı ve dokunulmayı seviyordu. Bundan ne kadar hoşlandığını ona göstermek için elini ikisinin arasına soktu ve pantolonuna yaslanan ereksiyonunu buldu.

Oh...aman. Parmaklarını onun uzunluğu boyunca gezdirirken ince kumaşın üzerindeki her çıkıntıyı ve tümseği hissedebiliyordu. Tecrübesizliği ve bulundukları konum nedeniyle garipleşen vuruşları, yine de ondan acı dolu bir inilti çıkarmayı başardı. Bu ses onu cesaretlendirdi ve onu daha sıkı kavradı. Adamın kalın boyu nabız gibi atıyor, sıcak kan avucuna çarpıyor ve adamın zevk çığlığı odayı dolduruyordu.

Sonra aniden, adam portal kapısının yanında duruyordu ve kadın onu ayakta tutan tek şey olan duvara yaslanmıştı. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Daha da önemlisi, neden bu kadar hızlı hareket etmişti?

"Gitmem gerekiyor." Bir an için yıpranmış görünüyordu, göğsü kabarmış, burun delikleri açılmıştı. Sonra gülümsedi, duruma hiç uymayan ukala ve orantısız bir sırıtış. "Seninle takılmak harikaydı ama işkence etmem gereken insanlar var. Sen..." Odanın etrafına bakındı. "Bilmiyorum. Temizlik falan."

"Temiz mi?" Elbette, şehvetin sisi ve adamın her şeyi bu kadar çabuk bırakmasının şaşkınlığı yüzünden hâlâ kafası karışıkta ama yine de... temiz miydi? "Ben Azagoth için çalışıyorum. Senin için değil."

Omuz silkti. "O zaman uyu. Yemek yap. Televizyon izle. Her neyse işte.

Sadece bu mahzeni terk etmeyin."

"Ama o insanı bulmak zorundayım."

Arkasına uzanarak portal kapısına oyulmuş sembolü avuçladı ve kapı parlayarak açıldı, parıldayan bir ışık kemerine dönüştü. "Ben yaparım."

Titreyen bacaklarının onu ayakta tutacağını umarak duvardan uzaklaştı. "Yardım edebilirim."

"Hayır." Sesi sertti ama devam ederken yumuşattı. "İblisler seni bir şey için kullanıyorlardı. Ne olduğunu öğrenene kadar, halkın arasına karışmanı riske atamayız. Burada kal. Yakında döneceğim." Kız itiraz edemedi, adam geçitten geçip gözden kayboldu.

"Piç kurusu," diye bağırdı arkasından.

Portalın dışından kahkahaların yankılandığını duyduğuna yemin etti.

* * * *

Lilliana sadece birkaç ay önce hapisanesi olduğunu düşündüğü binanın koridorlarında ilerliyordu. Şimdi burası onun eviydi ve burayı işleten erkek de hayatının aşkıydı.

Onu kütüphanesinde, ateşin önünde dururken buldu, iri vücudu ateşin turuncu ışığıyla aydınlanıyordu. Yaklaştığını duyduğunu bilmesine rağmen Azagoth içeri girdiğinde dönmedi. Azagoth'un arkasından yaklaşarak kollarını onun beline doladı ve yanağını geniş sırtına bastırdı.

"Hey."

Ellerini onunkilerle örttü. "Aşkım," diye mırıldandı. Buna bayılıyordu, bazı ses tonlarını ve kelimeleri ona ve sadece ona saklamasına. "Ne oldu? Yeni Unfallen acemileriyle meşgul olduğumu sanıyordum."

"Öyleydim ama Cat'i aklımdan çıkaramadım."

"Cat mi? O iyi mi?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Onu gördün mü?"

"Bugün olmaz." Adam konuşurken sesi kadının içinde gürledi. "Ama Hades'in mesajlarıma neden cevap vermediğini ve İç Mabet'e giden lanet portalların neden mühürlü olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm."

Evet, Azagoth sadece o karmaşayla meşgul değildi, kafayı takmıştı. İç Mabet'te bir şeyler fena halde ters gidiyordu ve içeride mahsur kalan insan yüzünden Cennet'in nefesi ensesindeyken Azagoth durmaksızın çalışıyordu. Portalları açmanın yollarını araştırmak ve yaşayan en iyi iblis mühendislerinden yardım istemek arasında, uyumak bir yana yemek yemeye bile zor vakit bulmuştu.

"Anladığım kadarıyla hiçbir ilerleme kaydedememişsin?" Hayır olarak algılayacağı cehennem gibi bir ses çıkardı. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve o hızla biraz rahatladı.

"Tamam." Kollarının arasındaki kafesin içinde ona döndü, bakışları yoğun ama endişeliydi. "Şimdi, Cat'e neler oluyor?"

"Onu insan diyarına bir iş için mi gönderdin?"

Endişe alnını kırıştırdı. "Hayır. Konu nedir? Kız kayıp mı?"

"İki günlüğüne." Ondan bir adım uzaklaştı, gergin enerjisini atacak bir alana ihtiyacı vardı, artık onun

arkadaşının gerçekten kayıp olduğunu anladı. "Bugüne kadar endişelenmedim çünkü onu bazen mesajlar için ya da bir şeyler alması için gönderiyorsun. Ama hiç bu kadar uzun süre gitmemişti."

"Her yere baktın mı? Ormana mı? Yurtlara?

Eski binalar mı? Keşfetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Doğru. Lilliana daha önce etrafındaki dünya hakkında bu kadar meraklı ve araştırmacı birini görmemişti. Cat ilk geldiğinde, onun sürekli ve meraklı soruları Lilliana'yı rahatsız etmişti, ta ki Cat'in sadece öğrenmeye ve deneyim kazanmaya çalıştığını anlayana kadar.

"Tüm Sheoul-gra'yı taradım," diye iç geçirdi Lilliana. "Sanırım saklanıyor olabilir ama bunu yapmak için bir neden yok."

"Belki de burada çalışmaktan yorulmuştur."

Başını iki yana salladı. "Burada kendini güvende hissediyor. Gitmeye karar vermiş olsa bile, önce veda etmeden bunu yapmazdı." Kötü bir his göğsünü sıktı. "Biri ona zarar vermiş olabilir mi?"

Adam biraz sertleşti, sadece geniş omuzlarında hafif bir kayma oldu ama Lilliana onu gerçek bir tedirginlik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Burada yaşayan Düşmemişlerden birinin ona bir şey yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Tanrım, öyle olmamasını umuyordu. Eski dış binaları Sheoul'a girmek istemeyen, Cennet'ten kovulmalarına neden olan şeyi telafi etmek için bir şans isteyen Düşmeyenleri barındırmak için kullanmak Lilliana'nın fikriydi. Eğer onlardan biri Cat'e zarar verseydi, kendini asla affetmezdi.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama sana söylüyorum, bizden birine söylemeden bu kadar uzun süre dayanamazdı. Ve Sheoul-gra çok büyük. Onu aradım ama bir insanın bir cesedi saklayabileceği ya da birini esir tutabileceği pek çok yer var."

Azagoth'un gözleri fırtınalı bir hal aldı ve Lilliana bu öfke fırtınasının kendisini hedef almadığına çok sevindi. "Eğer biri benim korumam altındaki bir dişiye dokunmaya cüret ederse," diye homurdandı, "İç Mabed'de bir 6. Halka

yaratacağım.

Sadece onlar için ve gördükleri her kabusla dolduracağım. Sonsuzluğu yalnız geçirecekler, onları en çok korkutan şeylerden kaçacaklar ve tam artık dayanamayacaklarını düşündükleri anda, kaçtıkları şey ben olacağım."

Ürperdi. Onun tehditlerini seksi bulması ne kadar çarpıktı? Kısa bir süre önce olsa onun bir şeytan olduğunu düşünürdü. Tamam, o hâlâ bir şeytandı ama sadece bunu hak edenlere... ve onlara karşı zerre kadar merhamet göstermiyordu. Lilliana bile onunla gözünü intikam hırsına diktiği biri arasına girmeye cesaret edemezdi.

Bu yüzden Tanrı Cat'e dokunan herkese yardım etsin, çünkü Azagoth kesinlikle dokunmazdı.

Onuncu Bölüm

Cataclysm sonraki birkaç saatini Hades'in ev şifresini karıştırarak geçirdi. Muhtemelen eşyalarını karıştırmak kabalıktı ama onu heyecanlandırıp sonra aniden geri çekilmek, tozlu mezarını temizlemesini söylemek ve sonra çekip gitmek de kabalıktı. Bu yüzden onun eşyalarını karıştırdığı için kendini kötü hissetmedi.

Ve ne kadar ilginç şeylerdi. Tüm mahzeninin bir gizem hazinesi olduğu ortaya çıktı. Gizli mutfak ve banyonun yanı sıra bir de ofis vardı ama bir duvarın arkasına gizlenmek yerine büyüyle kamufle edilmişti. Çakıyla oyulmuş gibi görünen bloklu bir canavar olan masası, oturduğu köhne sandalyenin sadece birkaç santim ötesinde duruyordu ama rafta bulunduğu içi boşaltılmış kitabı eline almasaydı onu asla göremeyecekti -ya da ona çarpmayacaktı. Kitabı açmak gibi basit bir eylem, gizli masayı ve dosya dolaplarını ortaya çıkarmıştı.

Ne yazık ki dolaplar kilitliydi, muhtemelen daha fazla büyüyle. Ama masasının içindekiler onu meşgul etmeye fazlasıyla yeterliydi. Birinci Halka'nın genişletilmesi için inşaat planları, Çürük adı verilen bir kaledeki mahkûmların muhasebesi ve İç Mabet'te çalışan tüm düşmüş melek gardiyanların bir listesini buldu. Bir de masaüstündeki ıvır zıvırlar vardı.

Parmağını yumurta büyüklüğünde bir cehennem köpeği taş oymasının üzerinde gezdirdi, kuyruğuna her dokunduğunda gülüyordu çünkü oyma canlanıyor ve hırıltılı, çömelmiş duruşunda tekrar donmadan önce ona şaklıyordu. Sonra karla kaplı dağların arasına yerleştirilmiş mavi bir gölün çerçevesi bir fotoğrafı vardı. Çok güzeldi ama neden ondaydı?

Masaya geri koymaya giderken dirseğini çarptı ve resim yere düştü. Cam kırıldı,

parçaları etrafa savruluyor.

Kahretsin. Hades onu öldürecekti.

Dağınıklığı temizlemek için çabalarken, Hades'in geçtiği kapı açıldı. Tabii ya. Görünüşe göre Hades, bir şeyleri kırma konusunda Azagoth'la aynı kusursuz zamanlamaya sahipti.

"Üzgünüm--"

"Sen de kimsin?" Derin, yabancı ses şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu.

Ayağa fırladı ve şaşkınlığı dehşete dönüştü. İri yarı bir erkek odaya doğru adım atıyordu; kirli, kapüşonlu pelerinin gölgelediği sarp yüzü, yürürken haşlanmış deri zırhının üzerinde dalgalanıyordu. Boynundaki diş kolyesi ve belindeki kemerden sarkan kulak ipi, bir şeyleri kesip biçme konusunda oldukça rahat olduğunu gösteriyordu ve eldivenli tek yumruğunda taşıdığı kanla kabuk bağlamış baltasının, onun bir şeylerini kesmek için kullandığı silah olmayacağını umuyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu, sesi titriyordu. elleri gibi şiddetle.

Ona doğru yürürken, her adımda çizmelerinden kabuklu şeyler dökölüyordu ve kızın bu pisliği bıraktığı için ona bağırarak istemesi çılgınca değil miydi?

"Ben Dördüncü Halka'da bir gardiyanım ve sen" -onu boğazından yakaladı- "sen bir davetsiz misafirsin."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı ve sonra sadece nefes almaya çalıştı çünkü adam daha sert sıkarak sesini ve havasını kesti.

Dudakları kararmış dişlerinin arasından sıyrıldı ve yüzünü onunkine yaklaştırırken hınzırca dişlerini gösterdi. "4. ve 5. Halkalar kaos içinde ve nedenini biliyor musun? İç Mabet'te yetkisiz varlıkların olduğuna dair raporlar var ve görünüşe göre onlardan birini yakaladım." Adam sırtıttı ve eğer nefes almakta zorlanmasaydı çığlık atabilirdi. "Davetsiz misafirlere ne yaptığımızı biliyor musun, dişi? Hayal et bakalım.

Çünkü söz veriyorum gerçek çok ama çok daha korkunç
görünecek."

Etli yumruğu görüş alanını doldurdu ve sonra karanlık
kt.

* * * *

Hades bir iblis sürüsünün içindeydi. Beşinci Halka
kelimenin tam anlamıyla ateş verilmişti ve etrafta, kaba
bombalardan ve ateş oklarından duman ve alev fışkırıyordu.

O ve tüm 5. Halka muhafızları saatlerdir savaşıyordu ve
insanı bulmaya bir türlü yaklaşıpamamışlardı. Şiddet haberleri
3. ve 4. Halkalardan da geliyordu ve birkaç dakika önce Silth
son derece rahatsız edici haberler getirmişti.

İ Mabet'i Sheoul-gra'nın geri kalanından ayıran zarda
zayıf bir nokta bulmuştu. Eğer bu nokta hızlı bir şekilde
kapatılmazsa, iblisler Azagoth'un diyarını istila edecek, bu
da feci bir istikrarsızlığa yol açarak ruhların kaçmasına ve
insan topraklarına akın etmesine neden olacaktı.

En azından Cat güvenli bir şekilde evine yerleşmişti,
ancak onun hakkında "güvenli" bir şey olmadığını fark
etmeye başlamıştı. Bir zamanlar melek olabilirdi ama soy
ağacında küçük bir succubus varsa hiç şaşırmaıdı.

Savaş baltasıyla çirkin bir iblisin pullu kafasına vurdu ve
bir diğerine yıldırım fırlattı. Yıldırım iblis kalabalığının
etrafında sekti ve snp gitmeden önce bir düzine daha
ldrd. Kahretsin, bu berbattı. İyi bir dövüşü her zaman
sevmişti ama bu, o zamandan beri görmediği bir
lekteydi... yani, hiç.

Yorgunluktan nefes nefese kaldığında, iblislerin
hücumuna kısa bir ara verilmesinden yararlandı. Etrafını
sarmışlardı ama gardiyanlarla savaşmakla meşgullerdi, bu
yüzden nefes almak için yaklaşık otuz saniyesi olduğunu
düşündü.

"Lordum!" Dördüncü Halka'dan kule gibi bir gardiyan kalabalığının arasından güçlükle ilerledi ve kılıcından kan damlayarak koştu. "Malonius beni bir mesajla gönderdi. Seni hemen Rot'ta istiyor."

"Sakin bana hapishane isyanlarıyla da uğraştığımızı söyleme," diye homurdandı Hades.

Müdür Rhoni, eldivenli elinin tersiyle gözlerindeki kiri sildi. "Hayır, efendim. Davetsiz bir misafiri yakaladı."

Kaşlarını  attı. "Başka biri İ  Mabet'e girebildi mi?"

"Görünüşe göre, efendim."

Evet. Portallar tekrar çalışıyor olmalı. Azagoth bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ve kendi tarafında sorun üzerinde çalışan insanlar var. Nihayet. Artık Cat'i ait olduğu yere geri götürebilirdi.

Göğsünde rahatsız edici bir his sıkıştı. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildi. Elbette, ona sahip olamazdı, istediği şekilde değil, ama şimdi bir tat aldığına göre - tabiri caizse - daha fazlasını istiyordu. Cesareti ve düşüncesizliği onu büyülüyor, kuralsızlığı ve baştan  ıkarıcılığının eşsiz karışımı onu mest ediyordu.  p c klerinin hevesli ama acemice oluşunu ve duygularının bu kadar korunaksız oluşunu seviyordu. Düşmüş bir melek için çok nadir bir şeydi bu.

Evet, o daha yeni düşmüştü ve hiç şüphesiz eninde sonunda bu masumiyetini kaybedecekti ama sadece çirkinliğe maruz kalırsa. İçinden bir ses onu bu çirkinlikten korumak istiyordu, tıpkı bir melekken insanları koruduğu gibi.

O zamanlar, masumları koruma arzusunda çok ileri gitmişti ve bu ona kanatlarına ve ruhuna mal olmuştu. Ama Cat'i korumak için ne kadar ileri gidebilirdi?

Cevabı hemen biliyordu. Hiçbir şey onu durduramazdı. Bu da, eğer portallar açıksa, onu geri göndermek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Tek bir istisna dışında, İ  Mabet

Çirkindi ve Cat daha iyisini hak ediyordu. Parlaklığını kaybetmemeyi hak ediyordu.

Bir mızrağın fısıltısı Hades'in kulağının çok yakınından geçerek onu etrafındaki çirkinliğe geri döndürdü. Cat'i koruması gereken türden.

"Dördüncü Halka'da işler nasıl?" diye sordu.

"Kötü," dedi Rhoni, "ama bu kadar kötü değil."

Hades adamın omzuna vurdu. "İşinin başına dön.

Ben hapishaneye gideceğim."

Kanatlarını uzatarak havaya fırladı, mermilerden kaçınmak için döndü ve daldı. Bir tür silahın buz gibi yanığı bir kanadını parçaladı ama birkaç kalp atışı sonra geçidi delip geçti ve Rot'un karanlık, nemli koridorlarından geçerek tüm misafirlerin bir hücreye ya da işkence odasına gönderilmeden önce sorgulandığı işlem merkezine doğru ilerlemeye başladı. Soğuk ön odaya vardığında Malonius onu karşıladı.

"Jelibon'da," dedi, dondurucu havada nefesi görünüyordu. "Görünüşe göre en büyük korkusu örümcekler."

Jelibon, titreşen duvarlarından sızan tavanına kadar korkuyla beslenen ve biri içeride kilitli kaldığında canlanan bir odaydı. Birinin korkularını ele geçirdiğinde, onları gerçeğe dönüştürüyordu. Bir keresinde, içindeki iblis dehşet içinde çığlık atarken odanın jelibonlarla dolduğunu görmüştü... odanın adı da buradan geliyordu.

Malonius adamın burnuna portakallı bir fasulye sokmuş ve iblis de hatırı sayılır tüm günahlarını itiraf etmişti. Lanet olası jelibonlar.

"Bekle. O mu?" Hades sordu, Malonius'un söyledikleri kafasına dank ettikçe içindeki tüm alarmlar çınılıyordu. Ağzını açtı ama diğer düşmüş meleğin arkasındaki masanın üzerinde duran giysi yığınına görünce söyleyeceği her şey uçup gitti.

Bir çift solmuş, yırtık kot ve bir korse.

Kedi.

Hay sikeyim! Tekerlerini döndürerek odadan çıktı ve nabızı kulaklarında bile hızla atarken koridorda ilerlemeye başladı

Botlarının taş zeminine vuruşundan daha yüksek sesle. Lanet olsun, eğer ona bir zarar gelirse, birileri bunun bedelini kan, kemik ve acıyla ödeyecekti ve bunu tahsil edecek kişi de Hades olacaktı.

İleride, Jellybean'in önünde bir gardiyan nöbet tutuyordu. "Açın şu lanet odayı!" Hades bağırdı.

Adam yerinden sıçradı, anahtarı bulmak için elini cebine attı ama daha kapıyı aamadan Hades oradaydı. Anahtarı müdürün elinden aldı ve onu bir kenara fırlattı.

Ağır demir iskelet anahtarı kilide sokarken parmakları titriyordu ama bir şekilde kapıyı amayı başardı. Kapıyı kırarak açtı ve her türden ve boyuttan örümcek dalgası sıçrayarak botlarının üzerine döküldü.

"Dach niek!"

Sheoulic komutu odayı dinlendirdi ve örümcekler ortadan kayboldu. İçeri daldı ve köşeye büzülmüş, çıplak ve titreyen Cat'i görünce neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Topuklarının üzerinde ileri geri sallanırken kolları başını örtüyordu. Çrkler solgun tenini glgeliyordu ve öfke kanını buharlaştırdı.

"Kedi." Onun yanına diz çöktü ve avucunu hafifçe omzuna koydu, irkildiğinde küfretti. "Cat, benim. Benim, Hades."

Vücudunu bir titreme sardı ve uzun zaman önce duygusal olan hemen her şeye karşı bağışıklığı olduğunu düşündüğü kalbine batan bir hıçkırık sesi çıkardı.

Sesini alçalttı, yatıştırıcı olabilecek bir şeyler söylemeye çalıştı. "rmcekler gitti. Gerçek değillerdi. Sorun yok."

Çok yavaşça kollarını indirdi ve açılmış parmaklarının arasından ona baktı. Kan çanağına dönmüş, kırmızı çerçeveli gözleri karnına inen bir yumruk gibiydi. "Hades?"

"Evet." Sesine sinmiş olan kısıklığı temizledi. "Sorun yok, söz veriyorum."

Ellerini indirdi ama ayak sesleri odaya birinin girdiğini gösterdiğinde bakışları kaydı ve gözleri büyüdü.

"Lordum," diye başladı Malonius, sesi korkuyla tizleşmişti ve tamamen aptal olmadığını kanıtlıyordu. Belli ki çok ama çok büyük bir hata yaptığının farkındaydı. "Onu mahzeninizde buldum... her yeri yağmalamıştı... sandım ki--"

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye tersledi Hades. Erkeğe bakmak için dönmedi çünkü dönseydi damarlarında dolaşan öldürücü öfkeyi kontrol edemezdi. "Ve şu anda bağırsaklarından asılı olmamanın tek nedeni de bu."

Her ne kadar bunun için müdürü suçlamak istese de, sonuçta Hades'in hatasıydı. Tüm çalışanlarına Cat'ten bahsetmeyi düşünmemişti ama bu bir daha yapmayacağı bir hataydı.

"Diğerlerine söyle," dedi. "Onlara bu Düşmemiş'in benim olduğunu ve ona zarar verilmeyeceğini, bakılmayacağını, hatta nefes bile alınmayacağını söyle."

"Peki efendim." Malonius Cat'in giysilerini Hades'e fırlattı ve bir kalp atışı sonra tekrar yalnız kaldılar.

"Cat? Seni eve götüreceğim... yani evime."

Onu kollarının arasına almaya başladı ama kollarına bulaşan kan izlerini görünce irkilerek geri çekildi. Küfrederek kendine baktı ve bir mezbahada düş almış gibi görüldüğünü fark etti. Kanla kaplı olması o kadar da sıra dışı bir şey değildi ama Cat'in yaşadıklarından sonra buna da ihtiyacı yoktu.

Onu İç Mabet'in çirkinliğinden korumak için çok fazla.

Suçluluk duygusu içinde canlı bir şey gibi çalkalanıyordu ve bu şeyin dişleri vardı. Kalbini kemiriyor ve ruhunu pençeliyordu çünkü bu engellenebilirdi.

Cat'in dişleri gıcırdamaya başladı, bu yüzden onu pis kollarına alıp sıkıştırırken suçluluk canavarının beslenmesine izin verdi.

kirli göğsüne yasladı ve yoluna çıkan herkese hırslayarak onu oradan çıkardı. Ya da çıplak vücuduna bakanlara. Ya da ona doğru nefes alanlara.

Rekor bir sürede çıkış kapısına ulaştı ama içeri adımını attığında başka nelerin ters gidebileceğini merak etti.

On Birinci Bölüm

Yüzünü Hades'in güçlü göğsüne gömen Cat, tüm gücüyle Hades'e sarıldı ama bu da yetersiz görünüyordu. Titremesini durduramıyordu ama Hades ona daha sıkı sarılıp kulağına rahatlatıcı şeyler fısıldadığında, yaydığı harika viski köpüğü hissi onu sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı ve titremesini biraz olsun hafifletmeye yardımcı oldu.

Nereye gittiklerini görmek için gözlerini açmadı. Umurunda da değildi. Duvarları titreyen ve kalp atışlarının belli belirsiz duyulduğu o korkunç odada örümceklerle kapana kısılmadığı sürece çok mutluydu. Ayrıca Hades'e güveniyordu. Güvenmemesi için ona hiçbir sebep vermemiştir. Daha da önemlisi, Azagoth için çalışıyordu ve akli başında hiç kimse Azrail'in emrindeki birine kasten zarar verecek bir şey yapmazdı.

Hades sert bir küfür savurdu, homurdandı ve tekrar küfretti. Kadın bakmadı. Onu kızdıran her neyse görmek isteyeceği bir şey değildi. Tekrar hareket etmeye başladı ve sonra aniden çıplak teninde serin, taze bir esinti hissetti. Yeni biçilmiş çimlerin ve çiçeklerin kokusu burun deliklerini doldurdu ve havanın salında okyanusun hafif tadı vardı.

Dünyanın neresindeydiler? İç Mabet'ten kaçmışlar mıydı?

Yine de bakmadı, Sheoulic'te biriyle konuşup kurtulduklarına dair umutlarını suya düşürdüğünde bile bakmadı. Birkaç dakika sonra bir kapının kapandığını duydu ve kızarmış et ile pişen ekmeğin ağız sulandıran kokusu sonunda göz kapaklarını araladı.

Annesi her zaman yemek zilinin çalması kadar hiçbir şeyin onu koşturamayacağı şakasını yapardı ve bu çok doğrudu. Yemeği severdi. Yemek yapmayı severdi. Gizlice zevk alırdı

Azagoth ya da Lilliana ondan mutfakta bir şeyler hazırlamasını istediğinde, birkaç tam zamanlı aşçıları olmasına rağmen. Bazen Azagoth'un krallığında yaşayan ve eğitim gören düzinelerce Düşmemiş'e hizmet veren mutfakta bile yardımcı oluyordu.

Bunu tekrar yapabilmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Neredeyiz biz?" Çığlık atmaktan çatlamış olan boğazı, sesini paramparça etmişti.

Kutsal sekiz bacaklı cehennem, örümceklerden nefret ederdi. Ve o korkunç odada keşfettiği gibi, iblis örümcekleri insanlar âlemindeki her tür örümceği sevimli köpek yavruları gibi gösteriyordu.

"Arkadaşlarla birlikteyiz. İhtiyacımız olduğu sürece evlerini kullanmamıza izin veriyorlar." Hades'in eli kızın saçlarını hafifçe okşadı. "Seni yatağa yatıracağım. Sorun olur mu?"

Kadın başını salladı ve adam onu dikkatlice samanla doldurulduğundan şüphelendiği bir şiltenin üzerine yatırdı. Kız daha kollarından kurtulmadan, onu bir battaniyeyle örttü ve giysilerini yatağın yanındaki küçük masanın üzerine attı.

Tudor döneminden kalma, günümüz standartlarına göre ilkel olsa da yepyeni gibi tertemiz bir kulübede gibiydiler. Mobilya ve dekor sade ama zarifti ve yetenekli eller tarafından yapıldığı belliydi. Bir duvarın içine küçük, kapısız bir banyo inşa edilmişti ama Hades'in evi gibi tuvalet de derme çatmaydı, bir çeşit borudan geçerek evden uzağa boşaltıldığını tahmin ettiği taş ve ahşap bir kutunun içinde sadece bir delikti.

Onun yanına, yatağın üzerine uzandı. "Olanlar için üzgünüm. Daha sonra Malonius ile biraz sohbet edeceğim."

"Yapma," dedi, kendini şaşırtarak. Daha önce, çığlık atmak için küfretmeyi bırakmak zorunda kalana kadar o erkeğe buradan Mars'a kadar küfretmişti. "Beni içinden geçerken yakaladı.

Eşyalarını. Neden davetsiz misafir olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum." Ürperdi. "Yine de örümcek odası aşırıya kaçtı."

"Çoğu insanın olabileceğinden çok daha bağışlayıcısın... bekle, eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" Sesi alaycı ve hafifti, çok beklenmedikti ve çok hoş karşılanmıştı. Kızın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyordu?

"Sıkılmıştım. Ve seni daha yakından tanımak istedim." Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı, merakın hangi noktada izinsiz girişe dönüştüğünü merak ediyordu. "Masandaki resmi gördüm. Dağlardaki göl. Özel bir yer mi?"

Homurdandı. "Krater Gölü. Her zaman dünyanın en güzel yerlerinden biri olduğunu düşünmüşümdür ve arada sırada bir hatırlatıcıya ihtiyacım oluyor. Özellikle de İç Mabet'in çoğu berbat derecede çirkin olduğu için."

Bu çok tatlıydı. Ve yine beklenmedikti. İblis bekletme tankı işleten bir adamın yanında güzel bir şey isteyeceği kimin aklına gelirdi?

"Gidip sana yiyecek bir şeyler getireceğim." Hades uzanıp onun elini sıktı ama parmaklarının birbirine dolanışına bakınca irkilerek ondan uzaklaştı. "Özür dilerim... Üstüm başım... Rot'a gitmeden önce kavgaya ediyordum... Siktir." Ayağa fırladığında yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Tek başına iyi olacak mısınız?"

"Biraz kir ve kandan korkmuyorum," dedi yorgun bir sesle, "yalnız bırakılamayacak bir çocuk da değilim." Yine de odada örümcek olup olmadığını kontrol etti. Ve o şeytani kalp atışının kafasının içinde yankılanmasını durduramıyordu.

"Biliyorum." Sesinde tuhaf bir nota vardı... belki de hayranlık? Onun, güçlü bir İncil efsanesinin, hayatta kalma becerileri çok az olan gözden düşmüş bir Düşmemiş'in herhangi bir şeyine hayranlık duyması, ona çok ihtiyaç duyduğu enerjiyi verdi. "Hemen döneceğim."

Yatakta bekledi, cızırtılı yün battaniye sıkıca etrafına sarılmıştı. Diğer odadan yumuşak sesler gidip geliyordu ve birkaç dakika sonra adam

elinde çömlekten bir kupa ve dumanı tüten bir kâse et ve sos içinde yüzen ekmekle döndü. Midesi şiddetle guruldadı ve tabağı ve kaba metal çatalı adamın elinden kaparken en ufak bir utanç hissetmedi.

Kibar davranışları tamamen bir kenara bırakarak ağzına bir lokma attı ve çiğnedi. "Oh, kahretsin," diye inledi. "Bu inanılmaz. Ama ne tür bir et olduğunu sormayacağım."

Fincanı yatağın yanındaki sehpayı koyarken kıkırdadı. "Sana bunun iblis yılanı olmadığını söyleyebilirim."

"Güzel," diye mırıldandı. "Bunu bir ömür boyu yeterince yaşadım." Bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu. "Peki neden senin evinde değiliz?"

"Çünkü Malonius mahzenimi korumak için geçidi kilitledi ve o olmadan açamıyorum. Eninde sonunda kilidini kırabilirim ama zaman kaybetmek istemedim. Ayrıca burada daha rahat edeceğini düşündüm."

Çataldaki sosu yaladı ve tarifi istediğine karar verdi. "Burası neresi?"

"Cloud Cuckoo Land'in cehennem versiyonundayız." "Ne dedin?"

"Film izlemiyor musun?" Başını salladı ve Mohawk'ında dalgalar yarattı. "Azagoth ve benim, beş Halkadan hiçbirine uymayan iblisler için yarattığımız, yeni inşa edilmiş bir diyardayız."

Kaşlarını çattı. "Ama ben Yüzüklerin Ufelskala ile koordineli çalıştığını sanıyordum."

"Öyle." Pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı, ifadesi dikkatliydi ama gergin değildi, bu da onu itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlattı. Kendini her zaman sert biri olarak görmüştü ama son birkaç gün kararlılığını sınamıştı ve bir mola vermeye hazırdı. "Ama 1. Halka tüm iyi iblisler için uygun görünmüyordu. Sadece var olmaktan daha fazlasını yapmış iblisler için bir ödül yoktu. Toplumun iyiliği için katkıda bulunanlar için."

Tüm hayatını Cennet'te geçirmiş bir melek olarak, iblislerin ahlaksızlığına dair hikâyelerle büyümüştü, bu yüzden diğerlerinden "daha az kötü" iblisler olduğuna inanmakta güçlük çekmese de, "iyi" iblislerin var olduğuna ikna olmamıştı.

"İyi iblisler mi?" diye sordu, şüpheciliğini gizleme zahmetine girmeden. "Gerçekten mi?"

Pencereden yana döndü, iri vücudu dışarıdan gelen ürkütücü turuncu ışığı kısmen engelliyordu. "İnsanların iyi ve kötü olarak geniş bir yelpazede yer aldığını kendiniz söylediniz, peki iblisler neden olmasın? Tanrı her zaman denge istemiştir, bu yüzden her kötü insan için iyi bir iblis vardır."

Cat biraz ekmek ve sos aldı. "Mantıklı, sanırım. Ama ne tür iyi iblislerden bahsediyorsun?"

Omuz silkerken omuzlarındaki kaslar dalgalandı ve kadının nabızı hızlandı. Daha önce ona sarıldığında, dudakları tam oradaydı. Onu öpebilirdi. Tadının da kokusu kadar dumanlı olup olmadığını görmek için tenini yalayabilirdi.

En azından, örümcek travması yüzünden ağlayan bir topa dönüşmemekle meşgul olmasaydı bunların hepsini yapabilirdi.

"Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'nde çalışanlar gibi." Çizmeli bir ayağını arkasındaki duvara dayamıştı, rahat bir duruşu vardı ama ölümcül enerji yüzeyin altında, Cat'in teninde dans ettiğini hissedebileceğine yemin edebileceği kadar somut bir şekilde duruyordu. Güvende olduklarını söyleyebilirdi ama her şeye hazırlıklıydı. Yani o kendini güvende hissetmeyebilirdi ama Cat hissediyordu. Hiçbir şey onu geçemeyecekti.

"Ya da insanlar arasında yaşayan ve uyum sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmayanlar," diye devam etti. "Bu genişlemeden önce, hala oldukça cehennemi bir deneyim olan 1. Halka'ya gidiyorlardı. Burada iblisler reenkarne olana kadar zamanlarının tadını çıkarabilirler. Bu da Revenant'ın Sheoul'un yeni efendisi olması sayesinde oldukça hızlı gerçekleşiyor."

İnsana benzeyen biri elinde bir topla pencerenin önünden geçti. Hades adama bakmadı bile, ama Cat adamın attığı her adımın farkında olduğunu hissediyordu.

"Merak ediyorum," dedi adam ortadan kaybolduktan sonra. "Cennette insanlar görünüşlerini seçerler, ancak herkes her bir bireyi her zaman tanıdıkları kişi olarak 'görebilir', onları Dünya'da on iki yaşında bir çocuk olarak tanıyor olsalar bile, Cennette yirmi beş yaşında bir kadın olarak görünürler. Burada da durum aynı mı?"

Hades başını eğdi. "Esasen. İç Mabet'teki iblisler görünüşlerini kendileri seçerler ama insanlar onları her zaman tanımazlar. Sanırım bunun nedeni nadiren aynı tür olarak iki kez doğmaları."

Hah. Bir Seminus iblisin bir Sem olarak yeniden doğmayacağı aklına gelmemiştir. "Bu nasıl oluyor?"

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bunun hakkında konuşmak istiyor musun?"

"Bu senin hatan," dedi bir lokma ekmeğin etrafında. "Merakımı uyandırdın."

"Peki o zaman," dedi orantısız bir sırıtış ve gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Sanırım... merakınızı gidermek zorundayım."

Oh, evet, lütfen. İstediklin her şeyi tatmin et.

Ağzının açılmasını ve tam olarak bu kelimelerin dökülmesini engellemek için yaklaşık bir milyon kez yutkundu.

Hades neden olduğu şehvet dolu sıkıntıyı fark etmemiş gibi görünüyordu, sanki az önce onu cinsel imalarla kızdırmamış gibi şeytani reenkarnasyon dersine devam etti. "Buradaki iblisler genellikle ruhlarının Ufelskala'sına uyan bir türün üyesi olarak yeniden doğarlar, ancak arada bir birinci seviyedeki bir iblis beşinci seviyedeki bir tür olarak reenkarne olur ya da tam tersi olur. Bu yüzden bazen başkalarına yardım etmek isteyen bir Soulshredder ya da öldürmeyi seven bir Slogthu ile karşılaşabilirsiniz."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Anomaliler Dünya'daki her türde oluyordu, peki neden Sheoul'da olmasındı? "Peki nasıl

tüm bunlar nasıl işliyor? Herkesi nasıl hizada tutuyorsunuz?"

"Yüzüklerin hepsinin

Ufelskala. Puanınız ne olursa olsun, ölçekte daha yüksek olan herhangi bir seviyeye seyahat edebilirsiniz, ancak asla daha düşük olamazsınız. Yani bir Ufelskala Kademe İki iblisi 2., 3., 4. ve 5. Halkalar arasında seyahat edebilir ama 1. Halkaya gidemez. Ve hiçbir Halkadan kimse buraya gelemez."

Bir an için bunu düşündü. "Ama dediğin gibi, Ufelskala ölçeği bir türün bir bütün olarak kötülük seviyesine dayanıyor ve her birey kendi türünü temsil etmiyor."

"İşte bu yüzden Azagoth ve ekibim kapıdan gelen herkesi gözden geçiriyor." Hades eğildi ve botlarını çıkardı. "Şimdi, sakıncası yoksa, temizlenmem gerekiyor."

Sosa bulanmış ekmekten bir ısırık daha aldı. "Hadi bakalım." Oh, bekle... açık -çok açık- tuvaleti mi kullanacaktı? Oraya doğru yürüdü, parmakları pantolonunun bağlarını çözmeye çalışıyordu. Oh, Tanrım, yapacaktı--

Adam pantolonunu indirdi ve kadın neredeyse ekmekle birlikte dilini de yutacaktı. Sessizce attığı her adımda bacaklarındaki ve kışındaki kaslar esniyor, kadının parmakları adamın sert etine dalma arzusuyla kıvrılıyordu.

Hades bir kola bastı ve taş duvardaki geniş bir yarıktan su akmaya başladı. Dumanı tüten şelalenin altına girdi, gözlerini kapadı ve başını geriye eğdi. Yaşayan, nefes alan bir sanat eseri idi. Melek ve iblis, fiziksel bir mükemmellik paketine sarılmıştı. Ağzı sulandı ama şimdi bunun yemekle bir ilgisi yoktu. Çok daha lezzetli bir şey istiyordu.

Umutsuzca istiyordu. Daha önce de arzularını şehvet yönlendirmişti ama bir şeyler değişmişti. Evet, ona baktığında şehvet içinde kıvranan, yanan bir varlıktı ama aynı zamanda o muhteşem bedenin içindeki erkeğe karşı bir çekim de vardı.

Ama onu istiyor muydu? Aylarını ondan kaçarak geçirmişti-- ya da en azından öyle görünüyordu. Ve mahzenine döndüğünde, tam da işler kızışmışken çekip gitmişti. Ama işler kızışmıştı. Ve birkaç kez flört etmişti, biraz önce onun merakını tatmin etmekten bahsederken yaptığı gibi... merakını tatmin etmekten bahsederken yaptığı gibi. Yani orada bir şey vardı. Öyle değil mi?

Kesin olarak bilmesi gerekiyordu. Merakı onu her zaman harekete geçirmişti, kendi işine bakması gerektiği zamanlarda bile, ama bir kurt adam beneklerini değiştiremezdi, değil mi?

Tüm cesaretini toplayarak ayağa kalktı ve battaniyenin yere düşmesine izin verdi. Adamın sırtı ona dönüktü, bu yüzden onun kendisine doğru ilerlediğini görmedi, nabızı her adımda hızlanıyordu.

"Sırtını yıkamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Dönüp baktı, gözleri irileşmiş, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Bakışları kadının vücudunda gezinirken boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık süzüldü. Bacaklarının arasında seksi kıpırdandı, onu içine aldıkça şişti ve uzadı. Bacaklarının arası ıslanmıştı ve henüz suyun altına bile girmemişti.

"Ben... ah... Ben kendi başıma iyiyim..." Bu kadar telaşlı olması çok sevimliydi. Koca kötü Hades'in dengesi tamamen bozulmuştu. O da bundan faydalanıyordu.

"Birkaç noktayı atlamışsın." Ona doğru adım atarak pazularını kavradı ve onu geri dönmeye zorladı. Adamın karıncalanma hissi veren viski sıcaklığı hemen teninde kıvılcımlandı ve ona mahzendeyken inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olan o temas yüksekliğini verdi.

El yapımı sabunun sert kalıbını avuçlayıp ensesinden başlayarak aşağıya doğru onu yıkamaya başladığında bu hissi içine çekti. Kahretsin, vücudu sıkı, teni pürüzsüzdü. Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştı ve bunu tekrar yapmak için aklına bir not aldı. Umarım Hades'le birlikte.

Bu yeni deneyim ilgisini çekince her şeyi hafızasına kaydetti; kaslarının dokunuşuyla nasıl sıçradığı gibi. Suyun ve köpüklerin, her hızlı nefes alışında yuvarlanan sert etin üzerinden süzülüğü gibi. Kendini dik tutmak için umutsuzca çabalıyormuş gibi parmaklarının taş duvarı kazması gibi.

"Cataclysm," dedi kabaca. "Bu iyi bir fikir olmayabilir."

Nabızı damarlarında çırpınırken, ellerini aşağı indirdi ve geniş daireler çizerek kalçalarını ovaladı.

"Neden olmasın?" Sözlerinin hafif ve alaycı görünmesini, suyun sesinin güvensizlik titremesini gizlemesini umuyordu. Ya onu yine reddederse?

Derin bir nefes alarak daha da alçaldı ve sabunu adamın sıkı kalçaları üzerinde gezdirmeye başladı.

"Çünkü."

Boğuk ve erkek ihtiyacıyla dolu sesi onu cesaretlendirdi. "Bu bir sebep değil," diye mırıldandı sabunu adamın poposunun çatlağına sıkıştırıp elini aşağı doğru kaydırırken, parmakları adamın bacaklarının arasına uzanıyordu--

Eli bileğini kavramak için geri çekildi ve sonra ona doğru dönüp sırtını duvara yasladı. "Sanırım," dedi vücudunu onunkine bastırırken, "sıra bende."

Evet! Onu istiyordu!

Başını eğip sabunu elinden alırken kadının ağzını yakaladı. Öpücüğü üzerlerine dökülen sudan daha sıcaktı ve elleri, ah, tatlı cehennem, elleri. Vücudunda ustalıkla dolaşüyor, dokunuşu hafif ve sert, alaycı ve hadi şunu yapalım ciddiyeti arasında gidip geliyordu. Sabunun göğüslerinin ve kalçalarının üzerinden her geçişi onu inletti ve adam sabun kalıbını bırakıp parmaklarını bacaklarının arasına daldırdığında, kadın rahatlama ve şaşkınlık içinde haykırdı. Daha önce hiç bu kadar yakından dokunulmamıştı.

Ama Şimdi beklediği için memnundu. Bu güzel an için kanatlarından seve seve vazgeebilirdi.

"Bunu seviyorsun," dedi derin, gırtlaktan gelen bir sesle. "Ben de seviyorum. Sevmemeliyim ama seviyorum."

Sesinde garip bir nota vardı, acı veren bir pişmanlık...? Kız bunun üzerinde çok fazla dŐnemeden, adam klitorisine gnahkr bir Şey yaptı ve kız neredeyse çözülüyordu. Parmakları kıvrımlarının arasında ileri geri kayıyor, nefesi hızlandıkça basınç daha da artıyordu. Her birkaç vuruŐta bir ritmi deđiŐtirerek hassas yumrunun etrafında daireler çizdi ya da parmaklarının pedlerini açıklığının ötesine kaydırarak sahip olduğunu bilmediği hassas bir noktaya vurdu.

"Lütfen," diye yalvardı, ne için yalvardığından bile emin değildi. Adamın kendisine yapabileceği her Şeyi istiyordu ve Lilliana sayesinde Cat pek çok Şeyin mümkün olduğunu biliyordu.

Ağzından çenesine ve boynundan aşağıya doğru bir yol öperken gülümsedi. Sırtını eğerek, ona istediği kadar erişim sağlamak için başını taş duvara yasladı. Adam onaylarcasına homurdandı ve boğazını ısırdı; küçük acı, içinde yükselen yangını körükledi.

Parmaklarını bir kez daha geçirdiğinde nefes nefese kaldı ve kalçalarını elinin içine doğru pompaladı. Sonra bir tanesini içine soktu. Evet, oh, kahretsin...evet!

Bir parmağını daha eklemekten önce onu bir süre çalıŐtırdı, ondan i çekiŐler ve inlemeler çıkardı. Gerilen dokusunun yanması birkaç kalp atışı içinde zevke dönüştü ve kendini onun ustaca oyununa teslim etti.

BaŐparmađı klitorisinin etrafında dönerken parmakları pompaladı ve çok geçmeden patladı, bir erkekle yaşadığı ilk doruk noktası kontrolsüz bir serbest düŐüŐle vücudundan akıp geçti. Hala kanatları varken, bazen havaya tırmanır, kanatlarını içeri sokar ve düşüşün onu dağların tepelerine yakın ve kanyonların derinliklerine götürmesine izin verirdi. Hades'in orgazmı

ona vermek böyleydi. Özgürleştirici, hayatı onaylayıcı... ve tehlikeli.

Kendisini, onun için seks ve duyguların birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu korkunç bir karakter kusuruydu ve çok acı verme potansiyeli vardı. Zhubaal'ın onu reddetmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu ama şimdi belki Hades'in de reddetmesi gerektiğini düşünüyordu.

Onu yavaşça aşağı indirdi, kız her azalan duyuma karşı hassaslaştıkça dokunuşu hafifledi.

"Çok güzelsin." Dumanlı sesi ikinci bir doruk noktası gibi kızın içinden geçerek teninde yeni bir zevk dalgası yarattı. "Tanrım, boşalırken çıkardığın sesler."

"Seni duymam gerek," dedi onu avucunun içine alarak. "İzin ver bana."

Adamın nefesi kesildi, kadın ereksiyonunu sıkarken vücudu kaskatı kesildi. Daha önce hiç dokunmamıştı; o ve Zhubaal bu kadar ileri gitmemişlerdi. Yakınına bile yaklaşmamışlardı. Teni çok ipeksiydi, şaftı diliyle izlemek istediği damarlarla dokuluydu.

Birdenbire onun bileğini yakaladı ve elini itti. Şaşkınlıkla ona baktı. Adam, ahşap zeminde su birikintilerinden oluşan bir iz bırakarak oradan uzaklaşırken onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Gitmek zorundayım."

Ne oluyor be?

"Bunu bir daha yapma." Suyu kapattı. "Lütfen, Hades. Neyin var?"

Biri kapıyı çaldı ve kadın adamın bir adım havaya sıçradığına yemin etti. "Kim o lanet olası?" diye bağırdı.

"Silth. Duymak isteyeceğin haberlerim var."

Silth'in sesindeki aciliyet haberin iyi olmadığını söylüyordu ama Hades rahatlamış görünüyordu. Yatak odasından çıkmak için bir bahanesi olduğu için mutlu muydu? "Bir saniye içinde çıkacağım." Kurulanma zahmetine girmede, sadece ayaklarını pantolonunun içine soktu. "İç Mabel'in bu bölümünde, sadece bu bölümünde, kendini giydirebilirsin," derken ona bakmadı.

ne istersen, sadece bir düşünceyle. Ama ayrıldığınız anda kıyafetler kaybolacak."

Güzeldi ama şu anda en az endişelendiği şey kıyafetlerdi. "Bir saniye yavaşlayabilir misin?" Duşun yanındaki rafta duran katlanmış bezlerden birine uzandı. "Konuşmamız gerek."

"Konuşmak," dedi sertçe, "benden istediğin şey bu değil gibi görünüyor." Daha birkaç dakika önce ona büyük bir zevk vermiş olan elini kaldırdı. "Sana istediğini verdim, değil mi?"

Adamın ani ve açıklanamaz öfkesi karşısında sinirlenen kadın öfkesini kustu. "Hayır, yapmadın. Yakınından bile geçmedin. Oturup senin elini hayal ettiğimi mi sanıyorsun?"

Söz konusu el, yanında bir yumruk oluşturdu. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, bebeğim." Kapıyı o kadar büyük bir güçle çekti ki demir tutamak kırıldı. "Ama eminim Zhubaal hayalini kurduğun şeyi sana vermekten mutluluk duyacaktır."

"Vay canına," dedi sessizce. "Usta bir işkenceci olarak ününün nereden geldiğini görebiliyorum. Hançerini tam olarak nereye saplayacağını biliyorsun, değil mi?"

Sanki Hades ona vurmuş gibi sarsıldı ve sonra onu fantezileriyle baş başa bırakarak hışımla dışarı çıktı. Tam da şu anda Hades'in inatçı, çileden çıkarıcı kafasına vurmak da buna dahildi.

On İkinci Bölüm

Ne halt ettim ben?

Hades hırlayarak yatak odasının kapısını çarptı ve kulübenin oturma odasına doğru yürüdü, sertleşmiş siki pantolonunun içinde sıkışıyor ve her adımda pişmanlıkları artıyordu.

Hiç bu kadar karamsar olmazdı ama şu anda Rot'un zindanında askıya gerilmiş bir vampirden daha gergindi. Cat'le olan durumdan ve İç Mabet'te yaşanan saçmalıklardan kaynaklanan öfkeyle birleşen cinsel hayal kırıklığı neredeyse kritik seviyelere ulaşmıştı. Kendini oldukça rahat, uyumlu biri olarak görüyordu, özellikle de düşmüş bir meleğe göre, ama lanet olsun, Cat'le birlikteyken sanki gömülü tuttuğu arzularını ve duygularını çıkarıyor gibiydi ve şimdi öfke ve umutsuzlukla dolu bir damara çarpmıştı.

Genellikle yaklaşmakta olan felakete işaret eden bu tür duygulara en son yenik düşmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Ya bir şeyi öldürmek ya da bir şeyi becermek istiyordu... ve ikinci şey Cat'ti.

Aptalca, Hades. Hiçbir yere gitmeyecek bir ilişkiye başlamak çok aptalca olurdu, Azagoth'un seni lades kemiği gibi ikiye böleceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ama onunla sevişemediği için duyduğu öfkenin yükünü ona yüklediğinde zaten o aptal trene binmemiş miydi? O bunların hiçbirini hak etmemişti. Sonra konuyu Zhubaal'a getirerek durumu daha da kötüleştirmiş, bu da şu anda içinde kaynayan zehirli karışıma kıskançlık ve utanç katmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Onu korumaya yemin etmişken ona zarar vermişti. En iyi yaptığı şeyi yapmıştı; yumuşak bir nokta bulmuş, bıçağı oraya sokmuş ve iyice bükmüşü.

Siktiğimin salağı.

Sırtından aşığı damlayan su ona Cat'in nazik parmaklarının duşta onu nasıl okşadığını hatırlattı. Kendini bir harita gibi hissetmişti ve Cat de gidilecek ilginç yerler arayan bir kaşıftı. Ona izin vermeyi o kadar çok istemişti ki. Onun dokunuşu bir hediyeeydi, dūřmeden önce kimseyle kurmadığı bir bağdı. O zaman bile ilişkileri ciddi değildi. Genç ve dūřüncesizdi ve kadınlar berbat işinden ve ukala, soğuk ebeveynlerinden eğlenceli bir şekilde uzaklaşmasını sağlıyordu.

Dūřūřünden beri birlikte olduđu birkaç kadın cinsel partnerden bařka bir řey deđildi. Sheoul- gra dıřında geçirdiđi zamanın toplamı günler yerine saatlerle ölçülebilirken nasıl daha fazlası olabilirlerdi ki?

Dişlerini gıcırdatarak Silth'in önünde durdu ve ses tonunu medeni tutmaya çalıştı. "Ne oldu?"

"Senin kurtardığın Dūřmemiř dişiyi elinde tutan Orphmage'ı yakaladık," dedi ve Hades'in kalbi yerinden fırladı. Nihayet. Belki de sonunda birini öldürebilecekti.

"Yaşıyor, anladığım kadarıyla."

"Emredersiniz efendim." Silth kalçasındaki kılıcın kabzasını parmakladı, zincir zırhı hareket ettikçe hafifçe tıngırdıyordu. "Onu Rot'ta yakaladık. Ama onu yakaladığımız yerde sorgulama şansım oldu."

"Konuştu mu?"

"Göğüs boşluğuna uzanıp kaburgalarını kırmaya başladıktan sonra."

"Güzel." Hades başıyla onayladı. "Peki ne dedi? İnsanı aldın mı?"

"Hayır, efendim. Ama esasını Dūřmemiř'e sapladığında, onun içindeki bir büyüü serbest bıraktığını söyledi."

Hades'in kalbi duracak gibi oldu. "Onun adı Kedi. Peki ne tür bir büyü?"

"Yaşam gücünü tüketen türden."

Oh, lanet olsun. Kalbi yeniden atmaya başladı ama düzensiz, şizofrenik bir ritimle. "Ne amaçla?"

"İç Mabet ve Sheoul arasındaki bariyerlerin yanı sıra Mabet ve Sheoul-gra arasındaki bariyerde de delikler açmak."

Beklenmedik bir şey değildi, çünkü iblisler her zaman İç Mabet'ten çıkıp hem Sheoul'da hem de Dünya'da hayalet olarak ortalığı kasıp kavurmaya çalışıyorlardı. Ama bunu çağlar boyunca yapmaya çalışmışlardı, peki bu girişimi farklı kılan neydi?

"Bunun nasıl işleyeceği konusunda hala net değilim" dedi. "İnsan bu işte nasıl bir rol oynuyor?"

"Onu da boşaltıyorlar. Hem Düşmemiş, ah, Kedi, hem de insan aynı anda tükenmek üzere zamanlandı."

Hades'in midesi çalkalanmaya başlamıştı. "Peki bu olay gerçekleşmeden önce ne kadar zamanımız var?"

"Yaklaşık yirmi saat. Ancak hem insan hem de Düşmemiş'in kafası aynı anda kesilirse daha erken de olabilir. Ruhları bedenlerini terk ettiğinde, bariyerlerde delikler açılacak ve iblisler kaçacaktır."

Vay anasını. "Bir cehennem köpeği bulun," dedi Hades. "Çabuk."

Silth'in üst dudağı geriye doğru sıyrılarak iki parlak dişini ortaya çıkardı. Hemen herkes gibi o da cehennem köpeklerinden nefret ederdi. "Neden o pis itlerden birinin peşine düşmek zorundayım?"

"Çünkü krallarına bir mesaj iletmem gerekiyor. Cehennem köpeğine Cerberus'un yardımına ihtiyacımız olduğunu söyle. İnsanı bulmak için ayırabilecekleri her cehennem köpeğini kullanabiliriz."

Silth'in laneti Hades'e canavarlarla başa çıkma konusunda tam olarak ne hissettiğini anlatıyordu. "Peki ya bu başarısız olursa?"

"O zaman sınırlarda devriye gezmek için cehennem köpeklerine ihtiyacımız olacak. Bırakın milyonlarcasını, tek bir iblisin bile kaçmasına izin veremeyiz."

Ve Cat'in ölmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. "Bir şey daha var, efendim."

Tabii ki vardı. "Ne oldu?"

"Düşmemiş'in içindeki büyü... onun nerede olduğunu bulmak için kullanılabilir."

Anne. Sikeyim. "Yalnız bırakılamaz."

"Onunla kalmamı ister misin?"

Oh, lanet olsun, hayır. Silth iğrenç bir orospu çocuğuydu ama film yıldızı kadar yakışıklıydı ve doymak bilmez bir cinsel iştahı vardı. Kendi cinsel iştahı konusunda çok açık olduğunu gösteren Cat'e yaklaşılamazdı.

Tanrım, rüya gibi bir kadındı. Güzel ve kibardı, biraz umursamaz olsa da... İş fiziksellğe geldiğinde de hiç utangaç değildi... Yine de ondaki o sinir bozucu masumiyet ilgisini çekiyordu.

Ve yatak odasındaki patlamasının kanıtladığı gibi onu delirtti.

"Lordum?" Silth sordu ve Hades düşüncelerinde kaybolduğunu fark etti. "Onunla kalayım mı?"

"Hayır," dedi Hades çabucak. "Şimdilik ben hallederim. Mesajı Cerberus'a gönder ve Yüzükler'i arayan cehennem köpeklerini bulduktan sonra benimle irtibata geç. Kedi insanı aramaya yardım edebilir ama tazılar bizi koruyana kadar onun dışarıda olmasını istemiyorum."

Silth başıyla selam verdi ve Hades'i bu arada ne yapacağını düşünmeye bırakarak uzaklaştı.

Kesin olan bir şey vardı ki, bunların hiçbirini Cat'e anlatmayacaktı. Zaten yeterince şey yaşamıştı. Şimdi ona duyduğu arzuya yenik düşmeden onunla nasıl birlikte kalacağını bulması gerekiyordu. Bir şekilde, onunla birlikte olmak kolaymış, önemli bir şey değilmiş gibi davranması gerekiyordu, oysa gerçek şu ki, onun içinde olmadan onunla birlikte olmak şimdiye kadar yaptığı en zor şey olabilirdi.

On Üçüncü Bölüm

Hades gittikçe Cat daha da sinirleniyordu.

Evet, onun işle ilgilendiğini anlıyordu. Ve her şeyin... durumu göz önüne alındığında, muhtemelen ciddi bir işti. Ama duştan çıkıp odadan kaçma şekli aşağılayıcıydı. Elbette onun hakaretleri de aşağılayıcıydı.

Onunla bir oyun mu oynuyordu? Kendisi uzak dururken, Düşmemişlerin onun peşinden nefes nefese koşmasına gülüyor muydu? Kız onun eğlencesi için sadece bir oyuncak mıydı?

Kendi kendine küfrederek, havlu olduğunu sandığı kaba keten bezle kurulanmayı bitirdi ve ardından Hades'in bahsettiği "düşünce kıyafetlerini" denedi. Anında, yataktaki gerçek kıyafetlerin aynısı olan bir kot pantolon ve bir korse giymişti. Hah. Renkleri değiştirdi, korseyi parlak turuncuya ve kot pantolonu siyaha çevirdi.

Neat.

Ama belki de farklı bir şey denemeliydi. Hades'in dengesini bozacak bir şey. İstediklerini elde etmek için Zhubaal'a gitmesi gerektiğini düşünüyordu, o halde belki de Hades'e tam olarak neyi kaçırdığını göstermeliydi.

Ama ne?

Bir erkeğin dikkatini çekmek istiyorsanız, ona bakacak bir şey verin.

Lilliana bunu Cat'e, birkaç hafta önce Azagoth'u üzerinde çalıştığı bir tür kitap çalışmasından uzaklaştırmak için bir kıyafet seçerken söylemişti. Saatler sonra, Azagoth'un adımlarındaki bahar herhangi bir gösterge olsaydı, Lilliana'nın kıyafet seçimi yerindeydi.

Ne olacak ki, diye düşündü Cat. Kırmızı deri bir mini etek ve deri bir sütyen üst giyerek kıyafeti tekrarladı,

uyumlu stiletto larla tamamladı. Kendine bakıp gülümsedi. Bırak Hades buna dirensin.

Sanki bir işaretmiş gibi kapıyı açtı. Ama onu hayal kırıklığına uğratacak şekilde, pencereye doğru ilerlerken ona bakmadı bile.

"Silth Orphmage'ı buldu." Perdeleri geriye doğru fırcaladı. "İnsanın yerini söylemesi uzun sürmez."

Harika. Müthiş. İnsanı bulmak için İç Mabet'e geldiğinde tüm bu karmaşayı başlattığı düşünülürse, muhtemelen bu konuda bir şeyler söylemeliydi.

Onun yerine ağzını açtı ve başka bir şey çıktı. "Neyin var senin?" diye tersledi. "Kıçımı yırtarak flört ediyorum ve sen sanki sana haşlanmış kurtçuk satmaya çalışıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Hey," dedi elini sallayarak. "Haşlanmış kurtçukları eleştirme. Yeterince baharat ve domatesle--"

"Argh!" Buna devam edemeyecek kadar kızgın bir şekilde dönerek ondan uzaklaştı. Ve onun dikkatini çekmek için işe yaramadığı belli olan bu aptal ayakkabılarla neredeyse bileğini kıldığını fark etmemesini umuyordu. Hiçbir şey işe yaramadı. Belki de pes etmenin ve zavallı olmayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Boş ver."

Bir el omzunu sıkarak onu olduğu yerde durdurdu. Bir kalp atışı sonra Hades karşısındaydı, yüz ifadesi ciddiye. "İnan bana, senin kadınsı cazibene karşı bağışıklığım yok."

"Her şeyden önce," dedi omuz silkerek, "hiç kurnazlığım yok. İkincisi, sen koca bir yalancısın."

"Bebeğim, çok kurnazsın." Adam kadının bileğini kavradı ve kadın karşı koyamadan ereksiyonunu avucunun içine yerleştirdi. "Peki bu benim bağışıklığım varmış gibi mi hissettiriyor? Duştayken ve sen beni okşarken bağışıklım gibi mi görünüyordum?"

Vay anasını. Elleri Hades'in devasa ereksiyonunu kavrarken olduğu yerde donup kalmıştı. Sonunda başını kaldırıp

Onun gözlerindeki sıcaklık parıltısı karşısında nefesi boğazında düğümlendi.

"Anlamıyorum. Eğer beni istiyorsan, neden bu kadar büyük bir pislik oldun?"

Ağzının bir köşesi gülümseyerek seğirdi. "Pislik mi? Bunu sevdim."

Öfkeyle ondan uzaklaştı. "Bu bir iltifat değildi."

"Elin sikimin üzerindeydi. Söyleyeceğin her şey iltifat olurdu."

Nasıl oldu da bir pislikten bu kadar çabuk çekici birine dönüştü? "Soruma hâlâ cevap vermedin."

"Gerçeği mi istiyorsun?" Uzanıp elini saçlarında gezdirdi ve uzun, yorgun bir nefes verdi. "Benim için sınırların dışındasın."

"Sınır dışı mı?" diye sordu kuşkuyla. "Kim demiş?"

"Azagoth."

Kaşlarını çattı, Azagoth'un bunu söylemesi için bir neden aradı ama bulamadı. "Neden sana benim sınırların dışında olduğumu söylesin ki?"

"Yani, Zhubaal'ın seni sikmesi umurunda bile değilken bunu bana neden söylesin ki?"

Ahh. Telaşla ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. "Öyle değil-" Küfretti. "Benimle Zhubaal arasındaki ilişkiyi nereden biliyorsun? O ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi. O piçin ağzı bir Ghastem kadar sıkıdır."

Ghastem'lerin ağzı olmadığına göre... evet. "O zaman nasıl bildin? Ve neden aynı soruyu iki kez sormak zorundayım?"

Omuz silkti, çıplak omuzu yavaşça yuvarlandı. "Bilmiyorum."

Onu öldürecekti. "Nasıl. Nasıl. Nasıl. Biliyorsun?" diye bağırdı.

"Griminionlar dedikoduya bayılır. Bu küçük enayiler bunun için yaşarlar. Ruhları toplamadıkları zamanlarda, eminim ki

ay ve örgü partileri falan."

Hmm. Belki de Z ile ilişkilerinin bu kadar feci olmasının nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Çünkü onu odasına götürmüş ama sonra onunla seks yapmayı reddetmişti. Çok kızmıştı ama ya isteksizliğinin sebebi Azagoth'un onunla birlikte olmasını yasaklamasıysa?

İ geçirerek ayakkabılarını bir kenara bıraktı ve yalınayak yatağın ucundaki tahta sandalyeye doğru yürüdü. "Sence beni cezalandırıyor mu? Sürekli bir şeyleri kırıyorum, köşelerdeki örümcek ağlarını gözden kaçırıyorum ve bir keresinde kütüphanesinde küllerin izini bile sürmüştüm." Sandalyeye çöktü, midesi çalkalanıyordu. "Beni insanlar alemine geri gönderecek, değil mi?"

Orada tehlikede olacaktı, savunmasızdı, meleklerden nefret eden iblisler ve Dşmemişleri Sheoul'a sürüklemeyi spor haline getiren Gerçek Düşmüşler için kolay bir av olacaktı. Daha da kötüsü, Lilliana'yı bir arkadaş olarak kaybedecekti. Ve Hades'i bir daha asla göremeyecekti. En azından ölene ve İ Mabet'e reenkarne olmayı bekleyen bir ruh olarak geri dönene kadar.

İnleyerek avuçlarının iiyle gözlerini ovuşturdu. Her şeyini kaybedebilirdi ve aslında ne kadar az şeye sahip olduğu düşünüldüğünde bu gln değil miydi? Kendini aniden çok savunmasız hissederek, her şeyi örten yeni kıyafetler diledi. Bu kadar çok teni saklamanın verdiği boğucu hissi umursamıyordu bile. şu anda giysiler çok ihtiyaç duyduğu bir zırhtı.

"Seni cezalandırmıyor," dedi Hades, bakışları dışarıda bir yere sabitlenmişti.

"Nereden biliyorsun? Belli ki onu bir şekilde kızdırmışım."

"Güven bana, eğer sana kızgın olsaydı, bunu bilirdin." Başını iki yana salladı. "Hayır, Cat, bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili." Uzanarak ensesini ovuşturdu. "Cezalandırdığı kişi benim. Sheoul-gra'daki tüm dışiler bana yasak, hizmetkrlar ve kızları da dhil. Ve inan bana, Azrail sana kızlarının yasak olduğunu söylediğinde

sınırlar... dinle. Onlardan birine çok uzun süre baktım ve beni kazığa oturttu. Koca sopa kışımından girip kafatasımın tepesinden çıktı. Aklıma geldiğinde hâlâ büzüşürüm." Ses tonu hafif ve neşeliydi, sanki acısı önemli değilmiş gibi, ama bakışları onunkileri yakaladığında, oradaki hüznle sert bir nefes aldı. "Seni istiyorum Cat ve bunun bedeli kışıma sokulacak sivri bir sopa bile olsa, bu bedeli öderim. Ama bununla bitmez. Ve senin de nasıl bir bedel ödemen gerektiğini bilmiyorum."

Onun bu itirafı karşısında afallayan kız, ne diyeceğini bilemeden öylece oturdu. Tek bildiği, Hades'in her şeye rağmen onu istediği idi ve bu onu mutlu etmeliydi, ama yaptığı tek şey onu mutsuz etmek oldu.

* * *

Sakin davranmak buraya

kadarmış.

Hades kendini tam bir ahmak gibi hissetti. Bunu söylememeliydi.

Cezası, Cat'i istemesi ya da herhangi bir şey hakkında hiçbir şey. Akli başında kalmasının tek yolu, her şeyin bir Gargantua'dan yuvarlanan lav gibi üzerinden kayıp gitmesine izin vermektir.

Bu kulübenin sahiplerinin bir yerlerde alkol depolayıp depolamadıklarını merak etti. Bir içki içebilirdi. Ya da on tane.

"Hades?"

Pencereden dışarı, arkadaki nilüferli gölete baktı ve kendini bir avuç acıma duygusuna hazırladı. "Ne?"

"Bu yüzden mi İç Mabet'te yaşıyorsun? Azagoth senin baştan çıkmanı falan istemiyor diye mi?"

"Hayır." Yakındaki bir bahçede top oynayan bir kalabalığı izledi. Buradan nefret ediyordu. Çok... insancaydı. Çok parlak ve neşeliydi. Bu ona hayatının kasvet, kıyamet ve pislik iblislerden ibaret olduğunu hatırlatıyordu.

"Demek Sanctum'da yaşamayı seçtiniz? Bir kulübeden biraz daha fazlası olan bir yerde?"

Ona döndü ve giysilerini görünce şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldı. Pencereden dışarı bakarken,

tayt ve uzun kollu, vücuda oturan bir tişört giymişti. Ayaklarında çorap bile vardı. Teni iyi ve kötünün ölçüsü olduğuna göre, bunları hissetmek istemiyor olmalıydı. Onu hissetmek istememeliydi.

Onu suçladığından değil, ama yine de sesini amaçladığından daha keskin hale getiren bir tutam acı hissetti. "Ne yani, bir saray mı bekliyordun?"

Gözlerini dikti. "Bir mahzende yaşıyorsun ve bir tabutta uyuyorsun.

Artık bu yatak denen şeyleri yapıyorlar."

Ne şaka ama. "Azagoth rahatımı kısıtlıyor. Bu konuda en çok neyi özlüyorum biliyor musun? Fıstık ezmesini. Ve çikolatayı. İnsan sahnesine ilk çıktıklarında beni onlarla Limos tanıştırmıştı, biliyor musun? O taraftayken her zaman Azagoth'un mutfağını yağmalarım ama genellikle pizza ve Doritos gibi şeylerle karnımı doyururum."

Cat yanındaki rafta duran minyatür bir tahta oka uzanmıştı ama şimdi donup kaldı, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Azagoth evine doğru düzgün yiyecek getirmene bile izin vermiyor mu?"

"Oh, edecek. Sadece almam için bana yardım etmeyecek. İyilik istemek zorundayım. Ya da insanlara şantaj yapmalıyım. Bir keresinde Limos bana dondurma getirmişti ama Azagoth izin verene kadar erimişti."

Cat'in nefesi kesildi. "Bu korkunç."

Güldü. "Dondurmaydı. Küresel bir felaket sayılmaz."

"Azagoth pisliğin teki," diye tersledi. Muhtemelen onun adına kızgın olmasını sevmemeliydi. "Bütün bunları sana neden yapıyor?"

"Uzun hikaye."

Oku eline aldı ve parmaklarıyla pürüzsüz yüzeyini hafifçe okşadı. "Orphmage'ın insandan vazgeçmesini beklerken yapacak başka bir şeyimiz yok."

Yapabilecekleri pek çok şey düşünebiliyordu. Eğer bunları yapması Azagoth tarafından yasaklanmamış olsaydı.

Öfke ve hayal kırıklığı taşmakla tehdit ediyordu. Binlerce yıldır Azagoth'un saçmalıklarına katlanmıştı ama

Şimdi... şimdi bir yol ayrımında, artık dayanamayacağı bir yerde olduğunu hissediyordu. Günahlarının bedelini yeterince uzun süre ödememiş miydi?

Kendi kendine hırlayarak yatak odasından çıktı ve kulübede içki aramaya başladı. Yumuşak ayak sesleri onu takip etti ama son derece güçlü bir kan şarabı gibi kokan toprak bir sürahinin mantarını çıkarırken Cat'i görmezden geldi.

Kedi, duvarlardaki bibloları incelerken onun görüş alanına girdi. İblisler tahta ve kemik oymalarını severdi. "Peki buraya nasıl geldin?"

Ekşimsi kan şarabından birkaç yudum aldı ve boğazından aşağıya doğru akarken oluşan sıcak sızının tadını çıkardı. "Sen de düşmüş bir meleksin. Kirli çamaşırlar hakkında her şeyi biliyorsun."

Yanaklarında bir tutam pembelik belirdi. "Düşmem tamamen benim hatam değildi."

"Hala o hikayeyi anlatmaya devam ediyorsun, ha?"

Çenesi kalktı. "Bu doğru. Sana nasıl olduğunu anlattım." Homurdandı. "Ve Seminus iblisleri seksten nefret eder."

Sürahiyi adamın elinden kaptı ve bir yudum aldı. Kadın öksürdüğünde eğlenen bir gülümsemeyi saklamak zorunda kaldı. Mutfak masasına otururken hırıltılı bir sesle "Demek düşüşün senin?" dedi.

"Evet." Sürahiyi geri aldı. "Her şeyi berbat ettim." Kabı dudaklarına götürdü ve duraklayarak şöyle dedi: "Bunu gerçekten duymak istiyor musun? Buraya nasıl geldiğimi bilmek istiyor musun?"

Onun başını sallamasıyla sürahiyi indirdi. Bunu kimseye söylememişti. Kimin bildiği umurunda değildi. Sadece hiç kimseyle gerçekten konuşmamıştı. Ne kendisi ne de hayatı hakkında. Bu yeniydi ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Sonunda kalçasını masanın kenarına dayadı. "Hâlâ bir melektenyim işim, Dünya'da öldükten sonra Cennet'e gelen yeni insanları işlemekti. Bok gibi sıkıcıydı ve ne zaman başka bir insan tarafından katledilmiş biri gelse, bu beni sinirlendiriyordu. Bu yüzden zamanımı insanlar aleminde

geçirmeye, günahkarları günah işlemeden önce durdurmaya başladım."

"Onları durdurmak mı? Nasıl?"

"İlk başta dikkat dağıtıcı şeyler yaptım. Depremler, ani yağmur fırtınaları, sivrisinek sürüleri, ne gerekiyorsa yaptım. Sonra genç bir kadına tecavüz etmekte olan aşağılık bir piçle karşılaştım. Hiç düşünmedim, duraksamadım. Onu bir şimşekle kızarttım. İşin tuhafı, zerre kadar suçluluk hissetmedim. Cezalandırılacağımı biliyordum çünkü çok az istisna dışında meleklerin insanları öldürmemesi gerekiyordu."

Adam onun tiksinti göstermesini bekliyordu ama o sadece dirseklerini masaya dayadı ve masal dinleyen bir çocuk gibi öne doğru eğildi. "Sen mi? Yani cezalandırıldınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım kimse dikkat etmiyordu. Bu yüzden bir dahaki sefere bir vahşet işleyen kötü bir insan bulduğumda onu patakladım. Lanet olsun, iyi hissettirdi." Yani. Lanet olsun. İyi. "Ve işte her şey burada ters gitti."

"Ah," diye mırıldandı. "Öldürmeyi severdin."

Aynen öyle. "Sadece kötü insanları değil, kötü insanları da öldürmem uzun sürmedi." Arada bir fark vardı, çok önemli bir fark. Kötülük onarılamazdı. Affedilemezdi. Ama kötü affedilebilirdi. "Kötü olanlarla sadece pislik olanlar arasında hiçbir ayırım yapmadım. Cezalandırma ihtiyacı hissettim ve yakalanmadığım gerçeği beni daha da cesaretlendirdi. Ta ki işkence yöntemleriyle ünlü bir orospu çocuğunun peşine düşene kadar. Onun Primori olduğu ortaya çıktı."

"Primoriler varlıkları bir şekilde çok önemli olan insanlardır," diye düşündü ve sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da onu koruyan bir Memitim meleği olduğu anlamına geliyor. Ve tüm Memitim..."

"Azagoth'un çocukları," diye bitirdi.

"Oh, kahretsin."

"Evet." Sürahiden sağlıklı bir yudum daha aldı. "Memitim denen herif bir anda ortaya çıktı ve onun ölümüyle sonuçlanan kötü bir kavgaya tutuştuk."

"Ne yaptın sen?"

Bu olay beş bin yıl önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, Hades'in midesi o zamanlar ne yaptığını anladığı zamanki gibi bulandı. Bir melek dostunu öldürmüştü. Neredeyse bir Primori'yi öldürüyordu. Ve daha da kötüsü, bunu o kadar da umursamamıştı. Endişesi kendisiydi ve binlerce yıl boyunca hiçbir şey değişmemişti.

Şimdiye kadar. Şimdi en büyük endişesi Cat'in güvende olduğundan emin olmaktı. Kendi kaderi önemsizdi.

"Yakalanacağımı biliyordum," dedi, "bu yüzden bir süre kaçtım. Kendimi insan nüfusunun içinde kaybettim. Ama annem de babam da Melek Etiği profesörüydü ve onların öğretileri doğduğumdan beri içime işlemişti, bu yüzden melekler yaklaşmaya başladığında gönüllü olarak teslim olursam puan kazanacağımı düşündüm." Dudağını büktü. "Meğer o kadar da değilmiş. Kanatlarım alındı ama yeni bir isim verilip Cennet'ten kovulmak yerine Azagoth'a teslim edildim."

İlk başta, baş meleklerin ismini korumasına izin verip onu Azagoth'a gönderme kararının sadece Azrail'i mutlu etmek için alındığını düşünmüştü ama İncil'de onu Dört Atlı'ya bağlayan kehanet ortaya çıktığında, Azagoth'un oyuncağı olmaktan daha fazlası için yaratıldığını anlamıştı.

İncil efsanesi olmak acıdan kaçınmasına yardımcı olmamıştı. Hem de hiç.

"Vay canına." Cat'in zaten solgun olan teni bir ton daha solgunlaştı, burnundaki ve yanaklarındaki çiller öne çıktı. "Seni öldürmemiş olmasına çok şaşırdım."

"Azagoth insanları öldürmez." Hades bunu tekrar düşündü. "Çoğunlukla. Sonsuz işkencenin büyük bir hayranıdır." Hayır, Azagoth intikam söz konusu olduğunda kolay yolu seçmezdi. Ya da adalet konusunda. Kesinlikle bağışlayıcı bir tip değildi. "İç Mabet'i yönetecek birine ihtiyacı vardı, bu yüzden bana kanatlar ve güç verdi, beni Gerçek Düşmüş olmadan Sheoul'a girebilen tarihteki tek Düşmemiş yaptı." O

acı acı gülümsedi. "Ama aynı zamanda hayatımı cehenneme çevirmeyi de kendine görev edindi. Ve binlerce yıl boyunca bunu yaptı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Yaşam koşullarınız da bunun bir parçası mı?"

"Evet." Omuz silkti. "Yakın zamanda kısa süreler için İç Mabet'ten çıkmama izin vermeye başladı. Sadece son elli yıl içinde, eğer birini bulup getirebilirsem, dışarıdan lüks şeyler almama izin verdi."

"Limuzin'in getirdiği dondurma gibi."

Cat'in sesine sinen acıma duygusu çenesinin gerilmesine neden oldu. "Evet."

"Ama artık dışarı çıkabileceğinizi söylemişsiniz. Ne sıklıkla?"

"Son yüz yılda Sheoul-gra'yı beş kez terk ettim ve her seferinde bana pahalıya mal oldu." Birkaç yıl önce Dört Atlı onu büyük bir savaşa yardım etmesi için gönderdiğinde bile, iyiler için savaşmış olmasına rağmen bunun bedelini ağır ödemişti. Bunun için Azagoth, Hades'in tek gerçek dostunu, iki bin yıldır 1. Halka'da yaşayan bir iblisi elinden almıştı. Azagoth onu reenkarne etmiş ve Hades'e sadece pislik gardiyanlarını arkadaş olarak bırakmıştı.

"Sanırım ayrılamıyorsan pek kimseyle çıkmıyorsun, ha? Sheoul-gra'daki kadınların yasak olduğunu söylemiştin, peki ya burada, İç Mabet'te?"

Güldü. Ama kendi kulaklarına bile acı ve sert gelen bir sestti bu. "Herkes benim için sınır dışıdır, Cat. Gardiyanlarım İç Mabet'de istedikleri kişiyle yatabilirler ama ben? Sana bahsettiğim soyulma olayını hatırlıyor musun? Evet, hatırlıyorum. Bekârlık ve ben gerçekten çok yakınlaştık."

"Çok yalnız olmalısın," dedi usulca.

Gözlerini kırptırdı. Yalnız mı? Böyle bir düşünce aklına gelmemişti ve başkasının da aklına geleceğini sanmıyordu.

Gerçi, şimdi düşününce, evet, içinde her zaman garip bir gerginlik vardı ama

tanımlamak. Bunu hep cinsel bir şey olarak düşünmüştü. Ama şimdi Cat'le vakit geçirdiğine göre, onun arkadaşlığını ve rahatlatıcı dokunuşunu kaybetmesinin an meselesi olduğunu bilmek onu öldürüyordu. Kahretsin, bunu düşünemiyordu, çünkü düşünürse kaybedecekti.

Düşüncelerini yeniden yönlendirerek, varsayılan ayarı olan saptırmaya geri döndü. "Yalnız mıydım bilmiyorum, gerçekten, ama kesinlikle azmıştım."

Şüpheli bir şekilde "O hissi bilirim" gibi bir şey mırıldandı.

Dışarıdan gelen bir çığlık ikisini de ayağa kaldırdı. Pencereye koştu ve Cat'e geride durmasını, menzilli silahı olabilecek herhangi birinin görüş alanından çıkmasını işaret etti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neler oluyor?" Muhteşemlik, işte bu. Ona dönerek sırttı.

"Hiç Yüzüklerin Efendisi ya da Hobbit'i izlediniz mi? Dev kartalların her zaman günü kurtarmak için nasıl ortaya çıktığını biliyor musun?"

Ellerini kalçalarına sıkıştırdı. "Bana büyük kuşların insanı aramaya yardım ettiğini mi söyleyeceksin?"

Dışarıda, insanlar vardı hala çığlık atıyor. "Daha iyi. Zebaniler geldi."

"Zebaniler insan yer," diye dikkat çekti.

"Komik, değil mi?" Elini uzattı. "Hadi gel. Seni tanıştırayım."

"Cehennem köpeklerine mi?"

"Sadece cehennem köpeklerine değil," dedi elini onun elinin içinde kavrayarak. "Kralın kendisine. Gidip Cerberus'a merhaba diyelim."

Bölüm On Dört

Cataclysm hayatında pek çok korkunç şey görmüştü - bunların çoğu son birkaç gün içindeydi - ama dışarıda duran, bizon kadar büyük ama yine de onun yarısı kadar olan tazılarla çevrili devasa, iki başlı canavar, şimdiye kadar karşılaştığı en korkutucu yaratıklardan biriydi.

Gece kadar siyah, kıpkırmızı parlayan gözleri ve bir köpekbalığını kiskandırarak dişleriyle Cerberus, devasa pençelerinden birini kullanarak çimenlerde derin oyuklar açtı. Hasarlı topraktan yükselen buhar etrafındaki her şeyi küle çevirdi.

"Hey, dostum," dedi Hades. "N'aber?"

Soldaki kulaklarını geriye atıp göz hizasına inmeden önce iki kafa birbirini şaklattı. Canavarın göğsünün derinliklerinden derin, dumanlı bir hırıltı yükseldi.

Hades ona döndü. "Kardeşlerinin Yüzükleri insan için süpürdüğünü ve herhangi bir kaza için şimdiden özür dilediğini söyledi."

"Kazalar mı?"

"Cehennem köpeklerinin çoğu meleklerden nefret eder, düşmüş ya da başka türlü. Yaşlı Cerb bana zar zor tahammül ediyor. Bu yüzden gardiyanlarım arasında bazı kayıplar bekleyebiliriz." Eline bir sopa alıp fırlattı ve zebanilerden ikisi siyah bir kürk bulanıklığı içinde havalandı. "Ayrıca, gerçekten özür dilemedi. Daha çok tadının nasıl olacağını düşündüğünü tarif etti."

Adamın ciddi olup olmadığını anlayamıyordu ve açıkçası bilmek de istemiyordu.

Cerberus'un diğer başı hırlama sesleri çıkardı ve Hades de hırlayarak karşılık verdi. İkisi bir ileri bir geri gitti, sonunda Hades elini kaldırdı ve tekrar ona döndü.

"Ben... uh... Daha önce bir şeyden bahsetmeyi unuttum."

Hades'e ters ters baktı. Herhangi bir konuda karanlıkta bırakılmaktan nefret ederdi. "Kahretsin, Hades, bana söylemediğin şey neydi?"

"Seni ele geçiren Orphmage yaşam gücünü İç Mabet'in bariyerlerini açacak büyüü beslemek için kullanıyor. Aynı şeyi insana da yaptı. Cerberus seni insana yeterince yaklaştıracak onu tespit edebileceğini düşünüyor. Ayrıca İç Mabet ve Azagoth'un diyarı arasındaki kapıları da açabilir. Temel olarak, it insanı izlemek için seni kullanmak istiyor. Komik, değil mi? İnsanların köpekleri kullandığı insan diyarındakinin tam tersi olması--"

"Anladım," diye ağzından kaçırdı. Ve kahretsin, bu durum daha da kötüleşebilir miydi? "Ama bunu benden sakladığına inanamıyorum. Yaşam gücümü mü? Cidden mi?"

"Özür dilerim," dedi ama sesi pek de pişman olmuş gibi çıkmadı. "Seni endişelendirmek istemedim. Özellikle de daha önce sana böyle bir pislik yaptıktan sonra."

En azından bir pislik olduğunu kabul etmişti. "Endişeli değilim," diye açıkladı. "Kızgıyım. İnsanı aramak için dışarı çıkmamız gerekiyor. Dünyanın iblis ruhlar tarafından istila edilmemesi ve Azagoth'un beni Sheoul-gra'dan kovmaması için bunu düzeltmeliyim." Zebanilerin sopayı kapıp halat çekme oyununa başlamasını izledi. "Ve bunu düzeltmek Cennet'e dönüş yolumu kazanmam için uzun bir yol kat etmemi sağlayabilir."

Hades'in kafası tokat yemiş gibi geriye gitti. "Seni kapı dışarı eden insanlara neden geri dönmek istiyorsun ki?"

"Cennet benim evim," dedi basitçe.

Cehennem köpeklerinden gelen hırıltılar ve hırıltılar ve güvenli bir mesafeden canavarlara bağırarak insanların çığlıkları arasında bile Hades'in sessizliği sağır ediciydi.

Sonunda sessizce, "Bana öyle geliyor ki ev, seni isteyen insanların olduğu yerdir," dedi.

Nedense bu sözler kadının nefesini kesti. "Peki bu kim olabilir?" diye sordu. "Azagoth mu? Onun evini temizliyorum. Ve pek de iyi değil. Bunu herkes yapabilir. İnsanı buraya gönderenin ben olduğumu öğrenince muhtemelen beni kovacak.

Lilliana mı? Onu arkadaşım olarak görüyorum ve umarım o da benim için aynı şeyi düşünüyordur ama bensiz de iyi olur. Yurtta yaşayan diğer Düşmemişler? Bazen onlar için yemek yapıyorum. Kahverengi tereyağlı vanilyalı fasulyeli kekimi özleyebilirler ama bunun dışında..."

Her şey önemsizmiş gibi omuz silkti ama bu kadar önemsiz olduğunun farkına varmak canını acıttı. Bir Düşmemiş olarak durumu daha da kötüydü. Ne güçleri, ne statüsü, ne de kimliği vardı. Belki de Sheoul'a girmeli ve kendini bir Gerçek Düşmüş'e dönüştürmeliydi. En azından o zaman kanatları ve gücü olurdu.

Ama bunun bedeli ruhu olacaktı.

Aniden Hades'in elleri omuzlarına indi. "Seni istiyorum, Cat. Seni düştüğümünden beri istediğim her şeyden daha çok istiyorum."

Kalbi sevinçle çarpıyordu ama etrafını saran hüzün battaniyesi mutluluğu boğuyordu. "Azagoth intikam almaya bu kadar kararlıysa bunun ikimize de ne faydası var?"

"Cat--"

Ondan uzaklaştı. "İşleri daha da kötüleştirme. İnsanı bulmamız gerek ve benim de Cennet'e dönmem gerek. Bunu yapabilir miyiz, lütfen? Tüm hayatım tükenmeden önce?"

Havaya öyle bir serinlik çökmüştü ki, zebaniler bile soğuk cephenin nereden geldiğini görmek için etraflarına bakındı. Cat arama zahmetine girmedі.

Buz gibi bir parıltı Hades'in gözlerini bulanıklaştırdı ve ifadesini taşılaştırdı. Azagoth'un malikânesinde ona kanatlarını gösterdiğinde olduğu gibi birkaç ton rengini kaybetmiş olan derisinin yüzeyinde mavi damarlar yükseliyordu. Ondan yayılan karanlık, teninin yanmasına neden oldu ve işler cehenneme döndüğünde ortaya çıkan Hades'in bu olduğunu anladı. Bu, Ölülerin Hapishanesi'ydi. Ruhların Bekçisi. İşkence Ustası.

"Söyle bana, Cataclysm." Sesi derinleşmişti, Cehennem'in kızgın çukurlarının sarp diplerini kazıyordu. "Nasıl oldu da

Adın ne?"

Oh, Tanrım. O biliyordu. Aşağılanmışlık derisini büzüştürdü. "Önemli değil. Gitmeliyiz." Etrafında döndü. Kulübenin kapısı sadece birkaç adım ötedeydi--

Bir cehennem köpeği yolu kesmiş, dişlerinden salyalar damlıyordu. Belli ki Hades'in bu konuşmayla işi bitmemişti ama dönüp onunla yüzleşerek onu tatmin etmesine izin vermeyecekti.

"Adını sen mi seçtin?" Adamın sesini duyunca sıçradı, sağ kulağına o kadar yakındı ki nefesini lobunda hissetti.

"Yapmadığımı biliyorsun," diye mırıldandı, aşağılanmışlığı oraya gitmeyi seçtiği için öfkeye dönüşmüştü. Ama o İşkence Ustası'ydı, değil mi? Bir kurbandan en fazla acıyı çıkarmak için nereye saldırması gerektiğini bildiğini daha önce kanıtlamıştı ve isimler düşmüş melekler için son derece hassas bir konu olabilirdi.

Bir melek kanatlarını kaybettiğinde, genellikle yeni isimlerini seçme hakkına sahip olurlardı. Düşmüş bir melek kendini defalarca yeniden adlandırabilirdi, ancak melek isimlerini bir daha asla kullanmamaları gerekirdi... Sheoul-gra'nın içinde olanlar hariç.

Ancak bazen baş melekler bir kişinin düşmüş melek ismini seçerlerdi. Bir ceza, bir hakaret ya da bir ders olarak... motivasyonları ne olursa olsun, gözden düşmüş bir melek için bir isim seçtiklerinde, bu isim kişiyi sonsuza dek başmeleklerin seçtiği isimden başka bir isimle anılamaz hale getiriyordu. Eğer Cat'in yeni adının Poopalufagus olmasını isteselerdi, onu kullanmak zorunda kalırdı. Kahretsin, denese melek ismini bile söyleyemezdi... ve söylemişti de. Bu isim her zaman boğazında düğümleniyordu.

"Başmelekler neden sana Cataclysm demeyi seçti?" Konuşurken dudakları kızın kulağını sıyırdı.

"Çünkü ben bir felakettim." Sesi çatallaştı ve bunun için kendinden nefret etti. Hayatının en kötü anını tekrar yaşattığı için Hades'ten nefret ediyordu. Onu henüz yüzleşmeye hazır olmadığı bir gerçeğe yüzleşmeye zorladığı için ondan daha çok nefret ediyordu. "Ben yardım ettim

Neredeyse dünyanın sonunu getireceklerdi ve bunu bana sonsuza dek hatırlatmak istediler."

Sessizlik uzadı ve Hades'in geri çekildiğini hissetti. Sonunda konuştuğunda sesi normale dönmüştü ama bir şekilde, bir daha hiçbir şeyin normal olmayacağını biliyordu.

"Ve eve dönmek istediğin insanlar da bunlar." Kadının yanından geçip gitti ve köpeği yoldan uzaklaştırdı. Kulübenin kapısını açıp kıza içeri girmesini işaret ederken soğuk bir şekilde gülümsedi. "O halde, seni oraya geri götürmek için hiç vakit kaybetmeyelim."

* * * *

Hades, 5. Halka'da lanetlenmiş insanı ararken, açgözlü bir zebani sürüsü ve son derece sessiz bir dişiyle birlikte on iki saatten fazla zaman geçirmişti. Kabul etmek gerekir ki, o da konuşmak istememişti, çünkü sonuçta Cat'le konuşacak neyi vardı ki? Cat'in Cennet'e, ona sonsuza dek unutamayacağı bir isim takan insanların yanına dönme arzusu mu? Onun bunu engellemeye yönelik bencilce arzusu mu?

Nihayetinde, eğer bir şans verilirse onu Cennet'e geri dönmemeye ikna etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Burada olmak istemiyordu ve istese bile birlikte olamazlardı. Azagoth hâlâ onu cezalandırmaya kararlıysa olmazdı.

Yaklaşık otuz metre ötede, bir lav nehrinin üzerindeki uçurumda duran Cat'e baktı. Uzakta, kararmış bir volkan duman ve buhar püskürtürken, erimiş kayalardan oluşan kırmızımsı turuncu damarlar yanlarından aşağı akıyordu. Kot pantolonunu ve korsesini giymişti ve Hades kavurucu bir araziyle uğraşacaklarını açıkça belirttiğinde, kulübelerinde kaldıkları iblisler tarafından kendisine ödünç verilen bir çift bot giymeyi kabul etmişti.

Zebaniler etrafını sarmış, onu güvende tutuyordu. İblis köpekleri utanmaz katillerdi ama

Korumaları gereken bir şey varsa, işlerini ciddiye alırlardı. Gezegende bir cehennem köpeğinden daha sadık bir şey yoktu. Ayrıca, yakınlardaki talihsiz bir iblisi parçalayan yarım düzine cehennem köpeğinin de kanıtladığı gibi, daha açgözlü bir şey de yoktu.

Hades Silth'e işaret etti ve adam Cat'i yakalayan Orphmage'ın uyluk kemiğinden yapılmış bir kehanet çubuğu kullanarak insanın yerini tespit etmek için koşarak oraya gitti. Aptal büyücü konuşmayı reddetmişti, bu yüzden B Planı'na ya da Hades'in deyimıyla Kemik Planı'na geçtiler.

"Lordum?" Silth ona ulaşmak için sivri lav kayalarından oluşan tepeye tırmanırken sordu.

"Tazılar bizi başka bir bölgeye götürmek istiyor." Bu harika bir şeydi çünkü Hades buradan nefret ediyor, sıcaktan ve kokudan tiksiniyordu. Tek iyi yanı burada çok az iblisin yaşamasıydı. Bu da burayı bir insanı saklamak için potansiyel olarak harika bir yer haline getiriyordu. "Ama senin ve birkaç köpeğin kalmasını istiyorum."

"Bir şeyden mi şüpheleniyorsun?"

Hades tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama burada bölgeyi sevmemenin ötesinde bir yanlışlık hissi vardı. Şüpheli bir şey bulamamışlardı ama--

"Hades!" Cat ona doğru koşarak geldi, cehennem köpekleri de peşindeydi. "Sanırım insanı hissedebiliyorum."

Yanındaki zebanilerden birinin ağzında bir şey vardı ve Hades'in önünde durduğunda, tazi onu şakacı bir şekilde ona doğru fırlattı. Kadın onu yakaladı, havladı ve yere düşürdü.

"Hey," dedi Hades, "senden hoşlanıyor. Az önce sana parmağını gösterdi." Bir çeşit iblisin.

Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Bu konuda nasıl şaka yaparsın? Hiç komik değil."

"Hayır," dedi. "Öyle sayılır."

"İğrenç." Parmağı tekmeledi ve tazi onu kaptığı gibi kısa sürede yuttu. Yüzünü buruşturdu ve sonra kollarını ovuşturdu. "Dediğim gibi, bir şeyler hissediyorum."

Yakınlarda. Burada olmaması gereken bir iyilik hissi, değil mi?"

"5. Halka'da mı? İmkânı yok." Yakın olabilecekleri fikri kafasına dank edince nabızı hızlandı. "İnsan olmalı. Bir yöne doğru daraltabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Tuhaf, sanki devasa bir kötülük kumaşının içine dokunmuş bir iyilik ipliği gibi. Etrafında çok fazla kötülük var."

"Uh...patron?" Silth sallanan kehanet kemiğini havaya kaldırdı. "Bir şey buldum."

Hades izlerken, şey zar zor hareket etmekten o kadar yoğun bir şekilde titreşmeye başladı ki Silth tutunmak için iki elini kullanmak zorunda kaldı.

"Kahretsin." Hades tazılara doğru döndü. "Destek çağırın! Şimdi--"

Bir ok göğsünü delip geçti. Acı içini parçaladı ama üzerlerine bir ok yağmuru yağarken tek düşünebildiği Cat'i güvenli bir yere götürmektir. Cat'i yere yatırıp vücuduyla sararken, cehennem köpekleri bir dakika önce orada olmayan yerdeki yarıklardan akan bir iblis ordusuna saldırırken, içinden şiddetli, koruyucu bir içgüdü yükseldi.

"Orospu çocuğu!" Yarım düzine ok tarafından kıştırılmış olan Silth öfke ve acıyla bağırdı ama yere düşmedi. Kılıcını avuçlayarak mücadelenin içine atladı.

"Bırakın beni," diye bağırdı Cat Hades'in göğsüne doğru. "İnsan artık çok yakın. Eğer ona ulaşabilirsem--"

"Seni dışarı çekmeye çalışıyorlar." Zebani bacaklarının arasından bakarken onu sıkıca tuttu ve ikisini de kanatlarıyla koza gibi sardı. "Bariyerdeki delikleri açmak için ikinizin de kafasını aynı anda kesmeleri gerekiyor."

"Kafamı kesmek mi?" diye bağırdı. "Belki bu küçük bilgiyi daha önce paylaşabilirdin?"

"Belki," dedi, onun için ne kadar dehşete düştüğünü gizlemek için hafif tuttu. "Ama hayır." Cerberus'la birlikte kulübeye gelmiş olan tazılardan birine işaret etti, yaralı bir

Hades'in sadece Crush olarak bildiği cehennem köpeği kralının oğlu. "Onu mezarlığa götür. Eğer on dakika içinde orada olmazsam, onu kulübeye geri götürün."

"Ne?" Cat onun kolunu yumrukladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır. Yardım edebilirim!"

Bunun için zamanı yoktu ama kadının omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "Üzerimize gelen binlerce iblis var ve hepsinin tek bir amacı var; senin başını kesmek."

"Peki ya sen? Eğer on dakika içinde orada olmazsan--"

"O zaman ben öldüm." Kadın başka bir şey söyleyemedi, adam onu öptü. Sertçe. Ve içine olabildiğince çok duygu kattı. Çünkü savaşı kazansalar da kazanmasalar da, bu paylaştıkları son öpücük olacaktı.

Çabucak geri çekildi ve taziye işaret etti. Bir kalp atışı sonra canavar ve onunla birlikte Kedi de gitmişti.

Even above the sounds of battle, he heard her scream, "Noooooooo," as she faded away.

On Beşinci Bölüm

Kedi ve zebani, bu tuhaf yolculuğa başladığı tuhaf mezarlıkta cisimleştiler.

Lanet olası Hades! Beş Halka'ya karşılık gelen anıt mezarlara göz attı, ama savaşın sürdüğü 5. Halka'ya giden ilk girdiği anıt mezara odaklandığında bile aptal cehennem köpeği yoluna çıktı. Hatta ona hırladı bile.

"Sen bir pisliksin," diye tersledi.

Koca kafasını eğdi, sivri kulaklarını kaldırdı ve sanki bir sopa ya da başka bir şey fırlatmasını bekliyormuş gibi ona baktı. Sonra geçirdi. Tanrım, bu şey bugün ne yemişti acaba? Arkasını dönüp duvarda Azagoth'un diyarına açılan kapıyı ararken öğürmemeye çalıştı. Evet, kilitli olduğunu biliyordu ama denemekten zarar gelmezdi. Yapacak daha iyi bir şeyi de yoktu, çünkü belli ki gazlı cehennem köpeği onun 5. Halka'ya geri dönmesine izin vermeyecekti.

Acele et, Hades.

Öpücüğü hâlâ dudaklarında sıcaklığını hissettiriyordu. Teni hâlâ onun dokunuşuyla yanıyordu. Onu özlemişti ve sadece birkaç dakika ayrı kalmışlardı. Sonunda buradan çıktığında -ve çıkarsa- ne olacaktı? Onun sadece bir kapı uzaklığında olduğunu bilerek nasıl başa çıkabilirdi?

Belki de Cennet'e geri dönmesi daha iyi olurdu. Artık onun için baştan çıkarıcı olmazdı. Ayrıca, Cennet'e geri kabul edilmesi ailesinin onu geri alacağı anlamına geliyordu, değil mi? Arkadaşları onu affedecekti. Doğrama tahtasına sürüklenirken söyledikleri korkunç şeyleri unutabilirdi.

Hain. Şeytanın
fahişesi.

Sen benim kızım değilsin.

Beni hasta ediyorsun.

Evet, unutabilirdi. En azından yeterince iblis kan şarabı içerse.

Havayı bir elektrik ürpertisi kapladı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Cerberus cisimleşirken etrafında döndü, siyah kürkü kandan parlıyordu, devasa çenelerinden biri kırık, kanayan bir insanın etrafında kenetlenmişti.

Ve ikinci çene setinden sarkan Hades'ti.

Oh, kahretsin! İki bedeni de yere düşüren dev cehennem köpeğine doğru koştu. Dizlerinin üzerine çökerek Hades'in cansız bedenini kollarının arasına aldı.

"Hades? Hades!" Onu sarstı ama hiçbir şey yoktu. Nefes bile almıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl ölmüş olabilirdi? Olamazdı, değil mi?

"O sadece çoğunlukla ölü."

Başını çevirdiğinde Azagoth'un onlara doğru yürüdüğünü gördü, peşinde bir sürü homurtu vardı.

"Çoğunlukla ölü mü?"

"The Princess Bride'ı hiç izlemedin mi?"

Adamın şaka yaptığını anlaması bir saniyesini aldı.

Bayım.

Ciddiyim, Azrail şaka yapıyordu.

Duvardaki açıklık alternatif bir gerçekliğe açılıyor olmalı.

Griminionlar insanı topladı ve Lilliana'nın beklediği kapıdan geri kaçtı.

"Haydi," diye seslendi. "Hades'i Azagoth'a bırak." Kedi tereddüt etti ve Azagoth kısık bir sesle

"Git," diye isyan etti gizli, karanlık bir yanı. Onu isteyen bir erkekle, onun istediği bir erkekle cehennem boyutunda muhtemelen günler geçirmişti ve onları ayrı tutan kişi gitmesini istiyordu.

Siktir et.

Hades'i daha sıkı tuttu ve Azagoth'un bakışlarıyla cesurca buluştu. "Ben kalıyorum."

Azagoth'un gözleri parlıyordu ama sesi sakindi. "Yapmak üzere olduğum şey onunla yalnız olmazsam işe yaramaz, bu yüzden eğer

onun yaşamasını istiyorsan, gideceksin."

Lilliana elini uzattı. "Ona güvenin."

Cat kuru bir sesle yutkunarak başını salladı. Çok nazikçe Hades'in başını yere eğdi, eliyle saçlarını okşadı ve sessiz bir veda etti.

Neden bu kadar zordu?

"Azagoth," diye mırıldandı. "İnsan ve ben... iblisler bizi büyüledi ve büyü bozulmadığı sürece-"

Hızlı bir el hareketiyle onun sözünü kesti. "Sana yapılan her neyse, İç Mabet'ten ayrıldığında gücünü kaybedecek. Bu yüzden git. Şimdi."

Ona karşı sabrının sınırlarına ulaştığını hissedince, isteksizce ayağa kalktı. Azagoth'un ofisine girene kadar kendini tutmayı başardı. Kapı kapandığı anda hüngür hüngür ağlamaya başladı ve Lilliana onu kucakladı.

"İyi olmana çok sevindim," dedi Lilliana ve o da mı ağlıyordu? "Günler önce bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve sonra İç Mabet'e açılan kapıyı çalıştırmayı denediğimizde çalışmayınca en kötüsünden korktuk." Gerçekten o olduğundan emin olmak istercesine Cat'e bakacak kadar geri çekildi ve sonra ona tekrar sarıldı. Ve evet, ağlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Lilliana'nın omzuna. "Her şeyi berbat ettim ve düzeltmeye çalıştığım da işleri daha da kötüleştirdim."

"Sorun değil," dedi Lilliana. "Bunu daha sonra halledebiliriz." Kolunu Cat'in omuzlarına doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi seni temizleyelim ve karnını doyuralım. Çok yorulmuş olmalısın."

Cat başını çevirip kapalı portal kapısına baktı. "Ama Hades--"

"Onun için yapabileceğiniz bir şey yok. Azagoth yapabildiğinde bizi bilgilendirecektir."

Cat tartışmak, götürülmeye karşı çıkmak istedi ama Lilliana haklıydı. "Peki ya insan?" diye sordu.

onun odasına doğru yürüdüler. "Ona ne oldu?" "Griminionlar onu insan diyarına götürdü.

melekler tarafından karşılanacak ve cennete götürülecek."

İyi bir şey. Çoğu insan öldüğünde ruhları Öteki Taraf'a kendi başlarına geçerdi ama bu zavallı adam hayal edilebilecek en kötü kâbusu yaşamıştı ve Cennet'ten bir refakati hak eden biri varsa o da oydu. Kesinlikle travma sonucu ölen insanların gittiği Özel Bakım Ünitesi'ne gönderilecek ve alışmaları için zaman tanınacaktı. Cat onun sonsuzluğa ihtiyacı olacağını hissediyordu. Sadece onun için daha fazlasını yapabilmeyi diliyordu.

Cat suçluluk duygusuna ve Hades'le ilgili endişesine o kadar kapılmıştı ki, küçük dairesine vardıklarını fark etmedi bile. Ev yapımı çitir elma potpurişinin kokusu onu sersemliğinden kurtardı ve hiç vakit kaybetmeden İç Mabet'in kalıntılarından arınmak için duş aldı. Hades'in de bunun bir parçası olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Tenindeki dumanlı kokusu gitmişti. Onun dokunuşu gitmişti. Öpüşleri.

Kurulanıp giyinirken tekrar ağlamamaya çalıştı.

İş bittiğinde, Lilliana bir tepsi yemek ve bir demlik sıcak çay ile bekliyordu.

Cat otururken "Teşekkür ederim," dedi. Yemekler harika görünüyordu ama yiyemezdi. Hades'in iyi olduğunu öğrenene kadar yiyemezdi. "Bana hizmet etmen çok garip."

"Arkadaşlar böyle yapar," dedi Lilliana. "Ayrıca Azagoth, Hades'in iyi olduğu haberini gönderdi." Cat rahatlayarak neredeyse sandalyesinden kayacaktı. "Söylediği gibi, Hades sadece çoğunlukla ölüymüş." Sırıttı. "Azagoth'a Prenses Gelin'i milyonlarca kez izlettim. Mızızlanıyor ve inliyor ama her seferinde gülüyor."

Bunu hayal etmek zordu. "'Çoğunlukla' ölü ne demek?"

"Yani Hades öldürüldü ama Griminionlar onun ruhunu alıp doğruca Azagoth'a götürdü." Lilliana bir fincan çayı Cat'e doğru itti. "Eğer Azagoth bir ruhu bir bedene hızlı bir şekilde

Yeterince, bir şekilde... yeniden kurabilir ve çalıştırabilir." Cat'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi karşısında Lilliana başını salladı. "Evet, ben de bugüne kadar bunu bilmiyordum." Dirseklerini masaya dayadı ve eğildi, kehribar rengi gözleri merakla parlıyordu. "Peki, Hades'le aranızda neler oluyor?"

Cat, Lilliana'nın bunu nasıl bildiğini sorma zahmetine girmeyecekti. Muhtemelen yüzünün her yerinde yazıyordu. Yine de Lilliana parmaklarını sabırsızca masaya vurana kadar çayını yudumlayarak zaman kazandı.

"Hiçbir şey," diye iç geçirdi Cat sonunda. "Hades'le aramızda kesinlikle hiçbir şey yok." Bu sözleri söylemek kalbini tahmin edebileceğinden çok daha fazla acıtmıştı.

"Neden? Senin duygularını paylaşmıyor mu?"

"Sorun bu değil." Dostum, çok yorulmuştu. Ayaklarını sürüyerek yatağa gitti ve şiltenin kenarına oturdu. "Sorun senin eşin."

Lilliana'nın eli yemek tabağındaki bir üzüme uzanırken dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Muhtemelen ona sormalısın." Cat'in göz kapakları ağırlaştı ve kendini sallanırken hissetti. "Neden bu kadar uykum var?"

"Çay." Lilliana Cat'in yatağa geri dönmesine yardım etti. "Sora kökünden yapılıyor. Dinlenmene yardımcı olacak."

Dinlenmek iyi gelirdi. Belki rüyalarında Hades'le sonunda birlikte olabilirlerdi.

* * * *

Ölmekle ilgili olan şey, bir adamın hayatı hakkında düşünmesini sağlamasıydı. Onunla ne yaptığını. Gelecekte potansiyel olarak neler yapabileceğini. Ve bir ölümsüz olarak, Hades'in geleceği gerçekten uzun olabilirdi. Ve gerçekten yalnız.

Son beş bin yıldır yaşadığı gibi bir gün daha yaşama düşüncesi, çizmelerinin tabanları merhamet dileyene kadar mahzeninin uzunluğunda gezinirken kusma isteği uyandırdı.

Azagoth saatler önce Cat'in yaptıklarından dolayı sert bir şekilde cezalandırılmayacağına dair her türlü güvenceyi vererek onu terk etmişti. Ama Azagoth'un "sertlik" anlayışı Hades'inkinden çok farklıydı. Genelde değil ama Cat için kesinlikle.

Hades sadece Azagoth'un aralarında bir şey geçtiğinden şüphelenmemiş olmasını umuyordu. Teknik olarak Hades Azagoth'un emirlerine karşı gelmemiştir ama Azrail teknik ayrıntılardan hoşlanmazdı. Ve eğer Hades'in yaptığı şey yüzünden Cat'i cezalandırmak için bir şey yaparsa, Hades o piçle düzeltilemeyecek kadar ölene kadar savaşacaktı.

Hades hırlayarak yumruğunu duvara vurdu. Hayatı boyunca hiçbir kadına karşı böyle hissetmemiştir. Hiçbir şey için böyle hissetmemiştir. Adaleti yerine getirme konusunda her zaman tutkuluydu ama bu farklı türden bir tutkuydu. Bu, biriyle birlikte olmak için her şeyi tüketen bir arzuydu. O kişi için daha iyi bir şey olmak.

Cat'i uzun zamandır tanımıyordu ama birlikte geçirdikleri kısa sürede, her zaman gizli tuttuğu şeyleri paylaşmıştı. Teselli vermiş ve teselli edilmişti. İstemiş ve geri istenmişti.

Cennete geri dönmek istiyor, aptal.

Evet, bir de bu vardı. Tüm melek varoluşunda sadece bir avuç düşmüş meleğe bu fırsatın sunulduğu düşünülürse, geri dönme şansı son derece zayıftı. Ama sadece gitmek istemesi bile rahatsız ediciydi.

Oh, anlıyordu. Kim ışık ve lüks içinde uçmak varken yeraltı dünyasının acımasız karanlığında yaşamayı seçerdi ki? Ama kahretsin, Cat burada isteniyordu. Bunu görmesini sağlayabilir miydi?

Gözlerini kapatarak alnını az önce yumrukladığı soğuk taş duvara dayadı. Acı içinde kıvranıyordu ve bunun tek nedeni elindeki kemiklerin kırılmış olması ve acı verici bir hızla birbirine kaynaması değildi. Bu acı, kalbindeki sızının yanında hiçbir şeydi.

Cat'le birlikte olması gerekiyordu ama nasıl? Azagoth'u ikna etmeyi deneyebileceğini düşündü. Bazen adam tamamen boyun eğmiyordu. Özellikle de şimdi Lilliana'ya sahipken. Onu dengelemiş, hayata ve ilişkilere yeni bir bakış açısı kazandırmıştı.

Ama bu yeterli olur mu?

Çünkü kesin olan bir şey vardı. Eğer Hades'in hayatında Kedi yoksa, Azagoth onu bir hiç uğruna kurtarmıştı.

On Altıncı Bölüm

Kedi rüyasında Hades'i görmüş.

O kadar gerçek, o kadar seksiydi ki uyandığında kendini yatakta yalnız bulduğu için hem kalbi kırılmış hem de rüyasında yaptıkları şeyler onu tahrik etmişti. Elinin karnından aşağı kaymasına izin verdi, zihni erotik bir film gibi kafasında oynayan görüntülere yapıştı. Parmakları külotunun kumaşının altından geçerken, adamın dilinin bacaklarının arasındaki kırbacını neredeyse hissedebiliyordu.

Oh, evet. Eğer ona şu anda, yatağında sahip olamıyorsa, en azından--

Biri kapıyı çaldı ve ardından Lilliana'nın sesi kalın ahşabın arasından süzüldü. "Cat? Uyandın mı?"

Kedi inledi. "Hayır."

Lilliana'nın yumuşak kıkırdaması odanın içine süzüldü. "Azagoth seni kütüphanesinde görmek istiyor."

Boktan soğuk bir yumruk kalbini sıktı ve libidosu için çok fazlaydı. Hades'in dün olduğundan daha ölüydü.

"Hemen geliyorum," diye seslendi.

Bir çift kısa şort ve atlet giymesi beş dakikadan az sürdü - Azagoth'un öfke seviyesini kötülük şeklinde hissedebilme umuduyla mümkün olduğunca fazla tenin açıkta kalmasını istedi. Bunu bilmenin ona bir faydası olmazdı ama en azından zihinsel olarak onu parçalanmaya falan hazırlayabilirdi.

Bağırsakları çalkalanarak aceleyle kütüphaneye gitti ve orayı boş buldu. Pelüş deri sandalyelerden birine oturdu ve tam yerleştiği sırada Azagoth içeri girdi.

Adam otururken kadın kontrolsüzce titredi. "Hades bana neler olduğunu anlattı," dedi hemen konuya girerek. "Yetkisiz ruhların İç Mabet'e girmesine izin vermenin

bir kazaydı. Bilmediğim şey, ilk olduğunda bana neden söylemediğin. Tüm bunları önleyebilirdik." "Biliyorum," diye fısıldadı. Ellerini iki elinin arasına sıkıştırdı. Sanki bu dizlerinin titremesini durduracakmış gibi. Ama olmadı. "Yapmalıydım. Ama korkuyordum. Kendi başıma düzeltebileceğimi düşündüm ama sonra kapana kısıldım ve geri dönemedim... hepsi büyük bir hataydı."

Tek bir kara kaş havaya kalktı. "Bir hata mı? Küresel ölçekte yıkıma neden olabilecek devasa bir hataydı. Yakın zamanda yaşanan kıyametten sonra, milyonlarca şeytani ruhun insan dünyasında dolaşması neredeyse yeni bir kıyamet başlatacaktı."

Gözleri yandı ve utanç gözyaşları şeklinde yanaklarından aşağı süzüldü. "Beni öldürecek misin?" Ya da daha kötüsü, ona Ruhlar Salonu'nda onurlu bir yer verecek, orada donmuş bir bedeninin içinde sonsuza dek çığlık atacaktı. Yine de bunu sormayacaktı. Ona herhangi bir fikir vermenin anlamı yoktu.

Azagoth bön bön baktı. "Seni öldürmek mi? Neden seni öldüreceğimi düşündün ki?"

Şaka mı yapıyordu? "İkinci bir şans vermemenle tanınıyorsun. Ve seni kızdıran insanları parçalara ayırmakla."

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu. Sonunda başını salladı. "Doğru. Bir canavar olduğumu hiçbir zaman inkâr etmedim." Bir elini abanoz saçlarının arasından geçirdi ve sandalyede arkasına yaslandı, zümrüt gözleri onu içine çekerken okunmuyordu. "Berbat bir ev idarecisisin, Cat. Her zaman bir şeyleri kırıyor ve yanlış yere koyuyorsun ve elektrikli süpürge'nin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim--"

"Daha iyisini yapacağım," diye yemin etti. "Daha çok çalışacağım ve daha uzun saatler çalışacağım. Lütfen yapma--"

"Bırak da bitireyim," diye araya girdi. "Dediğim gibi, berbat bir temizlikçisin. Ama mükemmel bir aşçısın. Zhubaal ve Lilliana seni Düşmemişlerle birlikte izlediler ve ikisi de harika bir öğretmen olduğun konusunda hemfikir. Hevesli ve heveslisin ve daha önce hiç kimsenin senin kadar çabaladığını gördüğümü sanmıyorum."

işleri doğru yapmak için sizin kadar zor. İnsanın İç Mabeде girmesine izin vererek yaptığınız hatayı düzeltmenizi sağlayan da bu özelliğiniz. Kararlılığına hayranım ve etrafımda olman hoşuma gidiyor. Yani hayır, seni öldürmeyeceğim. Ayrıca," diye mırıldandı, "bunu yaparsam Lilliana kafamı kazığa geçirir."

Cat oturdu, afallamıştı. Ona hayran mıydı? Etrafında olmasından hoşlanıyor muydu? Daha da inanılmazı, Azrail Lilliana'dan korkuyordu. "Anlamıyorum. Bana ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Bence sen kendini benim cezalandırabileceğimden çok daha fazla cezalandırdın." Zar zor da olsa gülümsedi ama bu onun için çok büyük bir şeydi. "Sheoul-gra'da başka bir iş yapmak istersen temizlik için başka birini tutabilirim. Lilliana'ya haber ver, o ayarlar."

Rahatlama onu öyle güçlü bir dalgaya boğdu ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. Azagoth yumuşak bir dalgalanmayla ayağa kalkarken zar zor hareket edebiliyordu. "Döndüğüne sevindim, Cataclysm. Lilliana teselli bulamıyordu."

Teselli edilemez mi? Rahatlama seline sıcaklık da katıldı. Lilliana onu gerçekten önemsiyordu. Cat'in Cennet'te arkadaşları vardı ama kimse onun için endişelenmemişti. Tamam, elbette endişelenmiyorlardı çünkü Cennet oldukça güvenli bir yerdi ama Gethel'le çalışmaya gittiğinde bile kimse endişesini dile getirmemişti. Kıyameti başlatmak için bir hainle işbirliği yapmaktan suçlu bulunduğu, arkadaşları ve ailesi üzölmüş, kızmış ve utanmıştı ama perişan olduklarını ya da teselli bulamadıklarını söylemek büyük bir abartı olurdu.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Ama gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?"

Kestirmeden başını salladı. "Sor."

Boğazını temizledi, sesindeki hüznölü duygulardan çok biraz zaman kazanmak için. "Senden bir şey istiyorum." Azagoth kara bir kaşını kaldırdı ve o da ifadesini gözden geçirdi. "Yani, senden bir şey istiyorum."

"Neymiş o?"

"Bırakın Hades biraz mobilya alsın."

Belli ki Azagoth bunu beklemiyordu çünkü diğer kaşı da ilkinde katıldı. "Mobilya mı?"

"Sert bir taş levhanın üzerinde uyuyor ve diğer mobilyalar için kim bilir nelerin parçalarını kullanıyordu. Tahta parçalarından kendi oyun kartlarını yaptı."

"Yani?"

Ayağa kalktı, bu konuda onunla dişe diş mücadele etmeye hazırdı. Hades bunu fazlasıyla hak ediyordu. "Sence yeterince cezalandırılmadı mı?"

"Onun ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Oğlumu katlettiğini biliyor musun?"

"Farkındayım," dedi nazikçe... ama kararlı bir şekilde. "Bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum. Ama bunun bedelini binlerce yıldır ödediğinin de farkındayım."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturan Azagoth onu inceledi. Yeşil gözleri onun içini yakıyordu ve ne aradığını merak ediyordu. "O böyle şeyler istemezdi. Peki sen neden istiyorsun?"

"Çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Hepsi bu mu?" diye sordu ve kadının midesi ayaklarına düştü. O biliyordu.

"Ona değer veriyorum," diye itiraf etti. "Ve o daha iyisini hak ediyor--"

"Ona nasıl davrandığımdan mı?"

Olamaz, hayır, bu tuzağa düşmeyecekti. "Şu anda yaşadığı hayattan daha iyi."

Azagoth gülümsediğinde, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. "İyi. Evi için ne isterse alabilir."

Neredeyse evinin lanet bir mahzen olduğunu söyleyecekti ama bunun zorlama olacağını düşündü. O yüzden bugünlük zaferi kabul etti.

Ama işi bitmemişti. Hades onun için savaşmıştı ve şimdi aynısını onun için yapmasının zamanı gelmişti.

Ama önce görmesi gereken biri vardı.

On Yedinci Bölüm

"Seninle konuşabilir miyim?"

Cat, Zhubaal'ın Düşmemiş yurtlardaki ofisinin kapısında durmuş, midesi biraz çalkalanıyordu. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordu ama merak her zaman onun çöküşü olmuştu. Gerçek bir kedi gibi.

Zhubaal pencereden dışarı, birkaç Düşmemiş'in voleybol oynadığı aşağıdaki avluya bakıyordu, ama şimdi ona döndü, yakışıklı yüzü bir kayıtsızlık maskesiydi. "Ne hakkında?"

"Nedenini bilmek istiyorum, ah..." Dostum, bu çok garipti. "O gün, senin odanda..."

Pencere pervazına yaslanarak çizme giymiş ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Seninle seks yapmayı neden reddettiğimi bilmek istiyorsun."

Yanakları kızardı. Bu gerçekten aşağılayıcı bir şeydi. "Evet. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Kendimce sebeplerim vardı."

Muhtemelen sormamalıydı ama... "Bana bu nedenleri söyleyebilir misin?"

Uzun bir süre orada durdu, ifadesi taş gibiydi, ağzı acımasız bir kesikten biraz daha fazlasıydı. Sonunda bir şey söylemeyeceği belli olunca başını salladı ve arkasını dönmeye başladı.

"Sorun değil," dedi. "Sormaya hakkım yoktu."

Koridora yöneldi, on adım kadar atmıştı ki adam, "Birini bekliyorum," dedi.

Oh. Ofis kapısının hemen dışında duran adama doğru döndü. "Tanıdığın biri mi? Sevgilin var mı? Bir eşin?"

Adam bakışlarını kaçırdı ve kadın onu tanıdığı onca ay boyunca ilk kez bu kadar kırılgan olduğunu fark etti. "Tam olarak değil."

Anı mahvetmek istemediğinden ona doğru birkaç yavaş ve dikkatli adım attı, vahşi bir köpeğe yaklaşır gibi yaklaştı. "Azagoth seni benden uzak durman için uyardı mı?"

"Hayır."

Hades'e isyan yasasını okuduğu düşünülürken bu garip görünüyordu. "Neden olmasın?"

Bakışları hâlâ yere kilitlenmiş bir halde, "Çünkü yeminimi biliyor," diye cevap verdi.

"Ne yemin?"

"Bu," dedi başını kaldırarak, "seni ilgilendirmez.

Dokunaklı. Ama şimdi merak ediyordu. Ne tür bir yemin? Yerleşik Düşmemişlerle ve diyara gelen tüm ziyaretçilerle olan etkileşimlerini hatırladı ve Zhubaal'ı bir kez bile bir dişiyle görmediğini fark etti.

"Eşcinsel misin?"

Homurdandı. "Pek sayılmaz."

Düşünecek olursak, onu bir erkekle de hiç görmemişti. Peki onun olayı neydi? Birini mi bekliyordu... özel birini mi? Yemini--

Keskin bir nefes aldı. "Sen... sen bakırsın, değil mi? Beni onurun için reddettin."

Bakışları daraldı ve dudakları çirkin bir küçümsemeye dönüştü. "Cinsel deneyim eksikliğimi masumiyet ya da nezaketle karıştırma, özellikle de onurla. Kendi bekâretinden kurtulmak için beni kullanmaya çalıştığında değil."

"Bilmiyordum. Özür dilerim. Şimdi gideceğim. Ama Zhubaal... Umarım beklediğin kişiyi bulursun."

Aceleyle uzaklaşırken, yumuşak bir "Umarım ben de" sesi duyduğuna yemin etti.

* * * *

Zhubaal, Cat'in bir köşede kayboluşunu izledi, kalbi ağırlaştı, vücudu uyuştı. O onun tek

Zayıflık anı, neredeyse bir asırdır yaşanan tek zayıflık.

Sevgili meleği Laura'nın Cennet'ten kovulmasının üzerinden doksan sekiz yıl geçmişti. Sheoul'da onu aramakla ve bu süreçte kendi Cennet çizmesini kışına yemekle geçen doksan sekiz yıl.

Cat ona bir zayıflık anında, Laura'yı asla bulamayacağına dair umutsuzluğa kapıldığı bir günde gelmişti. Ama Cat'i öptüğünde, ona dokunduğunda, onu soymaya başladığında bile, Laura düşüncelerini doldurmuştu.

Genç meleklerken, Laura'yla birbirlerinin ilkleri olmak için bir kan anlaşması yapmışlardı ve Laura kanatlarını kaybettikten sonra bile bu yemini tutmuştu. Onu aramış, sonunda kendi kanatlarını da kaybetmişti ama yine de sadık kalmıştı. Ve sonra, onun bir melek tarafından katledildiğini öğrendikten sonra bile, bu anlaşmaya rahat battaniyesine sarılan bir çocuk gibi tutunmuştu. Ne de olsa ruhu Sheoul-gra'ya gönderilmişti ve bunu yapmak için kendini öldürtmesi gerekse bile onu orada bulabileceğini düşünmüştü.

En azından Inner Sanctum'da birlikte olurlardı.

Ancak kader, yeni bir asistana ihtiyaç duyan Azagoth'a müdahale etmiş ve Zhubaal'ın İç Mabet sakinleri hakkında ayrıcalıklı bilgilere erişmesini sağlamıştı.

Sonra kader ona bir falsolu top fırlattı. Çok geç kalmıştı.

Laura gerçekten de İç Mabet'in 1. Halkası'nın bir sakiniydi. Ta ki Azagoth onu otuz yıl önce reenkarne edene kadar.

Acı Zhubaal'ın göğsüne saplandı. Laura'sı dışarıda bir yerlerdeydi. Farklı bir isme sahip farklı bir kişiydi ama hâlâ onun kızıydı ve onu bulana kadar yeminini bozmayacaktı.

Ne yazık ki artık Azagoth'a, Laura ile yaptığı yemin kadar bağlayıcı bir yeminle bağlıydı. Sheoul-gra'dan sadece birkaç saatliğine ayrılabilirdi.

Laura'yı -ya da artık hangi isimle anılıyorsa- aramak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Özellikle de Azagoth onun statüsü, ailesi ve hatta türü hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddettiği için.

Düşmüş bir melek olarak, emim ya da vırm olmak için yalnızca düşmüş bir melekten doğması gerekirdi ama Z, çiğnenemeyecek çok az kural olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Tek bildiği, Laura'sının bir Slogthu iblisi olarak sakatatla besleniyor ve çöp yığınlarında gizleniyor olabileceğiydi.

Asıl soru, onu tanıyıp tanımayacağıydı. Şüphesiz aralarındaki bağ, Laura'yı her kim olursa olsun görebileceği kadar güçlüydü. Ve eğer ruh hafızasını korumak gibi nadir bir şansa sahipse, önceki hayatının parçalarını hatırlayabilirdi. Eğer öyleyse, onu arıyor bile olabilirdi.

İç geçirerek ofisine geri döndü ama artık canı çalışmak istemiyordu. Dışarıda olmak, Laura için diyarları araştırmak istiyordu. Aptalın tekiydi ve bunu biliyordu ama lanet olsun, bir yemin etmişti ve aşık olduğu meleğe sahip olamasa bile, sevmediği biriyle yaptığı anlaşmayı bozmayacaktı. Cat'i incitmişti ve bunun için kendini biraz kötü hissediyordu ama onu sevmemişti. Cat daha iyisini hak ediyordu. Laura daha iyisini hak ediyordu.

Neyi hak ettiğinden emin değildi ama ne istediğini biliyordu.

Onu alabileceğine olan inancını kaybediyordu.

On Sekizinci Bölüm

Cat sonraki iki günü Azagoth'u Hades'e karşı yumuşamaya ikna etmenin yollarını planlayarak geçirdi.

Lilliana yardım etmeye gönüllü olmuştu ve Cat de onun teklifini memnuniyetle kabul etti. Lilliana işin sırrının, bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamak olduğunu söyledi. Cat'in de şüphelendiği gibi, söz konusu ikinci bir şans vermek gibi bazı şeyler olduğunda inanılmaz derecede kalın kafalı olabiliyordu. Dairesinin kapısını açtı, ödemeyi yapmaya niyetliydi

Lilliana'yı ziyaret etti. Ancak boş bir salonla karşılaşmak yerine, kendini Hades'in sadece birkaç santim uzağında dururken buldu. Kalbi şaşkınlık ve heyecanla çarparak bakakaldı.

"Hades," diye soluk soluğa kaldı. Tanrım, adam çok iyi görünüyordu, o kadar iyi görünüyordu ki kadının nefesini kesmişti. Biçimli, renk değiştiren bir pantolon ve siyah çizmelerden başka bir şey giymeyen adam kapının eşiğini doldurmuş, devasa omuzları neredeyse kapının pervazına değiyordu. "Burada ne işin var senin? Başın belaya girecek--"

Bir anda onun üzerindeydi. Onu kollarının arasına alıp kendine doğru çekerken ağzı kızın ağzına indi. Eli saçlarına dolanmak için yukarı çıktı ve erotik saldırı için onu yerinde tuttu. Yasak, ürpertici heyecan içinden fırladı ve çekirdeği eridi.

"U m u r u m d a değil," dedi dudaklarına karşı. "Sana ihtiyacım var. I Senin için yanıyorum."

Kadın inledi, adam onu yatağa doğru iterken kalbi onun sözleriyle yükseldi. Ancak dizleri yatağa çarptığında ve ikisi de yumuşak örtülerin üzerine düştüğünde, ellerini aralarına sıkıştırdı ve onu itti.

"Yapamam," dedi ve bunu söylemek ne kadar da acı vericiydi. "Benim yüzümden acı çekmeni izleyemem."

Hades onun yanağını sıcak avucunun içine aldı. "Önce

Azagoth'a gidecektim ama onu tanıyorum. Hayır diyecektir."
"Bunu yapmamak için bir neden daha." Sesindeki
yalvarışın tınısını, yüzündeki zayıflığı duydu.

Hades'in arzusu. Daha güçlü olması gerekiyordu ama onu o kadar çok istiyordu ki bunun gücüyle titriyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde tüy gibi yumuşak bir öpücükle gezdirdi. "Bunu yapmak için bir neden daha. Şu eski deyiş nasıldır? Sana hayır diyecek bir pislikten izin istemektense af dilemek daha iyidir."

Kahretsin, bu hiç komik değildi. "Hades--"

"Şşş." Onu başka bir öpücükle susturdu. Bu seferki daha derindi. Daha sert. "Sadece bu seferlik, Cat," diye mırıldandı. "Geceleri yalnız kaldığımda tutunmak için buna ihtiyacım var."

Biraz daha tartışabilirdi. Onu itip kakabilirdi. Korsesini çözüp göğüslerini serbest bırakırken kalın kalçasını bacaklarının arasına kaydırmasaydı pek çok şey yapabilirdi. Adam başını eğip ağrıyan meme uçlarından birini ağzına almasaydı.

"Hades," diye inledi.

Ağzını tamamen göğsünün üzerine açtı, kot pantolonunun düğmelerini iliklerken sıcak nefesi teninin üzerinden akıyordu. Dili, dikkatini diğerine vermeden önce göğsünün kabarıklığının altında aşağı doğru sürüklerken onu kızdırdı.

Kalçasına doğru bastıran adamın muazzam uyarılmışlığını hissetti; daha önce hiç ihtiyaç duyduğu bir yerde hissetmediği sıcak, inatçı bir varlıktı bu. Eğilerek adamın ereksiyonunun bacaklarının arasına yerleşmesini sağladı ama lanet kotu ve pantolonu--

Sanki Hades de aynı şeyi düşünüyormuş gibi ayağa kalktı ve hızla pantolonunu çıkarmaya başladı. "Ayakkabı giymemene bayılıyorum," dedi, sesi nefes nefese ve muhtaçtı. "Kot pantolonunu yakalayacak bir şey yok."

Onları yere fırlattı, botlarını tekmeledi ve sonra kendi giysilerini çıkararak onu güzel, görkemli bir şekilde çıplak bıraktı. Aleti bacaklarının arasındaki dolgun keseden yukarı doğru çıkmıştı, geniş başı ucunda parlıyordu. Kadının eli istemeden uzandı ama adam kadının bileklerini yakaladı ve vücudunu kadınının üzerine uzatırken başının üzerinde sabitledi.

"Henüz değil," dedi boynuna sokulurken. "Eğer bana dokunursan, ben gidiciyim. Utanç verici ama gerçek."

Tamam, onu kancadan kurtardı. Şimdilik. Ama sonra, ona dokunmak istedi. Koklamak. Tadına bakmak. Öğrenmesi gereken çok şey vardı ve sahip oldukları zamanı akıllıca kullanacaktı.

"İşte böyle," diye mırıldandı. "Rahatla. Gözlerini kapat. Bunu senin için iyi yapacağım."

Rahatla, ha? Vücudunun aynı anda hem gergin hem de sıvı gibi hissetmesi çok garipti. Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta, vücudunu öperken adamın yüzündeki ifadeyi hayal etti.

Dili göbeğinin etrafında dolaştı ve gerginlik bir kademe daha arttı. Beklenti onu kıvrandırdı, ama adam bunu çabucak bastırdı ve onu mutlu bir teslimiyete zorlamak için kalçalarını sıktı. Sınırlı hareket kabiliyeti, yatak örtüsünü pençeleyip sessizce boşalması için ona yalvarana kadar her hissin yoğunluğunu artırdı.

Ama hayır, Hades gerçekten de bir işkence ustasıydı ve acele etmeden aşağıya indi, dili kadının karnı boyunca ilerledi ve tümseğini sıyırdı. Bacağının kıvrımını öperken vücudu içgüdüsel olarak onun ağzını takip ederek yukarı doğru sarsıldı.

"İyi misin?" Sesi derin, seksi bir hırıltıydı ve tüm sinir uçlarına zevk dalgaları gönderiyordu.

"Hı-hı," tek yapabildiği buydu.

Bacaklarını ayırıp aralarına yerleşirken kıkırdadı. Saçlarının uyluklarının iç kısmındaki hassas deriye değmesi kızın zevkle tıslamasına neden oldu ve sonra o yumuşak, dikenli Mohawk kayarak kızın merkezini buldu. Hades başını bacaklarının arasında aşağı yukarı sallarken kadın inledi.

"Oh...aman," diye nefes aldı. "Ne kadar... yaramaz."

Başını salladı ve seksinin üzerine ipeksi bir okşama gönderdi. "Sana zevk veremeyeceğim hiçbir parçam yok," diye mırıldandı, titreşim erotik bir dalga halinde üzerine akan inanılmaz hislere katkıda bulundu.

Elleri bacaklarında aşığı yukarı kayıyor, ayak bileklerini çevreliyor ve baldırlarını gıdıklıyor, saçlarını yavaş, çökmekte olan süpürmelerle seksinin üzerine fırçalıyordu. Gerilim artmış, başının her erotik sallanışında daha da ısınan, kıvranan bir ihtiyaç düğümü oluşmuştu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ve adam bunu biliyordu çünkü başı yukarı kalktı, dili dışarı çıktı ve ne yapmak üzere olduğunu anladığında gözleri kocaman oldu.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Çiğ, erotik bir lanetle başparmaklarıyla onu araladı ve başını eğdi. Sıcak nefesi alevleri körüklerken, ağzı onun çekirdeğiyle buluştu ve onu sığağa boğdu. Dilinin ilk geçici dokunuşunda haykırdı. Adam dilinin düz kısmını kullanarak kızın göbeğinden klitorisine kadar her yerini aynı anda yalamadan önce, dilinin ucu kızın o çok hazır sinir düğümünün üzerinde fısıltıyla hafifçe gezindi.

Boğuk bir iniltiyle geriye düştü ve onu orada tutmak, tam olarak mükemmel bir şekilde yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini sağlamak için parmaklarını ipeksi saçlarından geçirdi. Uzun, tembel yalamalarla başlayıp dilini kıvrımlarının arasında döndürmeye başladı. Ama dilini içine sokup geri çekerken sıkıca kıvırdığında, o kadar sert bir şekilde kasıldı ki, tekrar yapabilmesi için elleriyle onu kalçalarına sabitlemek zorunda kaldı.

Acımasızca dilini içine soktu ve içinde biriken buhar patlayana kadar tekrar tekrar yalayarak geri çıktı. Duşta yaşadığı orgazm harikaydı ama bu... bu sadece yıldızları görmesini değil, onlara katılmasını da sağladı. Coşkunun süpernovası onu daha önce hiç böyle hissetmediği göklere savurdu.

Zevk büyük dalgalar halinde üzerine yuvarlandı ve tam her şeyin bittiğini düşündüğü anda Hades parmakları ve diliyle onu tekrar kontrolden çıkaran bir şey yaptı. Uzaktan bir çığlık duydu... onun adını. Onun adını haykırmıştı.

İçinde bir yerlerde birilerinin duymuş olabileceği aklına geldi, ama Hades onu geri getirirken

Bir dizi nazik, yavaş yalamayla Dünya'ya döndüklerinde, karşı karşıya oldukları tehlike ortadan kalktı, geriye kalan tek şey iri erkeğin vücudunda gezinmesi, dudaklarının parlaması, gözlerinin daha fazlasının geleceği vaadiyle yanmasıydı.

* * * *

Hades hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Bir melekken birkaç seks partneri olmuştu ama aşırı hevesli ve deneyimsizdi. Karşılaşmaları güzeldi ama bunca yıl sonra onları zar zor hatırlayabiliyordu.

Düşmüş bir melek olarak, aşağı inmek ve kirlenmek için pek fırsatı olmamıştı ama olduğunda da bundan faydalanmıştı. Azagoth'un Sheoul- gra'dan çıkmasına izin verdiği nadir zamanlarda, bulabildiği her succubus'a vurmuş, kendisine ayrılan zamanda ulaşabildiği her iblis zevk sarayını ziyaret etmişti.

Elbette birkaç şey öğrenmişti ama hiç öğrenmediği bir şey vardı: Önemsemek. Bir kadından sadece bedeniyle değil, zihni ve ruhuyla da zevk almak için zaman ayırmak. Belki de kimseye bağlanamayacağını her zaman bildiği için mesafesini korumuş, bir saatlik bir ilişkiyi şakalarla ve kaygısız bir tavırla geçiştirmişti.

Ama Cat her şeyi değiştirdi. Kalbine korkunç bir sülük gibi girmişti ve yapabileceği tek şey onu kurutmasını ummaktı.

Yumruklarına dayanarak, nefes nefese yatan, yüzü kızarmış, dudakları inci gibi dişlerini ve minik, sivri dişlerini ortaya çıkaracak şekilde ayrılmış kadına baktı. Aletinin ucu ıslak açıklığını dürttüğünde, kadın nefesini tuttu ve kalçalarını döndürerek onu içeri davet etti.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. Utangaçlık ya da öz-bilinç yoktu, sadece onu bir an için suskun bırakan sade ve basit bir gerçek vardı.

"Ama... Zhubaal," diye geveledi sonunda.

Başını salladı, saçları parlak kırmızı dalgalar halinde soluk sarı yatak örtüsünün üzerinde oynadı. "Hiçbir şey olmadı."

Harika, demek boşu boşuna kıskanç bir ahmak olmuştu. Muhtemelen Zhubaal'ı her gördüğünde kafasını koparıp kışına sokma arzusuna yenik düşmemiş olması da iyi bir şeydi.

Hades onun muhteşem, kurnazlıktan uzak gözlerine baktı ve ilk eşi olması için ona güvenmesini sevdi. Gururu kabardı ama hemen ardından utanç geldi. Bu sahip oldukları tek zaman olabilirdi ve bir daha asla olamayacaklarını bilerek onun bekâretini hediye etmek--

"Kesin şunu." Tırnaklarını omzuna batırdı, küçük acı iğneleri onu düşünce zincirinden kopardı. "Zihninin çalıştığını görebiliyorum ve ne düşündüğünü biliyorum. Kendi kararlarımı verme yetisine sahibim ve bir daha birlikte olamasak bile, ben de senin gibi her zaman buna sahip olmak istiyorum."

Ah, kahretsin, o bir hediye idi. Bu Azagoth'un ona ceza olarak verdiği her şeye değecekti. Her şeye.

Aralarına uzanarak sikini kavradı ve içine girmesini sağladı ama kadın bir kez daha pençeleriyle onu itti. "Bekle. Ben istiyorum..." Sözünü yarıda kesti, yanaklarında pembe bir çiçek açmıştı. "Seni tatmak istiyorum."

Bu sözler üzerine siki onu neredeyse küçük düşürecekti. Elinde sarsıldı, hepsi, evet, lütfen, ve şimdi yap.

"Tamam," dedi, sesinin şehvetten boğulmuş gibi çıkmamasından gurur duyarak, "ama sadece bir saniyelğine. Beni çok heyecanlandırdın."

Kendini beğenmiş sırtışı, onun vücuduna tırmanıp başının yanında diz çökerken bunu kabul ettiğine pişman olmasına neden oldu. Ağzını ona doğru kaldırıp dilini ucundaki meninin üzerinde gezdirdiğinde asi ereksiyonunu aşağı itecek zamanı ancak bulabilmişti. Temasla tısladı, tekrar yaptığında daha yüksek sesle tısladı.

Ve sonra çılgın küçük melek onun sikini başından dibine kadar yuttu ve bunu yapmak için doğmuş gibi emdi

Bu. Ağzını yukarı doğru kaydırıp dilini tepenin etrafında döndürürken bağırmakla havlamak arasında bir ses çıkardı. Vay canına, bir kase sütü yalayan acemi bir kedi yavrusu değildi. Bu, erkeklere karşı iştahlı bir dişi kaplandı ve--

Geri çekildi ve sikini o kadar sert sıktı ki bir kalp atışı için görüşünü kaybetti. Taşaklarında ve şaftında sıcak bir doruk noktası titreşiyordu ve onun boğazından aşağı üflemesine imkân yoktu. Onunla ten tene, beden bedene, seks sekse olması gerekiyordu.

En azından ilk orgazm için.

"Hiç hoş değil," diye azarladı, ama kız ona geniş gözlü bir yaban geyiği bakışı attı, eğer az önce onun gerçekten kuduz bir etobur olduğunu deneyimlememiş olsaydı, ona inanabilirdi.

"Çok nazik davrandığımı sanıyordum." Hâlâ masum rolü yaparak gözlerini kırptırdı, bu da adamın sikinin daha da sertleşmesine neden oldu.

Ona bir ders vermenin zamanı geldi.

Hızlı bir hareketle onu karnının üzerine çevirdi ve tekrar bacaklarının arasına daldı, dilini damlayan seksine saplarken en iyi erişim için kalçalarını kaldırdı. Adam onu yalarken şaşkınlık ve zevk içinde haykırdı, bu sefer nazik olmaya bile çalışmadı. Piç kurusunu mutlu etmek için sikini şilteye dayarken, onun çekirdeğine karşı hırladı, kemirdi ve ziyafet çekti.

Sonra, tam kızın çığlıkları ve nefes alış verişleri uçurumun kenarında olduğunu gösterirken, adam onu tekrar yuvarladı. Bacakları açılmış, o güzel pembe teni ona doğru genişçe açmıştı. Onu biraz daha yalamak istiyordu ama ön sevişme onu ateşe vermişti ve yatakta sevişmek alevleri körüklemişti.

Yanma zamanı.

Kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve açıklığına doğru itti. Kadın eğilerek ona daha da fazla erişim sağladı ve adamın başı kadının sıcaklığına doğru kaydı.

"Sıkı," diye inledi. "Ah, kahretsin, çok sıkısın." Gözleri onunkileri yakaladı, biraz daha içeri iterken onları tuttu. Sanki

pek çok melek gibi, bir engeli yokmuş gibi görünüyordu, ancak istila yine de rahat olamazdı. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Bu sadece... doğru hissettiriyor."

Daha iyi bir şey söyleyemezdi. Başını geriye atarak derinlemesine soktu. Kızın çığlığı üzerine panikledi ama yüzündeki ifade acı değildi. Mutluluktı. Kız çok hazırды, çok istekliydi ve adam çok şanslıydı.

Adam kadının vücudundan neredeyse kurtuldu ve tekrar içeri kaydđ, gözünü ondan ayırmıyor, canını yakma ya da korkutma ihtimaline karşı tepkilerini ölçüyordu ama kadın hiçbir engelleme, korku ya da rahatsızlık hissetmiyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı. "Kendini tutma. Hepsini istiyorum."

Bu, İç Mabet'te sergilediğı aynı karakter gücüydü, ne pahasına olursa olsun istediğini elde etme dürtüsüydü ve bu sefer ona bunu verecekti.

Dirseklerinin üzerine çökerek, bacaklarının arasına pompalarken onu öptü, doruk noktası omurgasının tabanında karıncalanmaya başladığında itme kuvvetleri daha hızlı ve daha sert hale geldi. Kız ona yapışıp bacaklarını beline sararak tüm vücudunda olduğunu hayal ettiğinden daha fazla güçle sarılırken vücutlarının ıslak tokatları daha da öfkeli hale geldi.

Hem kalçaları hem de diliyle onu itiş kakışla karşıladı. Yatağın duvara çarptığını ve birleşmelerinin hiddetiyle yerde kaydığını duydu ve kahretsin, çok yakındı, o kadar yakındı ki, kadın boşaldığında, yapabileceğı tek şey yolculuk için tutunmaktı.

Kadının seksi adamın şaftı boyunca dalgalanıyor, uzun patlamalarla adamın doruğa ulaşmasını sağlıyordu. Tatlı, tatlı bir ıstırap. Bir kez, sonra iki kez boşalırken düşünemiyor, göremiyordu; ikincisi tüm vücudunu coşku spazmlarına sürükledi. Adam onu doldurdu, ama kadın da onu, hiç bilmediğı duygularla doldurdu.

Ve onun üzerine yığıldığında, teni ter içinde kalmış, ciğerleri yeterince hava almakta zorlanırken, ona karşı ne hissettiğini söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Onun aşık olabileceğine inanır mıydı? Hiç öyle düşünmemişti,

Ama onu düşünmeden duramamasını başka ne açıklayabilirdi? Azagoth'a itaatsizlik etme isteğini başka ne açıklayabilirdi? Ona aşık olduğunu söylemek adil olur muydu?

Ne de olsa birbirlerini sadece kısa bir süredir tanıyorlardı. Daha da kötüsü, Azagoth onu öldürebilirdi.

Ve sonra, sanki erkeği düşünmek bile bir lanetmiş gibi, kapı çarparak açıldı. Azrail içeri daldı, gözlerinin beyazı mürekkep gibi siyah, girdaplı havuzlar tarafından yutulmuştu. Devasa, kösele gibi kanatları tavana değiyordu ama Hades'in içini dehşetle dolduran, alnından fışkıran ve kafatasının üstünden kıvrılan abanoz boynuzlarıydı. Azagoth boynuzlarını sadece kızdığı zaman çıkarırdı.

Evet, Hades ölmüştü. Ve bu sefer, "çoğunlukla" kısmının geçerli olmayacağına dair bir his vardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Bu bir kabustu.

Azagoth kafatasının tepesinden çıkan siyah boynuzlarıyla Cat'in küçük dairesine girdiğinde dehşet kanatlanıp içinden geçti. Lilliana bir keresinde boynuzları çıktığında öfkesinin de arttığını söylemişti.

Öldürme eylemlerinin çoğunu son derece sakinken gerçekleştirdiği düşünülürse bu kötü bir şeydi. Cidden sinirliyen neler yapabileceğini hayal etmek bile istemiyordu.

O ve Hades yataktan fırladılar ve o bir bornoz için çabalarken, Hades çok soğukkanlı bir şekilde pantolonunu çekti. Azagoth ona bakmama nezaketini gösterdi ama gözleri Hades'i delip geçti. Hades ise, Azagoth'la onun arasında kalmasına rağmen hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Onu korumak istemesi çok hoştu ama Hades onun kendisinden çok daha fazla tehlikede olduğunu hissediyordu.

"Azagoth." Hades ellerini sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı ama Azagoth yavaş ve yırtıcı bir yürüyüşle onlara doğru ilerlemeye devam etti. "Bu--"

"Görüldüğü gibi değil mi?" Azagoth'un sanki dumana gömülmüş gibi çıkan sözleri bir meydan okumaydı ve Cat, Hades'in bunu yutmamasını umuyordu.

"Hayır," dedi Hades, yerinde durarak ve hiç sinirlenmemiş görünerek. "Tam olarak görüldüğü gibi. Ama bu Cat'in suçu değil. Ben ona geldim."

Cat bornozunu çekiştirerek Hades'in yanına gitti. "Lütfen Azagoth," diye yalvardı, gerekirse dizlerinin üzerine çökecekti, "onu cezalandırma. O benim hayatımı kurtardı."

Azagoth birkaç adım ötede durdu, yumruklarını iki yanında sıkıp gevşetti. Parmaklarının ucundaki pençeler etini parçaladı ve ellerinden kan damlamaya başladı. "Ve sen de onunla yatacak kadar minnettar mı hissettin?"

"Tabii ki hayır. Her şey o beni kurtarmadan önce başladı." Hades inlediğinde ve Azagoth hırladığında Cat hatasını hemen anladı. Çabucak ekledi, "Hepsi benim hatamdı. Bana yapamayacağını söyleyip durdu ve ben de onu baştan çıkarmaya devam ettim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Gerçek bu," dedi, "yani evet."

Azagoth Hades'e döndü, acaba hayal mi görüyordu yoksa boynuzları biraz gerilemiş miydi? "Peki sen ne söyleyeceksin?"

"Doğruyu söylüyor. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama daha fazla direnebilirdim. Ama yapmamayı seçtim." Onun elini tuttu. "Onu istiyorum."

"Anlıyorum." Azagoth avucunu yüzünde ovuşturdu ve arkasında şeytani savaş boyası gibi kan lekeleri bıraktı. "Lilliana beni yumuşattı," diye mırıldandı. Elini bıraktı ve lazer bakışlarını Hades'e odaklamadan önce sırayla her birini inceledi. "Onun için savaşacak mısın?"

Hades homurdandı. "Onun için Revenant'ın kendisiyle bile savaşırım."

Azagoth'un üst dudağı geriye doğru sıyrılarak bir dizi devasa dişi ortaya çıkardı. "Benimle dövüşür müsün?"

"Yapmamayı tercih ederim, ama mecbur kalırsam, evet."

Azagoth'un yüzündeki ifade taşlaştı ve kadının tüylerini diken diken etti. "Yalvaracak mısın?"

Yalvarmak mı? Ne tuhaf bir soru. Ama bu soru Hades'i heyecanlandırmışa benziyordu, çünkü kaskatı kesildi. "Ben... hiç... yalvarmadım."

"Biliyorum."

Hades o kadar hızlı ve sert bir şekilde yere düştü ki diz kapakları taş döşemede çatladı. "Lütfen Azagoth," diye söze başladı, bakışları yere eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Sana iyi hizmet ettim ama daha iyisini yapmamı istersen yaparım. Hayatımın geri kalanında bana her gün işkence etmek istersen, memnuniyetle boyun eğirim. Tek istediğim seanslar arasında Cat'i görmeme izin vermeniz." Adam başını kaldırdı ve kadın adamın gözlerine dolan sıvı karşısında bir çığlığı bastırmak zorunda kaldı. "Cat'i

öldürdüğüm için üzgünüm.

Oğlunuz. Onun ölümü kalbinizde bir yara gibi duruyor olmalı ve eğer onu iyileştirebilseydim, iyileştirirdim. Sadece bunu telafi etmeye çalışabilirim ama Cat olmadan bunu yapmaya ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Lütfen lordum, Lilliana ile bulduğunuz mutluluğu benim de bulmama izin verin." Sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Lütfen."

Cat kaybetti. Gerçekten, umutsuzca, kaybetti. Hıçkırarak ağlayarak Hades'in yanına çöktü ve ona sarıldı, kendisi kadar onu da rahatlatmaya ihtiyacı vardı. Kalbi ağrıyor, boğazı düğümleniyor ve teni Hades'ten yayılan iyilik duygusuyla karıncalanıyordu. Şu anda, bir iblis arafını yöneten düşmüş bir melek değildi. Şu anda acı çeken, savunmasız ve niyeti gerçekten saf olan bir erkekti.

"Evet, evet," diye mırıldandı Azagoth. "Tamam. Ayağa kalk. Benim onayımı aldın. O kadar da zor değildi, değil mi?"

Hades Azagoth'a göz kırparken Cat neredeyse mutluluktan patlayacaktı. "Kahretsin, yani tek yapmam gereken affetmen için yalvarmak mıydı?"

"Evet."

"Yani bunu yüzyıllar önce yapmış olabilir miyim?"

"Evet." Azagoth'un sesi Cat'i tam kalbinden vuran lanetli bir niteliğe büründü. "Senden tek istediğim... yeterince acı çektikten sonra elbette... oğlumun canını aldığın için bir özürdü."

Hades sertçe yutkunurken Cat'in gözleri yeniden yaşardı. "Gerçekten üzgünüm Azagoth."

Ve o hızla Azagoth'un görünümünü normale döndü, kanı gitmiş, gözleri mücevher gibi parlıyordu. "Biliyorum."

Sonra Cat'in nutkunun tutulmasına neden olan bir hareketle Hades'e elini uzattı. Önce Cat'in elini sıkan Hades diğer elini uzattı ve Azagoth'un onları ayağa kaldırmasına izin verdi. İki erkek sadece bir anlığına bakışlarını kilitledi ama o kısa, yoğun anda aralarında bir şey geçti. Sadece karşılıklı saygı olarak tanımlayabileceği bir şey ve Azagoth geri adım attığında, bunun

ikisi arasında yepyeni bir ilişkinin başlangıcı oldu.

Hades Cat'i kendine çekti. "Biliyor musun, iyi ki daha önce yalvarmadım, çünkü yalvarsaydım Cat'e sahip olamazdım."

"Evet," dedi Azagoth alaycı bir ifadeyle, "Cat'in vardı ve sana söyleyeyim, Sheoul-gra'daki herkes bunu biliyor."

Cat'in yüzüne sıcak bir kızarıklık yayıldı. Artık Azagoth'un onları nasıl öğrendiğini biliyordu. Kızarıklık vücudunda aşağı doğru ilerlerken, Hades başının tepesine bir öpücük kondurdu ve kızarıklık anında şiddetli, kontrol edilemez bir arzuya dönüştü.

"Bence," dedi, "herkes bunu yeniden öğrenecek."

Azagoth irkildi. "Ben buradan gidiyorum." Durakladı. "Gitmeden önce, Seth heykelimin neden kendini becerdiğini bileniniz var mı?"

Cat neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu ve Hades ellerini inkâr edercesine havaya kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gerçekten mi?" Azagoth'un şüpheli ifadesi buna inanmadığını gösteriyordu. "Yani Seth'in penisini kıkına kimin yapıştırdığı hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır." Hades elini Cat'in poposuna kaydırıp ve ona şakacı bir çimdik attı. "Gidiyorum dememiş miydin?"

Azagoth küfürler mırıldanarak hızla daireden çıktı ve Cat sinsi bir gülümsemeyle Hades'e döndü. "Çok yaramazsın."

Hades'in gözleri, parmağını kızın göğüs dekoltesinde gezdirirken ışıldadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ne dersin? Herkese neden kulak tıkaçlarına yatırım yapmaları gerektiğini gösterelim mi?"

Hades cüppesini yırtarak açtı ve onu kendine doğru çekti. "Kulak tıkacı mı? Bebeğim, sana yapacaklarımdan sonra bu odayı ses geçirmez hale getirmemiz gerekecek."

"Peki," dedi kadın, adamın şişen ereksiyonunu avuçlarken, "bu ne olabilir?"

"Her şeyi." "Söz mü?"

Elini uzatıp parmaklarını kızın yanaklarının arasından geçirdi ve ağzını kızın ağzına yaklaştırdı. "Söz veriyorum."

Anlaşıldığı üzere, Hades sözünü tuttu. Ve ortaya çıktığı gibi, herkes bunu biliyordu.

* * * *

"Merhaba, Cataclysm."

Cat, Azagoth'un malikânesinin önündeki avluya hızla giren yeni gelenle yüzleşmek için döndüğünde şaşkınlıkla irkildi. Bütün bir günü Hades'le yatakta geçirdikten sonra Lilliana'nın yeni bir eğitim programı hazırlamasına yardım etmek için Düşmemişler'in yatakhanesine gidiyordu ve acele ederse duşta ona katılmak için zamanında geri dönebilirdi.

"Reaver," diye nefes aldı. Orada, çeşmenin yanında d u r u y o r d u , meleksi ışıltısı etrafına yayılıyordu. "Bu güzel

tekrar görüşmek üzere. Azagoth--"

"Azagoth için burada değilim." Derin sesi vücudundaki her hücreyi gümbürdetti. "Senin için buradayım."

Kalbi bir kez daha çarptı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha, ta ki organ göğsünde buruşmuş bir kabuktan başka bir şey değilmiş gibi hissedene kadar. Ya Gethel'in kendisine karşı komplo kurmasına yardım etme aptallığı yüzünden sonunda onu cezalandırmak için buradaysa?

"Ben mi?" diye mırıldandı. "Neden?"

"Çünkü milyonlarca kötü ruhun kaçışını engellemek için yaptıklarınız size bir ödül kazandırdı." Gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. "Sana kanatlarını geri vermek için buradayım."

Rahatlama ve neşe içini öyle bir mutlulukla doldurdu ki vücudu titredi. Onu yok etmek için burada değildi! Ama... neden olmasın?

"Nankörlük etmek istemem ama... eminim sana ve ailene ne yaptığımı anlıyorsundur. Gethel'le olan geçmişimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerinde karanlık gölgeler parladı ve kıyameti başlatmaya çalışan kötü kaltaktan bahsettiğine anında pişman oldu. "Gethel'in entrikalarındaki rolünüzün çok iyi farkındayım. Ama çok geç olana kadar onun ahlaksızlığının derinliklerini fark etmediğini de biliyorum." Gölgeleer kayboldu. "Yaptıklarının bedelini ödüyor ve sen de ödedin."

"Emin değilim." Sanki taze mavi ojesi ona yardımcı olacakmış gibi çıplak ayaklarına baktı. "Ben de senden özür dilemedim. Çok özür dilerim, Reaver. Gethel'in ne planladığını bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığını biliyordum. Raphael'e gitmeye çalıştım, o da ilgileneceğine yemin etti ama--"

"O yapmadı."

Başını sefilce salladı. "Hayır."

"Çünkü Cennet'i devirmek ve beni mahvetmek için milyonlarca farklı komploya karışmıştı," dedi Reaver. "Her zaman cezanın çok ağır olduğunu düşünmüştüm ama seni mahkûm edenin Raphael olduğunu öğrendiğimde mantıklı geldi. Çok fazla şey bildiğin için seni Cennet'ten çıkarmak istiyordu."

"Ama ben hiçbir şey bilmiyordum," diye itiraz etti.

"Biliyorum. Ama işini şansa bırakamazdı. Adını sana zorla söyletmek gereksiz yere zalimceydi ama tam olarak bir çok sayılmazdı. Seminus iblis arkadaşlarımdan birinin dediği gibi, o büyük bir pislikti." Sırıttı. "Raphael şu anda hayattan nefret ediyor olmalı."

Hiç şüphe yok. Reaver ve kardeşi Revenant sağ olsun, Raphael önümüzdeki bin yıl boyunca Şeytan, Lucifer ve Gethel ile ona onluk bir kafesi paylaşacaktı. Cat'e göre bu süre yeterince uzun değildi.

Bir tavşan avluda koşuşturuyordu. Bir zamanlar ölü bir diyar olan bu yeri yeniden doldurmak için Reaver'ın getirdiği bir tavşan olabilirdi. "Her neyse," dedi Reaver tavşan bir çalının altında gözden kaybolduktan sonra, "affedildin. Eve dön Kedi. Adını bile geri alacaksın."

Bir kez daha, sanki güneş tarafından yutulmuş gibi sevinç onu içine çekti. Buraya ilk geldiğinde, korkmuş, yalnız ve pişmanlık dolu bir haldeyken tek istediği Cennet'in onu geri istemesiydi. Ama şimdi... şimdi mutluydu. Cennette hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Teşekkür ederim, Reaver," dedi. "Ama korkarım teklifinizi geri çevirmek zorundayım."

Sarışın bir kaşı havaya kalktı ama az önce kanatlarını ve halesini geri almayı reddettiği düşünülürse, onun daha çok şaşıracağını düşündü. "Bu Hades, değil mi?"

Şimdi şaşırın o oldu. "Ah... nereden bildin?"

"Mantıklı." Başını eğdi ve ona kendini çırılçıplak hissettiren bir yoğunlukla baktı. "Burada bir Düşmemiş olarak kalmak istediğinden emin misin? Güçlerin azaldı, neredeyse bir insan kadar kırılgansın--"

"Eminim. Burada güçlere ihtiyacım yok ve etrafımda Hades, Azagoth, Zhubaal ve Lilliana gibi insanlar varken, güvenliğim konusunda endişelenmeme gerek yok."

Başını salladı. "Güzel. Ama fikrini değiştirirsen, Cennet'e ya da Dünya'ya ihanet edecek bir şey yapmadığın sürece teklifimin açık kalacağını bil. Ve teklifimi kabul edip burada Sheoul-gra'da yaşarken ve çalışırken insan ve cennet alemlerinde seyahat edebileceğini anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum. Ama Hades İç Mabet'te yaşıyor ve tamamen haleli bir melek olarak orada onunla yaşamak benim için çok tehlikeli olur." Elini güven verici bir şekilde Hades'in koluna koydu ama Cennetsel iyiliği derisini yakıp kül etmeden önce elini geri çekti. "Düşmemiş olmak beni burası hariç her yerde ciddi bir dezavantaja sokuyor. Aslında burada melek olmamdan daha fazla korunuyorum. Benim için sorun değil, Reaver. Gerçekten. Özel biri olmak için herkesin süper güçlere sahip olması gerekmiyor."

"En azından sana kendi adını seçme olanağı verebilir miyim? Ya da Nova'yı sana geri verebilir miyim? Çok güzel bir isim."

Boğazında bir yumru oluştu. Aylardır ilk kez biri onun Cennet'teki adını söylüyordu. Hem iyi hem de kötü pek çok anıyı geri getirdi. Ama bu onun geçmişiydi, geleceği değil.

"Hayır," dedi. "Şu anda olduğum kişiden memnunum. Raphael bana düşmüş melek ismimi verdiği için beni utandırmaya çalıştı ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bana akıllıca seçimler yapmam gerektiğini hatırlatması için saklayacağım."

"O zaman öyle olsun." Onu kısa bir kucaklaşmanın içine çekti. "Mutlu ol, Cataclysm."

Sonra adam gitti ve kadın boş havayı tutuyordu.

Yirminci Bölüm

Hades'in yanına taşındıktan bir ay sonra, yeni "mahzenleri" nihayet bitmişti.

Azagoth Hades'in üzerindeki tüm kısıtlamaları tamamen kaldırmıştı ve artık Sheoul-gra'nın geri kalanının antik Yunan tarzına uygun düzgün bir evleri vardı. Ne yazık ki, Hades ayaklanmaya katılan ibislere ceza vermekle o kadar meşguldü ki, tadını çıkarmak için fazla zamanı olmamıştı.

Bugün Düşmemişlerle çalıştığı yeni işinden izin almıştı ve Hades'in de aynısını yapmasını sağlayacaktı. Birlikte kaliteli zaman geçirmeye ihtiyaçları vardı ve o da harika bir piknik planlamıştı.

Her zamanki gibi Rot'taydı, evlerinin yanı sıra İç Mabet'te gitmesine izin verilen tek yer orasıydı. Onu bir kez Bulut Guguk Kuşu Diyarı'na götürmüştü, böylece ona ve Hades'e evlerini ödünç veren ibislere teşekkür edebilecekti ama bunu tekrar yapmanın çok tehlikeli olduğunu açıkça belirtmişti.

Menekşe ve siyah ekoseli sevimli bir etek ve siyah bir atlet giymeyi bitirdi ve Hades'in masasındaki küçük tahta köpeğin sırtını ve kuyruğunu okşadı, köpek ona ters ters bakınca da güldü. Evden her çıkışında geliştirdiği aptalca bir ritüeldi bu. Hades ona uygun küçük bir kedi yapacağına söz vermişti ama bakalım onu ısırmak yerine mırıldanması için büyüleyebilecek miydi?

Endişeli çırpınışlarını bastırmak için nafil bir çabayla karnını ovuşturarak geçide adım attı ve bir kalp atışı sonra Rot'a vardı. Buradan nefret ediyordu, ne zaman orada olsa örümcek odasını düşünmekten kendini alamıyordu.

Malonius girişteydi ve ona hapishanenin üst kulesinde bulunan ve Hades'in bir çocukla ilgileniyor olması gereken bir tür sınıfı tarif etti.

bir grup asi incubi. Seks iblislerine ne tür cezalar verileceğini ancak hayal edebilirdi.

Dar, dolambaçlı taş merdiveni tırmandı ve Hades'i dehşete düşmüş seyircilerin önünde bir sahnede otururken buldu. Sahnenin arkasındaki kapıdan içeri girdiğinde, Hades elindeki kitaptan bir şeyler okuyarak konuştu.

"Beni o pis sidik çubuğunla doldur." Dramatik etki için durakladı. "Ve yemyeşil, kavun gibi memelerimi yala."

Kendi ayağına takıldı. Çiş çubuğu mu? Meme mi? Ne oluyor be?

"Hadi evlat," dedi Hades, bir kadının bakış açısından okuduğu belli olan sesi tizleşerek. "Yaşlı amımın biraz genç ete ihtiyacı var."

Cat varlığını duyurmak için sesini temizledi ama aslında bu daha çok boğulmak gibiydi. Hades omzunun üzerinden baktı, yüzü geniş bir sırıtışla bölünmüştü.

"Bebeğim! Hey, seni görmek güzel." Kıyafetine bir göz atarken kaşlarını salladı. "Özellikle seni bunun içinde görmek çok güzel."

Gözleri vahşi, yüzleri solgun, çok küçük sandalyelerinde oturan, hepsi insan görünümlü iblislerle dolu odaya baktı. Belli ki perişan haldeydiler.

"Ne yapıyorsun?"

Hades kitabı kaldırdı. "Tutsak bir izleyiciye kötü porno okuyorum."

"Kötü porno mu? Kötü mü? Bu bir iltifat. Okuduğun şey her neyse korkunç. Bunu kim yazdıysa bir kömür yatağının üzerinde yavaşça kızartılmalı."

Hades'in sırıtışı genişledi. "Düşünce tarzını seviyorum." Kaşlarını salladı. "Çiş çubuğumla oynamak ister misin?"

Yaptı, ama ona çiş çubuğu demeyi bırakana kadar değil. "Bu gerçek bir teklif mi yoksa sadece 'çiş çubuğu' diyerek eğleniyor musun?"

"Bak ne diyeceğim," dedi ayağa fırlayarak. "Ne dersin, benim evime gidelim mi, ben de bize güzel bir

bir tencere peynirli makarna -mavi kutudaki iyi türden- ve bana penislere ne demeyi sevdiğini söyleyebilirsin."

Seyircilerden biri "Bu işimizin bittiği anlamına mı geliyor?" diye seslendi. "Lütfen?"

Hades homurdandı. "Olduğun yerde kal. Buraya bir denizaltı getireceğim." Saatine baktı. "İğrenç pornoları dinlemek için sadece yirmi gün ve üç saatiniz kaldı, sonra yine sapıklığınıza dönebilirsiniz." El salladı ve onlar da homurdandılar. "Görüşürüz."

"Bu biraz zalimceydi," dedi Cat onları eve götürecek geçide doğru ilerlerken.

"Ama komik." Kolunu ona doladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ee? Ne var ne yok? Beni iyi bir şey için mi hapisten kaçırıyorsun?"

"Evet." Geçide girdiler, ancak elini onları onun yerine götürecek sembolün üzerinden geçirmek yerine, onları Azagoth'un diyarına götürdü. Mutfağın dışındaki kabul odasına adım attıklarında, kadın açıkladı. "Piknik yapıyoruz."

Kaşlarını çattı. "Burada mı?"

"Pek sayılmaz." Elini tutarak onu malikâneden geçirdi ve dışarıya, onları insanlar âlemine götürecek geçide götürdü. Azagoth, Hades'in seyahati üzerindeki kısıtlamaları kaldırmıştı ama Hades şimdiye kadar yeni keşfettiği özgürlüğünden faydalanmamıştı. Bunu yapmasının zamanı gelmişti.

Dağlarla çevrili ve uçsuz bucaksız, masmavi bir göle bakan güneşli bir çayıra varana kadar sessiz kaldı. Bir kel kartal yemek aramak için tepelerinde uçarken suya gölge düşürüyordu ve ormanın içinde bir yerlerde bir çakal havlıyordu.

"Krater Gölü." Çam ve yaz kır çiçeklerinden oluşan bir buket gibi kokan havayı içine çekti. "Tıpkı resimdeki gibi görünüyor." Fotoğrafın çekildiği yeri tam olarak bulabilmek için epey keşif yapmış, Reaver da onu tehlikeden uzak tutmak için ona eşlik etmişti. Hatta Reaver ailesinin birkaç günlüğüne onunla burada buluşmasını bile ayarlamıştı.

önce. Ona davranış biçimleri için özür dilemişlerdi ama babası yine de biraz soğuk davranmıştı. Ama o her zaman biraz kibirliydi.

Kızlarının Ruhlar Hapishanesi'yle ilişki kurduğu düşüncesi onları dehşete düşürmüştü, Cennet'e geri dönmeyi tekrar düşünmesini sağlamaya çalışmışlar ve kızları bunu reddedince de açık bir iletişim hattı kuracaklarına söz vermişlerdi. Erkek ve kız kardeşleri bile onunla iletişime geçmeyi kabul etmişti. Bu onun umduğundan çok daha fazlasıydı.

"Gel bakalım." Hades'in elini sıkarak onu bir şişe şaraba ve kırmızı beyaz kareli bir battaniyenin üzerine serdiği kızarmış tavuk, patates salatası ve meyve sepetine götürdü. Reaver ve küçük bir görünmezlik büyüsü sayesinde hayvanlar her şeyi yalnız bırakmıştı.

Hades battaniyenin üzerine çöktü, bir bacağını uzattı ve diğerini destekleyerek bir kolunu rahatça dizinin üzerine koydu. Bu haliyle kesinlikle yenilebilir görünüyordu, onu hiç görmediği kadar rahattı.

"Daha önce hiç pikniğe gitmemiştim," dedi sepetin içine bakarken.

"Biliyorum. Bana bir kere söylemiştin." Onun yanında diz çökerek iki kadeh kırmızı şarap doldurdu ve birini ona uzattı. "İş arkadaşlarım ve ben bunu Cennet'te her zaman yapardık. Her şey o kadar güzel ki doğada olmak, her dakikasının tadını çıkarmak istiyorsunuz."

Bakışları düştü ve mavi saçları bile üzgün görünmeyi başardı. "Özlüyor musun?" diye sordu sessizce, sanki onun cevabından endişeleniyormuş gibi. "Benimle olmak için çok şeyden vazgeçtin."

"Hayır," dedi şiddetle, doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırmak üzere uzandı. "Gitseydim çok daha fazlasını bırakmış olurdum."

"Seni seviyorum, Cat," diye fısıldadı. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama umarım seninle birlikte olmak için her şeyi tekrar yapacağımı biliyorsundur. Binlerce yıllık yalnızlığım, hayatımda olduğun her saniyeye değdi."

Göğsünde bir şey sıkıştı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Onu sevdiğini ilk kez o zaman söylemişti.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı. "Sheoul-gra'nın benim evim olamayacağını düşündüğüme inanamıyorum. Sen haklıydın. Ev, seni isteyen insanların olduğu yerdir."

"Mmm." Kadehinin kenarından ona baktı, bakışları ısınıyor, odaklanıyordu. Onu yerinde tutuyordu.

Çok yavaşça bardağı yere bıraktı ve elleri ve dizleri üzerinde durarak, gözüne avını kestirmiş bir kaplan gibi ona doğru ilerledi. İçinden heyecan fışkırdı. Elektrikli, ürpertici bir heyecan.

"Beni istiyor musun?" Onu geriye doğru iterek vücudunu onunkinin üzerine indirdi.

"Evet," diye tısladı adam dişlerini şahdamarının üzerinde gezdirirken. "Oh, evet."

Bir eli eteğinin altına kayd ve onu ıslak ve hazır buldu. "O zaman beni eve götür."

Patlayacağını sandığı kadar büyük bir sevgiyle, büyük bir mutlulukla onu evinde karşıladı.

<<<<>>>>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

